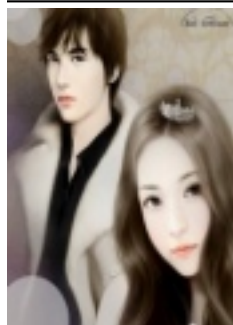

Thiếu Chủ Hắc Đạo

Contents

Thiếu Chủ Hắc Đạo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	36
16. Chương 16	40
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56

Thiếu Chủ Hắc Đạo

Giới thiệu

Năm mười tám tuổi, Viêm Nương rời khỏi “Viêm phái” của Nhật Bản đi tới Đài Loan. Vốn tưởng rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-chu-hac-dao>

1. Chương 1

Viêm Phái —— là gia tộc có nguồn gốc ở Nhật Bản lấy tổ chức hắc đạo khởi nghiệp, Viêm phái nổi tiếng là vì nó thần bí, nhưng không có ai biết năng lực của gia tộc này đến cùng lớn bao nhiêu, bởi vì con cái của Viêm phái trải rộng ra các nơi trên thế giới .

Ở trong gia tộc này, vẫn có một quy định bất thành văn, phàm là con trai trong gia tộc, sau khi tròn mười tám tuổi, không phải đợi ở trong gia tộc, mà bọn họ phải một mình rời khỏi gia tộc, đi tìm cô vợ kiếp này của mình mà trước khi lập gia đình thì mang cô dâu về gia tộc, tiếp nhận trách nhiệm thuộc về mi, hơn nữa vĩnh viễn ở trong gia tộc, không được rời bỏ gia tộc nữa.

Mà con gái trong gia tộc, lại là sau khi tròn mười tám tuổi, thì do cha mẹ an bài cho các cô một người ở chỗ khác, mà trước khi họ lập gia đình cũng phải về trong gia tộc, cùng với vị hôn phu tương lai của các cô cùng nhau tiếp nhận trách nhiệm thuộc về bọn họ, hơn nữa không được ruồng bỏ gia tộc.

Bởi vì điều quy định này, cho nên trai gái trưởng thành ở Viêm phái gần như là quanh năm ở bên ngoài, trước khi chưa tìm được một nửa kia của mình thì bọn họ không thể bước vào trong gia tộc một bước.

Đến nay, cái nhà có đông đảo trai gái trưởng thành đi xa xứ này, người chân chính trở về gia tộc tiếp nhận trách nhiệm đã ít lại càng ít, mà cũng có một điểm là làm cho người không thể hiểu được vì sao. Bởi vì thế lực cùng của cả của Viêm phái gần như có thể so sánh với một quốc gia, vì thế nên mỗi người đều mơ tưởng cuộc sống giàu sang như vậy, nhưng đối với những người của Viêm phái mà nói, cũng không hề ngạc nhiên; bọn họ theo đuổi là tự do, nếu không phải đến cuối cùng, bọn họ tuyệt đối sẽ không có ý niệm thành hôn trong đầu, mặc kệ trong gia tộc bức hiếp như thế nào, yêu cầu như thế nào, cũng đều không thể quản chế cuộc sống của bọn họ.

Chỉ là ở trong gia tộc Viêm phái này, còn có một điều quy định bất thành văn khác —— đã lập gia đình, thì trong gia tộc không được phép ly hôn; cho nên hai người sau khi kết hôn, cho dù đã không còn yêu nhau nữa, bọn họ cũng không thể rời khỏi đối phương, cũng bởi vì cái quy định bất thành văn này, khiến trai gái trong gia tộc đối với hôn nhân tránh như rắn bò cạp.

Bởi vì, kết hôn giống như là loại gông xiềng vậy lấy trái tim tự do, gần như làm bọn họ lâm vào trở ngại.

Chỉ là, ở sau lưng đeo đuổi tự do, bọn họ có một lực hướng tâm vô hình, đó là đi ra ngoài chính bọn họ tuyệt đối sẽ không ở bên ngoài tộc có sự nghiệp của mình, lòng của bọn họ hướng về Viêm phái, cũng đều cho rằng một ngày mình kia sẽ về lại nơi mình sinh ra, hơn nữa quãng đời cuối cùng sẽ ở mảnh đất đó, điểm này càng làm cho người không thể lý giải.

Cũng vì vậy, con cái Viêm phái trải rộng ra các nơi trên thế giới, bọn họ đều sống cuộc sống của Quý tộc, người trong gia tộc cung cấp cho bọn họ tất cả phí tổn, chỉ vì hôm nay bọn họ chi tiêu, thì ngày sau sẽ lại bỏ ra, đây là quan niệm mà Viêm phái giáo dục đời kế tiếp.

Huyết mạch người thân dạy bọn họ mặc kệ đi tới chỗ nào, luôn là tin tưởng và giúp đỡ nâng đỡ lẫn nhau, cho nên con cái Viêm phái tình cảm rất tốt, bọn họ đến từ cùng tổ tiên, có họ hàng gần máu mủ, nhưng mà gia tộc này hơn phân nửa đều là nước khác lấy nhau.

Mà trai gái trưởng thành của Viêm phái đều có được đáng ngoài xinh đẹp xuất chúng, mặc kệ đi tới chỗ nào, luôn trở thành tiêu điểm bị người chú mục, phần hơi thở Quý tộc tao nhã này là hoàn toàn tự nhiên, cũng làm cho người cảm thấy hơn thần bí một chút.

Không có ai biết, từng có người của Viêm phái đi tới bên cạnh hay không, hoặc là đã đến chỗ nào, chỉ vì nơi bọn họ đi, đến không có dấu vết, cũng chưa bao giờ dừng lại nhiều; vì nguyên nhân này, người ngoài càng thêm tò mò, Viêm phái đến tột cùng có nhân lực khổng lồ cỡ nào, có của cải nhiều kinh người cỡ nào, có bao nhiêu trai gái trẻ tuổi lưu lạc ở các nơi trên thế giới; nhưng thời gian lâu như vậy, người ngoài vẫn không cách nào biết được chân tướng.

Chỉ là, khi bọn họ trở về Nhật Bản thì Viêm phái sẽ công khai người này sắp đi vào lễ đường với người mới, nhưng thường làm cho người cảm thấy kinh ngạc không dứt, bởi vì người họ có thể đã từng cùng mình gặp mặt qua.

Nếu như biết kết quả lời nói, “Viêm phái” sẽ không để cho Viêm Nương đi tới Đài Loan, từ nhỏ cá tính của cô đã rất mạnh mẽ, không chịu thua, đi học ở Đài Loan, ngoại trừ đánh cuộc thanh xuân của mình, lại là đánh cuộc tương lai của mình, còn có hạnh phúc của cô, trận đánh cuộc này lúc cô lên cấp 3 thì đã chỉ định.

Tâm trạng khi yêu ở mười tám tuổi, là thời kỳ hoàng kim của các cô gái tràn đầy hơi thở thanh xuân, nhưng ở Đài Loan, học ở một quốc gia có chế độ cứng nhắc như vậy, dám nhấn tâm mà chia rẽ nam nữ, đặc biệt là nội quy trường học của trường học quý tộc càng nghiêm khắc hơn, nhưng nội quy trường học nghiêm khắc như vậy cũng là do phụ huynh, đây chính là nguyên nhân chủ yếu mà các cha mẹ yên tâm đưa đứa bé của mình tới, có loại quy định cường chế này, các phụ huynh hết sức yên tâm con của mình ở hoàn cảnh này mà học tập được toàn bộ kiến thức nên có, hơn nữa sẽ không có xảy ra vấn đề nam nữ, nam nữ trẻ tuổi ở tuổi đặc biệt này rất dễ phát sinh chuyện tình cảm, vì thế đem chia rẽ nam nữ ra là một trong những biện pháp tốt nhất rồi.

Tại trong trường học Quý tộc này, là cao trung nổi tiếng nhất thuộc Tử Dương, một là vì cao trung này chẳng những là trường học quý tộc nổi tiếng, mỗi học sinh vào học lại có lai lịch lớn, mà một nguyên nhân khác là lúc ban đầu truyền thống của trường này chính là ngăn chia nam nữ, nam học ở trái, nữ học ở phải, quy định hai bên không thể đi ngang qua, đã truyền lại qua hai mươi năm, truyền thống như vậy vẫn không có bị phá vỡ, càng không có bất kỳ một đôi nam nữ nào sinh ra tình cảm, vì vậy hoàn cảnh trường này càng làm cho các phụ huynh yên tâm.

Mà Viêm Nương sau khi bị cha mẹ đưa ra khỏi Nhật Bản, rất trực tiếp, cô không có suy nghĩ nhiều mà lấy Đài Loan làm mục đích, không phải cô không muốn đi đến các quốc gia phương Tây khác, mà là cô không thích ngồi máy bay, bảo mình cả người đợi ở giữa không trung hai mươi mấy giờ, vậy không bằng giết cô, cảm giác sợ hãi khó hiểu đó làm cho cô không thể chịu đựng, đặc biệt là những quốc gia phương Tây này hơn phân nửa không phải lạnh muốn chết, thì cũng chính là nóng đến dọa người, cô đã quen khí hậu châu Á, mặc dù có tuyết rơi, nhưng cô thích tuyết trắng như vậy, lạnh giá như vậy, trong suốt lạnh lẽo như vậy, mặc dù cảnh sắc như thế ở quốc gia phương Tây cũng có thể nhìn thấy, nhưng cô không có hứng thú, vì thế cô không có suy nghĩ nhiều mà lấy Đài Loan làm mục đích.

Ở trong quan sát của cô, bốn mùa ở Đài Loan như mùa xuân, hơn nữa gần Nhật Bản, môi trường các phương diện sinh hoạt phần lớn đều giống Nhật Bản, do nguyên nhân này, cô không nói hai lời đã đến Đài Loan.

Nhưng cô làm thế nào cũng không nghĩ tới, cha mẹ cô lại không biết con gái của mình như thế, cho nên đã sắp xếp cô vào một trường học căn bản là ngục giam, cô tự đi tới trường học này, cô phát hiện không những thanh xuân của mình mất một nửa, ngay cả dáng ngoài xinh đẹp vốn có của cô cũng làm cho cô ảm núp, tóc đen thật dài luôn là che đầy khuôn mặt trắng noãn của cô, mà mặc một thân đồng phục học sinh làm cho cô nhớ tới những ông bà cụ kia, mỗi khi phải mặc lên đồng phục học sinh thì cô luôn là thuyết phục mình: mấy giờ sau là có thể cởi nó xuống, nhưng cô hiểu, mặc dù cô nhiều lần ẩn giấu mình, cô vẫn còn khiến người nhìn chăm chú, nhưng cô cũng không thêm để ý những thứ kia, từ trước đến giờ cô chỉ là mình, còn lại cô không để ý tới, mà cô càng hy vọng này kiếp sống cao trung xám xịt này có thể trôi qua nhanh một chút, nếu không cô sợ mình sẽ chịu không nổi mà suy sụp tinh thần mất.

Nhưng năng lực thích ứng của cô từ trước đến giờ rất tốt, một tháng sau liền quen cuộc sống như thế, đặc biệt là cô thích chế độ ngăn cách nam nữ của trường học rất mãnh liệt, bởi vì cách xa nhau một con đường, trường nữ bên này sẽ không có người khác phái đi lại, ngoại trừ bị ép nhất định phải tuân thủ một loại lễ nghi thực nữ, còn lại hành động là nhẹ nhõm tự do, hoàn toàn không cần bận khoăn ánh mắt của khác phái, cho nên, cô cũng không còn bài xích cuộc sống trường học như vậy nữa, dù sao cô có rất nhiều thanh xuân, lúc này hãy đem việc học làm nền tảng, chờ sau khi vào đại học, ai còn quản được chuyện riêng của cô? Khi đó thì cô tự do, ý nghĩ như vậy làm trong lòng cô lấy được chút thăng bằng.

Bốn con gái trong Viêm phái, tính tình của cô là mạnh mẽ nhất, không phải là vì cô thích làm náo động, mà là cô luôn không thích chuyện đầu đầu, nhưng ở Đài Loan thì cô đã thu lại rất nhiều rồi, ai ngờ cuộc so tài ở một cuộc liên hoan trường học đã làm cho cô toát ra bản tính, mà tất cả đều là bởi vì cái tên chết tiệt Hoắc Đông Lưu kia.

Buổi sáng ngày so tài của liên hoan trường học, đám nữ sinh phải đến trường nam tập hợp, gần cả ngàn nữ sinh bị nam sinh ở bên trong nhà thể dục nhìn chăm chú một chút đã không được tự nhiên, buổi chiều đi

qua, tất cả tiết mục trở về trường nữ, nam nữ sinh toàn trường vốn là đi qua con đường đến trường nữ như vậy, cho đến gần 6h tối, đây là việc quan trọng mỗi năm một lần của trường cao trung Tử Dương.

Mà ở ngày đó, Viêm Nương và Hoắc Đông Lưu đối mặt.

Cô thật bất hạnh mà rút trúng biểu diễn vũ điệu vì không muốn thua học sinh trường nam, cô đành phải ở trường học dưới sự yêu cầu của giáo viên mà ngày ngày luyện tập, trong thời gian 1 tháng, mười mấy nữ sinh cứ như vậy tập rồi lại tập, chỉ là cô làm thế nào cũng không nghĩ tới, cô hẳn là một người xui xẻo nhất trong toàn bộ nữ sinh, nhà trường lại muốn cô cùng múa với nam sinh, hơn nữa còn là một nam sinh cô hoàn toàn chưa thấy qua.

Lúc cô cho rằng mình nghe lầm thì những nữ sinh kia bên cạnh nhìn cô hâm mộ, giống như cô cảm giải nhất vậy, mặc kệ cô van xin giáo viên thế nào, chính là đây không hết trách nhiệm này, cho nên cuối cùng cô đành phải chấp nhận.

2. Chương 2

“Viêm Nương, vui vẻ chút đi.”

Hôm nay, sau khi luyện tập xong, thì Viêm Nương trở lại túc xá, ở cao trung Tử Dương tất cả nữ sinh đều phải ở lại, túc xá là một phòng hai người, nội quy trường học như vậy cô cũng không thèm để ý, dù sao có chỗ ở là tốt rồi, hơn nữa trường học cũng không có quản lý chặt hoạt động của nữ sinh ở trong ký túc xá, chỉ là quy định mười giờ đêm cấm không được mời nam sinh vào bên trong, loại quy định này, cô không cho rằng đối với cuộc sống của mình nó sẽ tạo thành vấn đề gì.

Giang Tâm Nhi ngủ chung phòng đã sớm lên giường, nhìn thấy cô ấy thoải mái mà nằm ở trên giường xem tiểu thuyết, trong khi mình lại phải luyện tập bán mạng, nói không có nhiều công bằng thì không có nhiều công bằng.

“Trên mặt tao viết không vui sao?”

Bởi vì không phục sự sắp xếp của giáo viên, cả một tuần lễ tâm tình của cô cũng cực kỳ không ổn định, làm thế nào cũng không thể trở lại bình thường được.

“Đúng là không có.”

Giang Tâm Nhi quay đầu nghiêm túc nhìn cô ấy một cái, rồi sau đó lúc Viêm Nương xoay người định vào phòng tắm để tắm, thì cô nói: “Nhưng mà sát khí rất nặng.”

Điểm này thì không lừa người được, Viêm Nương từ nhỏ đã tập võ, cho nên so với nữ sinh bình thường cô khá kiêu, cũng khá thoải mái, trong động tác luôn là có một loại đẹp gọn gàng, đó là nguyên nhân chủ yếu giáo viên coi trọng cô như thế.

Trong Viêm phái, cô gái tập võ là yêu cầu cơ bản, mà cô bởi vì bản thân có thiên phú, cho nên ở phương diện này lại còn thắng được chị em khác, nhưng nếu là nói đến dịu dàng, cô làm sao cũng không kém hơn.

“Tâm Nhi!”

Viêm Nương nhìn chằm chằm vào bạn cùng phòng của mình, trong đôi mắt đẹp đều là không vui, nhưng gương mặt xinh đẹp của Viêm Nương làm cho người ta không thể nào tin nổi, một cô gái yếu đuối như vậy lại có tính tình vô cùng nóng nảy.

“Được rồi, tao không nói nữa.” Giang Tâm Nhi vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, vội vàng ngậm miệng, dù thế nào Viêm Nương nhất định cũng phải khiêu vũ rồi, đây là sự thực không thể thay đổi, huống chi cô thật sự rất mong đợi để có thể nhìn thấy bộ dạng Viêm Nương khiêu vũ, nhất định sẽ mê chết đám nam sinh đối diện.

Viêm Nương ở trường nữ đã sớm là nhân vật quan trọng nổi tiếng, mặc dù cô ấy luôn hết sức khiêm tốn, không thường nói chuyện với người ta, nhưng khí chất cùng lời ăn tiếng nói không tầm thường của cô ấy cũng đã nói rõ cô ấy cao quý, còn có một mái tóc đến eo, càng làm cho các nữ sinh hâm mộ không ngừng.

Viêm Nương nhìn trên mặt Giang Tâm Nhi vẫn còn lấp lánh nụ cười, cô thật sự là hận không thể đánh cho cô ấy một trận thật đau, ngày ngày cô vì luyện múa đã sắp mệt chết đi được, mà cô ấy lại mỗi đêm trời tối không có việc gì làm mà xem tiểu thuyết, manga mà cô ấy thích nhất trước nay; lúc chợt có linh cảm thì lên trên web tán gẫu với người ta, cuộc sống thoải mái như vậy không biết lúc nào mới có thể đến phiên cô,

“Viêm Nương, mày biết nam sinh bên kia là ai hợp tác với mày không?”

Trước đó, các nữ sinh đã len lén suy đoán người cùng múa với Viêm Nương có phải Hoắc Đông Lưu năm thứ ba hay không, anh ta là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô bé, đã anh tuấn mà đáng ngoài đẹp trai lại làm cho các nữ sinh mê muội anh ta, hơn nữa thường bí mật len lén mà bàn luận về anh ta, nhưng những chuyện như thế này làm sao cũng không thể để cho các thầy giáo nghe được, nếu không thì có phiền toái.

“Ai biết được?”

“Nếu như là Hoắc Đông Lưu?”

“Hoắc Đông Lưu?” Ai nhỉ? Cô chưa từng nghe qua.

“Đừng nói với tao là mày không biết anh ta nha?” Giang Tâm Nhi cảm thấy mắt mặt mà nhìn Viêm Nương, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô ấy, cô hiểu suy đoán của mình căn bản là dư thừa.

“Ai quy định tao nhất định phải biết anh ta?”

“Anh ta rất nổi tiếng đó.”

”Đó là chuyện nhà anh ta, tao không có hứng thú.

“Viêm Nương!” Giang Tâm Nhi không chịu nổi mà kêu lên, mà Viêm Nương chỉ là lắc đầu một cái nhẹ nhàng.

“Không có hứng thú, tao chỉ hi vọng hoạt động nhanh chóng kết thúc thôi, còn lại tao vẫn không có hứng thú.” Chờ sau khi kết thúc học kỳ này, cô còn đang lo lắng không biết anh cả của mình không có việc gì tìm cô gặp mặt, tụ họp không, vậy thì cô phiền toái rồi, bởi vì một chút cô cũng không muốn đáp máy bay nữa, chắc chắn sẽ khiến cho cô điên mất.

“Tao đi tắm.” Viêm Nương đi vào phòng tắm, định rửa sạch đi một thân mồ hôi bắn cùng mệt mỏi.

Mặc dù Giang Tâm Nhi ở phía sau cô nhiều lần nói tốt về Hoắc Đông Lưu, nhưng cô căn bản không có để ý nghe, dù sao chính là nam sinh không quen biết mà!

3. Chương 3

Mãi cho đến đại hội liên hoan ngày đó, họ lướt qua con đường đi tới trường nam thì Viêm Nương mới biết tâm tình của người làm bạn cùng với một bầy lớn lên giống quái thú là vì sao, không phải cô trời sinh thanh cao, mà là cô đã quen với cuộc sống ở trường nữ, nhất thời không thể tiếp nhận một đám khác phái vây quanh mình, huống chi ở trong Viêm phái mấy ông anh có đáng ngoài xuất chúng đã sớm dạy cô miễn dịch với nam sinh, vì thế cô đối với các nam sinh trước mắt hoàn toàn không có cảm giác.

Đợi đến lúc các cô tiến vào trong hội trường, thì cô mới phát hiện, kiến trúc trường nam nữ trừ khác màu sắc, thì các thiết kế khác đều giống nhau.

Ngày nay cô tự mình gặp gỡ Hoắc Đông Lưu nhân vật như thế, nhìn thấy anh ta đứng ở đối diện, cô không thể không thừa nhận anh ta đúng là có năng lực khiến cho các cô gái động lòng, trừ ngũ quan bên ngoài rất tuấn tú, còn có vóc người càng không tệ, dựa vào cô là người tập võ mà nhìn, thì anh ta nhất định là người

thích vận động, nếu không sẽ không có thể trạng tốt như vậy, các cô gái bên người cô nhìn thấy anh ta mà không chớp mắt, điều này làm cô cực kỳ không vui muốn lập tức rời đi, bởi vì cô không muốn để cho Hoắc Đông Lưu đó cho rằng mình cũng là hão sắc.

Cho nên cô không phải là cúi đầu, thì chính là dứt khoát nhắm mắt lại dưỡng thần, dù sao từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Hoắc Đông Lưu, thì cô cũng biết đời này mình và anh ta sẽ không có liên quan, nhìn thấy thái độ cao ngạo này của anh ta, còn có nụ cười này khiến cô muốn ói, chẳng lẽ anh ta không cảm thấy nụ cười của mình rất giả tạo, khiến nhiều người cảm thấy ghê tởm sao?

Mà Hoắc Đông Lưu ở đối diện cô từ lúc bắt đầu liền hết sức tò mò về Viêm Nương, không đơn thuần là vì cô ấy không có hứng thú với mình, còn có mái tóc đen của cô ấy khiến anh không thể dời ánh mắt, anh rất ít thấy các cô gái trẻ có thể giữ tóc được đen nhánh xinh đẹp như thế, bây giờ hơn phân nửa các cô gái trẻ tuổi đều nhuộm tóc, mặc dù bề ngoài xem ra hoàn toàn xuất sắc, nhưng mà anh vẫn yêu thích tự nhiên; ngoài ra, Viêm Nương này bực mình ánh mắt chú ý anh đưa tới, thái độ này không làm bộ, còn có cái nhìn như cao quý, kì thực tính tình cao ngạo, càng làm cho anh lộ ra nụ cười thản nhiên, anh hiểu được, một năm trong tương lai, cuộc sống cấp 3 của anh chắc chắn sẽ không quá nhàm chán.

“Đông Lưu, sao lại cười vui vẻ như vậy?”

Bạn tốt Cao Vân ở bên cạnh ít khi nhìn thấy Hoắc Đông Lưu cười như vậy, vẻ mặt này giống như là loại nhìn trúng con mồi khiến anh ta khó hiểu.

“Không có việc gì.”

Nhưng vẻ mặt của anh lại không giống như là không có việc gì, mà là có chuyện lớn xảy ra.

“Vậy sao?”

Cao Vân không có hỏi nhiều, dù sao tính tình của Hoắc Đông Lưu anh ta không phải là không hiểu rõ, hai người lớn lên cùng nhau, dù thế nào đi nữa thì ít nhiều gì cũng hiểu cá tính của đối phương.

Lúc này Cao Vân lại mở miệng: “Đông Lưu; có chú ý tới cô bé trước mặt mày hay không?” Cô bé xinh đẹp như vậy thật khiến ánh mắt người ta sáng lên, chỉ cần nhìn cô bé ấy cũng là một loại hưởng thụ.

Hoắc Đông Lưu không lên tiếng, bởi vì anh không muốn bạn tốt biết cảm thụ thật sự của anh, cho nên anh im lặng.

“Một cô bé rất đặc biệt.” Đây là lời bình của Cao Vân đối với Viêm Nương.

Lúc này, ánh mắt của Viêm Nương vừa đúng lúc chống lại Hoắc Đông Lưu, lúc Hoắc Đông Lưu còn chưa kịp nhìn cô ấy thật tốt thì lần nữa Viêm Nương đã không nhận được lộ ra vẻ mặt nhàm chán, đồng thời dời ánh mắt đi.

Nhưng Hoắc Đông Lưu ngược lại cảm thấy, lúc Viêm Nương dời ánh mắt đi thì trong mắt hình như đã hiện lên một tia sáng khác thường, anh phát hiện, cô ấy thật là hợp mắt của anh rồi.

Viêm Nương làm thế nào cũng khó mà tin được, người cùng múa với mình lại chính là Hoắc Đông Lưu, nhìn bộ dáng vẻ mặt nhẹ nhõm tự nhiên của anh ta, cơn tức của Viêm Nương không tự chủ mà lên cao, nhưng mà cô tự nói với mình ở trong lòng, ngàn vạn đừng vì thứ người như thế mà tức giận.

Hai người cùng múa thì Hoắc Đông Lưu rất khó mà không phát hiện cơn tức giận ở trên người cô tản ra, hơn nữa hình như là cô ấy nhắm vào anh.

“Không muốn múa cùng tôi như thế sao?”

Thật ra thì từ nhỏ anh đã có vũ điệu căn bản, muốn múa cùng với anh còn phải xem anh có nguyện ý hay không, nhưng bộ dáng của Viêm Nương lúc này lại có vẻ khó chịu, khiến anh có chút không vui.

“Đây là nội quy trường học.”

Viêm Nương chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc khiêu vũ này, nhưng thường ngày cô luyện tập luôn có thể múa đến hoàn mỹ, hôm nay không biết làm thế nào, năm lần bảy lượt đều đạp sai điệu múa, nếu không phải Hoắc Đông Lưu dẫn cô, thì nhất định cô sẽ thất bại.

“Tôi cho rằng trường nữ sẽ phải cao thủ nhảy múa.” Hoắc Đông Lưu không thích cô xem nhẹ mình, cho nên cố ý dùng lời kích cô.

“Bạn đang phê bình kỹ thuật nhảy của tôi?”

Điều này đối với cô mà nói là vô cùng nhục nhã, khiến cô tức giận mà trừng mắt anh.

Chiều cao của cô gần 170 centimet, với con gái mà nói thì hẳn là rất cao, ở trước mặt anh ta, mình lại còn phải ngửa đầu nhìn anh ta.

“Tôi có sao?”

Hoắc Đông Lưu lưu loát dẫn cô xoay tròn mấy vòng, động tác này khiến cô có chút không thích mà dựa vào phía anh.

“Bạn cố ý!” Cô đã giận đến mức muốn mắng người rồi, anh ta lại còn dám kiêu ngạo với cô như vậy.

Hoắc Đông Lưu thấy cô sắp lên cơn, mặc dù anh rất tò mò cô tức giận thì sẽ có hành động gì, nhưng mà giờ phút này giáo viên và học sinh toàn trường đều đang nhìn bọn họ chăm chú, anh vẫn là bỏ đi cái chủ ý này.

“Đừng tức giận, bạn muốn trở thành tiêu điểm để mọi người nhìn chăm chú sao?” Anh tốt bụng nhắc nhở cô, đồng thời tránh được bước nhảy sai của cô.

“Bạn ——”

Cô nhất thời quên có bao nhiêu người đang nhìn bọn họ chăm chăm, mà cô rốt cuộc cũng phát hiện sự ngu xuẩn của mình, cô lại phải nhịn để cùng múa với người khiến người ta không thể chịu được này, đặc biệt là tay của anh ta thường cố ý vuốt phía sau lưng đến eo của cô, bàn tay to của anh ta cứng rắn nắm tay cô; cưỡng ép cô phối hợp với anh ta.

“Tôi tên là Hoắc Đông Lưu, năm nay lớp mười hai.” Anh tự giới thiệu mình, rồi sau đó thành thạo mà kéo cô vào trong ngực.

Anh làm thế nào cũng không nghĩ tới, lúc này Viêm Nương lại cố ý đạp chân của anh, sức lực này mạnh, khiến anh nhíu nhíu mày.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Dĩ nhiên Viêm Nương biết mình không nên tức giận, nhưng mà từ trước đến giờ cô chết sĩ diện, tính tình hiếu thắng lại không chịu thua khiến cô lập tức đè nén cơn giận xuống, đồng thời trên mặt còn lộ ra nụ cười động lòng người.

Hoắc Đông Lưu vì biến chuyển đột nhiên của cô mà sửng sốt một chút, nhưng nhìn vào mắt của cô, anh hiểu được, đây là cô ấy cố ý lộ ra, mà hình dáng của cô khiến anh càng muốn biết một chút.

“Không sao.”

Cứ như vậy, hai người xem ra giống như là một đôi khiêu vũ hết sức hoàn mỹ, nhưng chỉ có chính bọn họ mới biết, giữa hai người có sóng ngầm mãnh liệt.

4. Chương 4

Sau khi trải qua đại hội liên hoan lần này, cuộc sống cấp 3 của Viêm Nương vốn là bình thản đã nổi lên biến hóa, bởi vì Hoắc Đông Lưu, đã dẫn ra bản tính mà cô che giấu.

Cứ như vậy, bọn họ cùng là lớp mười hai, lúc Viêm Nương cố ý khiêu chiến, Hoắc Đông Lưu cố ý phối hợp, bắt đầu một cuộc chiến tranh tuổi nam mỹ nữ.

Mặc kệ là về việc học hành hoặc những phương diện khác, chỉ cần là có liên quan với Hoắc Đông Lưu, Viêm Nương đều muốn so cao thấp với anh, tuy là tăng thêm niềm vui thú trong cuộc sống cấp 3, nhưng cũng khiến Viêm Nương bất tri bất giác tăng hết toàn bộ lực chú ý vào trên người Hoắc Đông Lưu mà không biết.

“Viêm Nương, mày thật sự muốn làm vậy à?”

Mấy tháng sau, Viêm Nương đã là học sinh tốt nghiệp, tóc dài đã sớm qua eo, dưới ánh đèn mờ tóc dài được tắm gội hơi ướt, thêm một phần quyến rũ, khiến Giang Tâm Nhi nhìn thấy mà không chớp mắt.

“Tâm Nhi?”

Viêm Nương vẫn chờ lời kế tiếp của cô ấy, ai biết cô ấy lại đột nhiên im lặng, khiến cô nghi ngờ quay đầu nhìn về phía Giang Tâm Nhi.

“À?” Bị cô ấy kêu như vậy, Giang Tâm Nhi mới lấy lại tinh thần, nhớ tới muốn tiếp tục đề tài mới vừa rồi, cô biết tuyệt đối không thể ở trước mặt Viêm Nương khen cô ấy đẹp, vậy sẽ chọc giận cô ấy, mặc dù cô ấy thật sự rất đẹp, trung học Tử Dương có ai mà không biết được Viêm Nương nhân vật như thế, đặc biệt là trường nam đối diện, mọi nam sinh đều xem cô ấy là tình nhân trong mộng, không vì cái gì khác, mà là đẹp của Viêm Nương rất độc đáo, đẹp tự nhiên, khiến người ta không thể không động tâm.

Nhưng Giang Tâm Nhi vẫn không hiểu nổi, tại sao Hoắc Đông Lưu không có cảm giác với một người đẹp như Viêm Nương, hơn nữa còn cố ý khơi lên chiến hỏa giữa hai người, làm thế nào cô cũng nhìn không ra quan hệ của hai người đó, gần đây cô nghe được lời đồn nói Hoắc Đông Lưu có bạn gái, hơn nữa còn là hoa khôi của trường anh ta.

“Viêm Nương, mày thật sự tính đi tìm bạn trai?”

Trung học Tử Dương từ trước đến giờ cấm nam nữ yêu nhau; hiện tại Viêm Nương lại hào phóng thừa nhận cô muốn đi tìm nam sinh nói yêu đương, có lầm hay không đây?

“Không sai.”

“Tại sao? Nếu bị bắt sẽ bị đuổi học.”

Cho dù cô ấy khát vọng có đoạn tình yêu trong sáng, nhưng mà cô ấy phải hiểu không nên đối nghịch với trường học, vậy sẽ không có lợi cho cô ấy.

“Yên tâm, tao sẽ không gặp xui xẻo như vậy.”

Giang Tâm Nhi lúc này giống như đột nhiên phát hiện cái gì và hỏi cô ấy: “Chẳng lẽ là vì Hoắc Đông Lưu có bạn gái, cho nên mày cũng tính đi kiếm bạn trai?”

Trời ạ, đừng nói cho cô biết là như thế này, cô không tin chiến tranh của hai người đã đến mức độ như vậy rồi.

Viêm Nương vừa nghe, dừng một chút rồi mới mở miệng: “Ai quản khi gió anh ta có bạn gái hay không.” Mặc dù cô phát hiện lúc mình biết được tin tức này thì cảm thụ trong lòng quả thật có chút khác thường, nhưng cô tự nói với mình, cô cũng không thèm để ý, đối với cô mà nói, anh ta cũng chỉ là một đối thủ.

“A, vậy mày có đối tượng sao?”

Giang Tâm Nhi rất hoài nghi, Viêm Nương mỗi ngày trừ đi học, đọc sách, đối nghịch với Hoắc Đông Lưu, căn bản không có dư thời gian chú ý những nam sinh khác, vậy bạn trai của cô ấy từ đâu tới? Mặc dù nói chỉ cần cô ấy chịu mở miệng, nhất định lập tức khiến cho đám nam sinh xếp hàng chờ làm bạn trai của cô ấy, nhưng cô vẫn cho rằng không có ai thích hợp hơn Hoắc Đông Lưu.

“Đối tượng?” Cô nhất thời không trả lời được, trong đầu cô đột nhiên thoáng qua bóng dáng của Hoắc Đông Lưu, cái phản ứng này khiến cho cô tức giận.

“Đúng vậy, không có đối tượng làm sao nói chuyện yêu đương?” Giang Tâm Nhi sắp bị cô đánh bại rồi.

“Vậy còn không đơn giản à, đi tìm một người chẳng phải là được sao.” Với điều kiện của cô, cô không tin không tìm được ai yêu cô.

Viêm Nương biết người muốn yêu cô rất nhiều, nhưng mà những người đó cô đều không muốn, không biết thế nào, cô phát hiện tim của mình hình như không còn tự do nữa, giống như thiếu cái gì đó, lại giống như nhiều thứ gì đó.

Mà ở trong nhiều người như vậy, cô đúng là cố ý lựa chọn Cao Vân bạn tốt nhất của Hoắc Đông Lưu, lựa chọn như vậy khiến Hoắc Đông Lưu gần như muốn nổi giận.

5. Chương 5

Hoắc Đông Lưu làm thế nào cũng không thể tin, Viêm Nương thế mà lại có hứng thú với Cao Vân, lại nghĩ lúc hẳn làm bạn trai của cô ấy, tin tức này đột nhiên tới khiến cho anh nhất thời mất lý trí.

“Đông Lưu, có phải này thích Viêm Nương hay không?”

Theo cách nhìn của Cao Vân, bình thường hai người kia chỉ biết khiêu khích lẫn nhau, rất khó tưởng tượng tình huống bọn họ đi chung với nhau, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nặng nề khó coi của bạn tốt, thì Cao Vân cảm giác suy đoán của mình được tám chín phần mười rồi.

“Cô ấy thật sự muốn làm bạn trai?” Cô nhỏ này rốt cuộc có đầu óc hay không? Chỉ vì có tin đồn truyền ra anh có bạn gái, mà cái này cô ấy cũng muốn so với anh, hơn nữa khiến anh tức giận là cô ấy ai không tìm, thế mà lại tìm tới Cao Vân, căn bản là cô ấy muốn chọc anh tức chết.

“Là cô ấy nói như vậy.”

Cao Vân không có hứng thú với đề nghị của cô ấy, anh biết vợ bạn thì không thể đùa giỡn, mặc dù Hoắc Đông Lưu và Viêm Nương lúc này chưa có gì, có thể sau này vẫn khó nói lắm, huống chi anh cho rằng hai người này thật sự là một tổ hợp hoàn mỹ, cho nên anh không có ý định tham gia cuộc chiến tranh này.

Hoắc Đông Lưu vừa đánh bóng rổ vừa suy đoán, rốt cuộc trong lòng của cô ấy nghĩ thế nào.

“Đông Lưu, tao nghĩ là cô ấy chỉ kích động nhất thời thôi.” Anh có thể cảm giác được tim của Viêm Nương cũng không ở trên người mình, tại sao cô ấy tìm tới anh, anh cũng không rõ, nhưng mà anh sẽ không tiếp nhận, người đẹp có cá tính nóng nảy như vậy, anh không chịu đựng nổi.

“Đó là tự do của cô ấy, chuyện này không liên quan đến tao.” Hoắc Đông Lưu cũng nổi giận, nếu như cô ấy tính ngay cả chuyện như vậy cũng muốn tranh cao thấp với anh, như vậy anh thật sự là đánh giá cao cô ấy rồi.

Hoắc Đông Lưu vẻ mặt nghiêm túc mà đánh bóng, giống như là muốn phát tiết lửa giận trong lòng, từ gần tới đánh tới trời tối cũng không chịu dừng lại.

Bên trong sân thể dục ngoài trừ anh ra, thì tất cả mọi người đã trở về túc xá nghỉ ngơi, mà tâm tình phức tạp của anh chỉ có bản thân anh mới hiểu được, vì thế anh tức giận một tay đẩy bóng lên, bởi vì vận động mạnh mà cả người anh đầy mồ hôi lại càng lộ vẻ quyến rũ.

Anh đang định tiếp tục đánh bóng thì phát hiện chẳng biết lúc nào có thêm người ở bên cạnh, hơn nữa còn là người anh không muốn gặp nhất lúc này.

“Cao Vân đâu?” Người nói chuyện là Viêm Nương, cô mặc một bộ quần áo thoải mái nhẹ nhàng, tóc dài cột thành bím tóc, cả người có vẻ mềm mại ngọt ngào.

Hoắc Đông Lưu không thèm nhìn cô ấy, xoay người tiếp tục đánh bóng.

Viêm Nương nhìn bộ dáng anh cao ngạo, thì trong lòng rất không bằng mà xông lên phía trước, khi anh định Dunk bóng (tay không nhét bóng vào rổ) thì ngăn ở trước mặt anh.

Tình trạng đột nhiên này khiến Hoắc Đông Lưu nhất thời sửng sốt, không kịp thu lại bước chân, anh cứ như vậy mà đụng vào cô ấy, đè cô ấy ở dưới thân thể, thân thể mềm mại của cô ấy khiến anh nhất thời có chút hoảng hốt.

“Hoắc Đông Lưu, lập tức đứng dậy.”

Viêm Nương làm thế nào cũng không nghĩ tới cô và anh ta lại có tiếp xúc như vậy, cô liều mạng đẩy Hoắc Đông Lưu, muốn anh ta rời khỏi người của mình.

“Ai bảo bạn đột nhiên lao ra!” Hoắc Đông Lưu cảm giác hình như mất cá chân của mình bị treo, bắt đầu đau lâm râm, nhưng mà anh không để ý tới.

Viêm Nương nào quan tâm tới lời của anh ta, cô chỉ tiếp tục đẩy anh ta, mà hành động giãy giụa của cô đã chọc giận Hoắc Đông Lưu, anh nổi giận mà đè trọng lượng của mình lên cô ấy, đồng thời lấy hai tay của cô ấy đặt ở đỉnh đầu, không để cho cô ấy phản kháng nữa.

“Hoắc Đông Lưu, buông tôi ra!”

Hoắc Đông Lưu chỉ nhìn chằm chằm vào cô, muốn nhìn cô ấy cho đủ, nhưng cô ấy lần nữa chuyển đầu nhỏ của cô ấy, làm cho anh bất đắc dĩ lắc đầu. “Chỉ cần bạn không giãy giụa nữa, tôi liền thả bạn ra.”

“Vì sao tôi phải nghe bạn, bạn lập tức đứng dậy.” Cô tức giận gần chết, đặc biệt là cô luôn không tránh được bàn tay tà ác của anh ta, lúc này cô mới ý thức được Hoắc Đông Lưu là một nam sinh, một nam sinh tràn đầy hơi thở nam tính, cùng với cô hoàn toàn khác nhau.

Từ trên người anh tản ra hơi thở đàn ông cùng mùi mồ hôi khắp người khiến cô trong lúc nhất thời im lặng, bởi vì cô đột nhiên an tĩnh, khiến Hoắc Đông Lưu tò mò cúi đầu nhìn cô, đồng thời buông tay cô ra.

“Bạn không nên tới nơi này.”

Đã tới muộn, nội quy của trường học cô ấy không phải không biết.

“Tôi tìm Cao Vân.”

Viêm Nương muốn đứng dậy, nhưng thân thể vẫn còn bị Hoắc Đông Lưu đè, bọn họ cứ như vậy nhìn chằm chằm lẫn nhau mặt đối mặt.

“Muốn cậu ấy làm bạn trai của bạn?” Hoắc Đông Lưu giễu cợt hỏi, biểu tình kia khiến Viêm Nương nhất thời tức giận mà đánh anh một cái tát.

“Đó là việc của tôi, bạn không có quyền can thiệp.” Viêm Nương vẫn luôn rất nóng tính, có lẽ không thô lỗ giống như hôm nay, đây là lần đầu tiên trong đời cô đánh người, đối tượng còn là Hoắc Đông Lưu, một nam sinh đối nghịch với cô toàn bộ — học kỳ. Trên mặt Hoắc Đông Lưu vốn không có thấy đùa cợt, thay vào đó là — gương mặt không biểu tình, điều này khiến cô có chút đau lòng, bởi vì cô đánh người, mà từ thần sắc khó coi đến cực điểm của anh ta xem ra, hình như là muốn hoàn trả một cái tát kia cho cô.

“Hơi sức của bạn cũng không nhỏ.”

Hoắc Đông Lưu vuốt nhẹ gò má ửng hồng của mình, mặc dù không có đau lắm, nhưng mà bị Viêm Nương đối nghịch với mình tất cả học kỳ đánh, điều này khiến anh muốn quên cũng đã không quên được.

“Là bạn không đúng.” Viêm Nương lần nữa lấy tay đẩy anh ta, nhưng mà hơi sức của cô không bằng anh ta, căn bản không làm gì được anh ta cả, vì thế cô càng tức giận và đánh vào lồng ngực của anh ta.

“Nếu bạn muốn dẫn người tới, vậy thì cứ tiếp tục.” Hoắc Đông Lưu không thèm để ý đến cái đánh của cô ấy, đặc biệt là anh phát hiện cô ấy tức giận càng hấp dẫn anh hơn, bộ dáng tràn đầy sức sống của cô ấy thật đáng yêu, đối với anh mà nói, Viêm Nương đúng là đặc biệt, không giống các cô gái khác, bởi vì cô ấy có thể khuấy động nội tâm của anh.

“Bạn.” Tay đang đánh của Viêm Nương bởi vì anh ta nói mà dừng lại, nhưng mà cô vẫn tiếp tục đẩy anh ta.

Hoắc Đông Lưu nhìn vẻ mặt đáng yêu kia của cô ấy, ngửi mùi thơm trên người cô ấy, không tự chủ mà gương mặt khóe miệng lên, “Một cái tát này tôi sẽ đòi lại.”

“Cái gì?”

“Nhưng mà không phải bây giờ.”

Hoắc Đông Lưu mơn trớn ngón tay lên gò má mềm mại của cô ấy, cuối cùng dừng lại ở trên bờ môi của cô ấy và vuốt ve qua lại, “Có một ngày, tôi sẽ đòi lại . .” Anh tin tưởng nhất định ngày đó sẽ đến, mà khi đó quan hệ của hai người cũng không giống nữa.

Viêm Nương bởi vì động tác của anh ta mà im lặng, cuối cùng dứt khoát há mồm cắn ngón tay của anh ta, mang đến cho anh ta cảm thụ hoảng hốt khác thường.

Hoắc Đông Lưu thấy cô ấy như vậy, thì không khỏi cười, anh cho rằng trước mắt như vậy là đủ rồi, anh không muốn cho cô ấy quá nhiều áp lực, cũng không muốn ở lúc tâm tình của cô ấy chưa rõ ràng lắm thì yêu cầu cô ấy quá nhiều; dù thế nào đi nữa thì anh có thời gian, chỉ cần cô ấy vẫn còn học ở trung học Tử Dương, anh tin tưởng cô ấy sẽ không rảnh để chú ý đến các nam sinh khác, bởi vì đến nay trong mắt cô ấy chỉ có anh, anh là đối thủ của cô ấy.

“Cao Vân không thích hợp với bạn.” Hoắc Đông Lưu buông cô ấy ra, không có nhìn cô ấy lâu một chút, anh chỉ yên lặng cầm trái bóng lăn tới bên cạnh rồi rời đi.

Viêm Nương bởi vì thay đổi đột nhiên của anh mà sửng sốt một lúc, tại sao anh ta phải nói điều này với mình chút?

Nhưng cô không nói thêm gì nữa, cô vội vã đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà chạy ra sân thể dục, cô đã sớm quên tại sao đêm khuya xông vào trường nam, bởi vì Hoắc Đông Lưu đã nhiều loạn tim của cô, làm rối loạn kế hoạch ban đầu của cô.

Cô lại không biết, cô vẫn luôn có cảm giác đặc biệt với Hoắc Đông Lưu, anh chỉ là dẫn chúng nó ra ngoài thôi.

Đêm đó, lúc cô trở về trường nữ, tắm rửa lần nữa rồi nằm ở trên giường, sau đó cô phát hiện mình vẫn không quên được cảm giác bị Hoắc Đông Lưu đè ở dưới thân thể, còn có hơi thở của anh ta, nụ cười của anh ta.

Đêm nay, Viêm Nương mất ngủ.

6. Chương 6

Mấy ngày sau đó, Viêm Nương cố ý tránh bất kỳ chuyện có thể sẽ có liên quan với Hoắc Đông Lưu, cũng không đối nghịch với anh ta, ngay cả chính cô cũng không hiểu được tại sao cô lại có thay đổi như vậy, cô chỉ biết là, cô sợ mình bị lạc.

Hoắc Đông Lưu thì hoàn toàn ngược lại với cô ấy, luôn cố ý đối nghịch với cô ấy, mặc dù cô ấy nhiều lần tránh né, nhưng anh có lòng như thế, khiến cô căn bản không thể tránh né.

Trước đêm tốt nghiệp, anh ta lấy thân phận Hội trưởng hội học sinh trường nam yêu cầu cùng múa với cô Hội trưởng hội học sinh trường nữ, mà yêu cầu dạng này trường học lại đồng ý, cô cảm thấy khó tin, đây là chuyện chưa từng xảy ra ở trường học từ trước tới nay, mặc dù trước Hoắc Đông Lưu đã có mấy lần hoạt động hợp lại hai trường, nhưng nếu như cô có năng lực thì có thể ngăn cản, bình thường cũng không được thông qua, nhưng lúc này đây không biết anh ta vận dụng lực lượng nào đó, lại khiến cho trường học lập tức đồng ý đề nghị của anh ta, hơn nữa còn hết sức vui khi thấy hai người bọn họ cùng múa, lần đầu cùng múa ở học kỳ trước đã làm cho thầy trò toàn trường khắc sâu ấn tượng.

Tin tức như thế khiến cô tức giận đến mức muốn đập nát đồ đạc trong phòng, cũng may Giang Tâm Nhi rất thông minh trấn an cô, hơn nữa luôn canh chừng ở bên người cô, nếu không thật không biết phòng ngủ của họ sẽ gặp phải cái dạng tai nạn gì.

“Anh ta cho rằng mình là ai, tại sao lại nói lên yêu cầu như thế?” Nói đến Hoắc Đông Lưu, thì Viêm Nương nổi cơn tức giận, hai tay chống nạnh mà mắng.

Giang Tâm Nhi còn tưởng rằng đã qua bão táp, ai ngờ vào lúc này lại đột kích nữa. “Đúng, tất cả đều là lỗi của anh ta.”

“Tâm Nhi, tao muốn đi tìm anh ta tính sổ.” Mặc kệ như thế nào, cô cũng không còn hơi sức để mà nhịn nữa, cô nhất định phải đi tìm anh ta hỏi cho rõ ràng, còn yêu cầu anh ta hủy bỏ đề nghị này.

“Tìm anh ta tính sổ? Tốt, tao ủng hộ mày, nhưng mà bây giờ đã là nửa đêm mười hai giờ, ngày mai còn phải đi học, chúng ta hôm nào lại tìm anh ta được không?”

Bởi vì liên quan tới Viêm Nương, nên Giang Tâm Nhi và Cao Vân bắt đầu lui tới một cách tự nhiên, bởi vì Viêm Nương không muốn chạm trán trực tiếp với Hoắc Đông Lưu, cho nên thường nhờ Giang Tâm Nhi làm người phát ngôn dùm cô.

Vì vậy, lúc Giang Tâm Nhi không thể tìm thấy Hoắc Đông Lưu, thì biện pháp tốt nhất chính là tìm Cao Vân bạn cùng phòng của anh ta truyền lời thay, đã gần hai tháng qua, Viêm Nương và Hoắc Đông Lưu vẫn còn đang giằng co, nhưng tình cảm của Giang Tâm Nhi và Cao Vân cũng đã tăng lên cao, điều này không biết có phải nên cảm tạ Viêm Nương và Hoắc Đông Lưu đã tạo nên hay không.

“Không được!” Viêm Nương nói dứt lời, thì lập tức mở tủ treo quần áo, “Bây giờ tao muốn đi tìm anh ta liền, ai biết chờ một lát anh ta lại làm ra chuyện gì nữa thì sao.”

“Cái gì? Không phải chứ, Viêm Nương, không phải là mày nói thật chứ?” Cũng đã nửa đêm rồi, tại sao có thể đi đến trường nam? Huống chi có thể Hoắc Đông Lưu đã ngủ.

“Tại sao không được?”

Cô cầm lấy áo khoác, ngay cả áo ngủ cũng không thay đổi mà mặc áo khoác vào, dù sao ban đêm cũng không có ai chú ý đến cô, hơn nữa cô cũng sẽ cẩn thận để không bị phát hiện.

“Có thể người ta đã ngủ rồi, mày đi đến nơi đó không phải sẽ làm mọi người tỉnh sao?”

“Yên tâm, tao sẽ không làm ầm ĩ đến Cao Vân yêu mến của mày, người tao muốn tìm là Hoắc Đông Lưu, nếu anh ta ngủ thiếp đi thì tốt, vừa đúng lúc tao làm cho anh ta không ngủ được.” Viêm Nương nói xong, thì cầm lấy chìa khóa dứt khoát đi ra ngoài.

“Viêm Nương, mày không sợ bị bắt được sao?” Đây chính là muốn bị đuổi học, cũng sắp tốt nghiệp rồi, cô thật không hy vọng Viêm Nương gặp phải phiền toái như vậy.”

“Tao gốc như vậy sao?”

Chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên cô làm, cô tin rằng mình sẽ không gặp xui xẻo như vậy, huống chi cô còn là Hội trưởng hội học sinh trường nữa, ở trong mắt các thầy cô là học sinh ưu tú, ai sẽ tin tưởng cô làm chuyện như vậy?

Rồi sau đó, không đợi Giang Tâm Nhi nhiều lời, Viêm Nương đi thẳng ra khỏi phòng, Giang Tâm Nhi ở sau lưng cô chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, cô thật là không hiểu nổi hai người kia, nếu đúng là không có cảm giác với nhau, sao lại phải cố gắng đối nghịch với đối phương như vậy? Nhưng nếu nói bọn họ có cảm giác với nhau, thì hình như chuyện lại không giống như vậy, bởi vì cô vẫn chưa thấy hai người hòa bình với nhau, cho dù hai người không có nói chuyện với nhau, người khác vẫn cảm thấy ngọn lửa chiến tranh giữa hai người họ.

Kéo màn cửa sổ ra, Giang Tâm Nhi đã không còn thấy bóng dáng của Viêm Nương, nhưng cô hy vọng có thể đúng như Viêm Nương nói, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra; nếu không cô ấy sẽ gặp phiền phức lớn.

Mà cô tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn lên giường ngủ, nếu không ngày mai nhất định cô sẽ bị trễ, cô không có thể lực cùng tinh lực tốt như Viêm Nương, cái giai đoạn này quan trọng nhất là cố gắng đọc sách, thì đại nguyện vọng thứ nhất, thuận lợi tiến vào đại học, mới có thể hưởng thụ cuộc sống đại học thật tốt.

Viêm Nương mò mẫm đi tới túc xá nam sinh, rất may mắn không có người phát hiện, cô phải tìm được phòng ngủ của Hoắc Đông Lưu trước.

Đây là lần đầu tiên mà cô xông vào túc xá nam sinh đêm khuya, nói cô không lo lắng đó là gạt người, nói thế nào thì cô cũng không có qua lại với bạn trai, nhưng lửa giận của cô đối với Hoắc Đông Lưu lại khiến cô không còn sức để nhin, cô thật sự không thể đợi đến trời sáng tìm anh ta tính sổ, cho nên cô mới có thể nghĩ đến chủ ý này, đối mặt với một hàng túc xá giống nhau như đúc, cô thật đúng là có chút muốn lùi bước, bởi vì cô hiểu mình chỉ có cơ hội một lần, sai lầm sẽ khiến thanh danh một đời bị hủy trong chốc lát.

Nhưng tính tình hiếu thắng lại không chịu thua của cô không ngừng thúc giục cô, làm cho cô tiếp tục đi về phía trước, cô tin tưởng vận số của mình hẳn là không tệ, sẽ không gặp xui xẻo bị người ta phát hiện như vậy.

Cô đi ở trên hành lang mấy lần, sau đó rốt cuộc cũng để cho cô nhìn thấy phòng ngủ của Hoắc Đông Lưu, thật là cả ông trời cũng giúp cô, cô không có suy nghĩ nhiều mà mở cửa, cô biết, phòng ngủ túc xá trường học đều là không có khóa cửa, cho nên cô căn bản không cần lo lắng có thể vào được hay không, cô vận tay nắm cửa dễ dàng, cẩn thận từng li từng tí lách mình vào phòng; nghĩ đến vận may của cô vẫn chưa dùng hết.

Trong phòng tối đen như mực, hại cô thiếu chút nữa bị trật chân ngã, lúc cô thật vất vả thích ứng bóng tối trong phòng; thì cô lại nghĩ tới Giang Tâm Nhi đã từng đề cập với cô, giường ngủ của Cao Vân là dựa vào cửa sổ, còn lại bên kia là Hoắc Đông Lưu.

Nhìn cửa sổ một chút, trực giác của cô là đi tới hướng bên kia, rồi sau đó dùng sức đẩy người ngủ ở phía dưới chăn bông.

Chỉ một lúc, người vốn đang ngủ đã lập tức tỉnh lại, đồng thời nhanh chóng bắt lấy tay cô, hơn nữa dùng sức lôi cô lên trên giường, dùng thân thể của mình đè cô ở dưới thân thể.

Mà tình thế đột nhiên như thế là cô không ngờ tới, cô làm thế nào cũng không nghĩ tới, Hoắc Đông Lưu sẽ có cái phản ứng này.

“Buông tôi ra!” Cô nhỏ giọng hầm hừ, cô biết người đè ở trên người mình là Hoắc Đông Lưu, bởi vì hơi thở ở trên người của anh ta cô làm thế nào cũng không quên, điều này đã từng khiến cô một thời gian.

“Viêm Nương, tại sao bạn ở chỗ này?” Hoắc Đông Lưu cho rằng mình nghe lầm, nhưng anh biết mình rất tỉnh táo, mới vừa rồi cô ấy dùng lực đẩy mạnh vô cùng, mà người có thâm thù đại hận với anh như vậy ngoại trừ Viêm Nương, thì không có ai khác.

“Hoắc Đông Lưu, lập tức buông tôi ra!” Cô sắp bị anh ta đè đến không thở được rồi, mà vốn là tay dùng sức đánh anh ta cũng bị anh ta đè lại.

Ghê tởm hơn chính là anh ta lại là trần truồng ngủ, mà cô phát hiện thêm, phía dưới anh ta chỉ mặc một cái quần cụt, tiếp xúc thân mật như vậy làm cho cô rất không tự nhiên, khiến mặt cô hồng đến mức không biết nên làm thế nào cho phải.

“Cô thật là đáng chết, lại lớn mật đến mức đêm khuya xông vào túc xá nam sinh.” Hoắc Đông Lưu chẳng những không có giảm bớt sức nặng mà gia tăng ở trên người cô ấy, càng cố ý đem toàn thân đè lên cô ấy.

Viêm Nương ở phía dưới anh ta tản ra một mùi thơm phảí nữ, thân thể mềm mại kia khiến anh gần như không nhin được mà thăm dò cô ấy, mặc kệ nói rằng anh là con trai, một người con trai trẻ tuổi chính trực, mà cô ấy lại càng không biết nặng nhẹ mà chạy đến trên giường anh như thế, rốt cuộc cô ấy có biết mình đang làm gì hay không?

“Nếu không phải là do bạn, tôi mới sẽ không làm như vậy.” Cô muốn mở miệng hít thở, nhưng trong mũi cô đều là hơi thở nam tính của anh ta, tiếp xúc như vậy khiến tim cô loạn.

“Hả?”

Hoắc Đông Lưu theo ánh trăng nhìn cô ấy, trên gương mặt dịu dàng của cô ấy có tức giận nồng nặc, anh tin tưởng tất cả điều này đều là hướng về phía anh mà đến.

“Tại sao bạn lại đề nghị cùng múa với tôi?”

“Chỉ vì chuyện này.”

Cô nhóc này rốt cuộc có đầu óc hay không? Loại chuyện nhỏ này có thể đợi đến ngày mai để bàn lại, mà cô ấy lại muốn lúc này, Hoắc Đông Lưu cảm giác mình thật là thua cô ấy.

“Đương nhiên là chỉ vì chuyện này, bạn cho rằng nửa đêm tôi không ngủ được đặc biệt chạy tới nhìn bạn?” Viêm Nương bởi vì tức giận, cho nên nhất thời quên giãy giụa, “Tôi cũng không phải là điên.”

“Tôi còn tưởng rằng bạn nhớ tôi.” Hoắc Đông Lưu đùa giỡn và nói, nhưng mà trong lòng anh rất rõ ràng, cảm giác chân thật của mình.

“Đó là vĩnh viễn không được, tôi mới sẽ không nhàm chán như vậy.” Viêm Nương nói chắc chắn, bộ dáng cô tức giận, lại khiến người ta cảm nhận được cô hồn nhiên và đáng yêu.

Viêm Nương sau khi nói xong, lại phát hiện mình có chút khó thở, vì thế cô lại bắt đầu giãy giụa. “Hoắc Đông Lưu, bạn buông tôi ra trước đi.”

“Nếu mà tôi không làm thì sao?” Ôm cô ấy như vậy, đối với anh mà nói rất thoải mái, hơi thở của cô ấy mê người như thế, một chút anh cũng không muốn buông cô ấy ra.

“Bạn là tên tiểu nhân!”

Cô sớm nên biết, bây giờ cô thật là không có biện pháp nào, chỉ có thể dựa vào đôi mắt đẹp duy nhất của mình mà nhìn chăm chăm vào anh ta.

Hoắc Đông Lưu thấy cô ấy như vậy, không tự chủ được mà cúi đầu nhẹ nhàng in cái hôn lên trên mặt cô ấy.

Nụ hôn này khiến Viêm Nương nhất thời không phản ứng được, sững sờ mà nhìn chăm chăm vào Hoắc Đông Lưu, đợi đến lúc cô phản ứng kịp thì mới vội vàng đưa tay lau nụ hôn anh ta để lại ở trên má cô.

“Làm sao bạn có thể như vậy? Không nên đụng vào tôi!”

Ai nấy đều thấy được giờ phút này cô rất tức giận, đang lúc cô cảm thấy mình đã lau đi nụ hôn trên má thì Hoắc Đông Lưu lại ấn xuống cái hôn ở trên trán cô.

“Tại sao không thể?”

Anh thích đụng cô ấy, càng thích hôn cô ấy hơn, anh không cảm thấy thương thức tư vị ngọt ngào như vậy là có lỗi, huống chi hôm nay là chính cô tìm tới anh, không thể trách anh, thật sự không thể trách anh.

“Không được! Buông tôi ra!”

Cô tức giận lần nữa và dùng sức lau cái trán, Hoắc Đông Lưu cũng không có ngăn cản hành động của cô, để tùy cô dùng sức lau.

“Em không nên tới, biết không?”

“Tôi.”

Bây giờ dĩ nhiên cô cũng biết mình không nên không nghe lời Giang Tâm Nhi, trực tiếp tìm tới Hoắc Đông Lưu như vậy, trước tiên cô nên nghĩ đối sách thật tốt rồi trở lại đối mặt với anh ta, bây giờ thì tốt rồi, chẳng những bị chiếm tiện nghi trắng trợn, mà ngay cả vấn đề cần nói cũng còn chưa nói được.

“Hả?”

Hoắc Đông Lưu cúi đầu nhìn về phía cô, thái độ dịu dàng, cùng với căng thẳng của cô hoàn toàn khác nhau.

“Hủy bỏ đề nghị của bạn.”

Một chút cô cũng không muốn chạm mặt với anh ta, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện tối nay.

“Tại sao?” Anh muốn một lý do.

“Không có lý do gì, tôi chính là không muốn.” Đây là loại tự do thân thể, anh ta không thể miễn cưỡng cô làm chuyện không muốn làm, chỉ đơn giản như vậy.

“Vậy không được, bởi vì tôi đã quyết định làm như vậy rồi.”

“Bạn ——”

Cô không tự chủ mà đề cao âm lượng, đánh thức Cao Vân ở giường kế bên.

“Đông Lưu, mày đang nói chuyện với ai thế?” Cao Vân quay đầu nhìn về phía giường ngủ của Hoắc Đông Lưu, nhưng bởi vì trong phòng này quá mờ, cho nên cũng không có nhìn thấy Viêm Nương cũng đang ở trên giường của anh ta.

Hoắc Đông Lưu ý bảo cô yên lặng; sau đó quay đầu lại lười biếng trả lời: “Không có.”

“A, vậy có thể là tao nghe nhầm rồi.” Cao Vân lật người tiếp tục ngủ.

Lúc Cao Vân lên tiếng thì Viêm Nương đã sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, cô đâu còn dám mở miệng nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Hoắc Đông Lưu.

“Tôi muốn đi về.” Cô nói cực kỳ nhỏ, Hoắc Đông Lưu lắc đầu với cô một cái.

“Không được.” Để cho cô ấy trở về như vậy quá mạo hiểm rồi, rất dễ bị phát hiện.

“Tại sao không được? Tôi không muốn bị người ta hiểu lầm.” Một chút cô cũng không muốn có liên quan tới Hoắc Đông Lưu.

“Bởi vì em đã không ra được.” Hoắc Đông Lưu liếc thời gian một cái, “Cửa chính đã khóa lại rồi.”

“Cái gì?” Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tức xá nam sinh cùng tức xá nữ sinh không có quy định giống nhau?

“Vì phòng ngừa đêm khuya có người đi ra ngoài, cho nên mới gắn khóa tự động ở trong ký túc xá.”

“Vậy tôi phải trở về như thế nào?” Cô giùng giàng, muốn tránh thoát bàn tay của anh.

“Em cứ nói đi?”

“Tôi không muốn ở lại chỗ này!”

Vì tin tức ngoài ý muốn, khiến cô kích động hô to lần nữa, và lần này, cô đã thật sự đánh thức Cao Vân.

Hoắc Đông Lưu muốn ngăn cản tiếng hét của cô thì đã không kịp rồi.

Viêm Nương không chỉ đánh thức Cao Vân, ngay cả người ở phòng bên cạnh cũng bị cô âm ỉ tới.

Mặc dù Hoắc Đông Lưu đã che cô ở phía dưới, còn dùng chăn bông đắp lên cô, nhưng vẫn khiến người phát hiện ra rồi, cuối cùng rốt cuộc làm ồn đến phòng hiệu trưởng.

7. Chương 7

Viêm Nương thế nhưng nhận lấy lỗi lớn rồi, có làm hay không? Cô vẫn luôn không có khuyết điểm, bây giờ lại vì một Hoắc Đông Lưu mà có vết nhơ, cái này khiến cô càng hận Hoắc Đông Lưu hơn.

Mà Hoắc Đông Lưu cũng không có tốt được chỗ nào, bị lỗi nặng giống như cô, đồng thời trường học cũng hủy bỏ đề nghị kết hợp trường nam nữ ở buổi lễ tốt nghiệp, dĩ nhiên cũng hủy bỏ cùng múa với nhau mà ban đầu đã cho phép, mặc dù Viêm Nương nhận được kết quả cô muốn, nhưng mà cái giá này cũng quá lớn rồi, khiến cô bị các anh của mình dạy dỗ một trận.

“Viêm Nương, em thật sự nửa đêm chạy đến tức xá nam sinh?”

Viêm Nhân với giọng hỏi chỉ trích, còn có Viêm Nguyệt cùng Viêm Giản ở bên cạnh anh ta, Viêm Nhật bởi vì thân thể của Thẩm Vũ khó chịu nên không thể tới.

“Dạ.”

Cô hoàn toàn không có phản bác, dù sao cô làm cũng đã làm rồi, còn có thể nói gì? Chỉ có thể thừa nhận.

“Hoắc Đông Lưu là bạn trai của em?” Viêm Nguyệt đi tới vỗ vai của cô ấy an ủi cô ấy, nhưng mà câu hỏi của anh ta lại khiến cô phản ứng mãnh liệt.

“Làm sao có thể chứ, em mới sẽ không có mắt coi trọng anh ta như vậy, em và anh ta một chút quan hệ cũng không có.”

“Vậy tại sao nửa đêm em đi đến phòng của người ta?”

Điểm này thì càng khiến bọn họ không nghĩ ra rồi, lấy hiểu biết của bọn họ với Viêm Nương, mặc dù cá tính của con bé kích động, rất mạnh mẽ; nhưng mà sẽ không bao giờ làm việc ngốc.

“Em tìm anh ta để nói chuyện.”

Nhưng không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, trường học lại còn thông báo cho anh của cô đến dẫn cô về nhà, có lầm hay không? Thật may là chuyện này không có truyền về Nhật Bản, nếu không cô sẽ bị mắng chết.

“Nói xong rồi sao?” Viêm Giản mặc dù không đồng ý hành vi kích động của Viêm Nương, nhưng mà anh ta cũng không muốn nhiều lời.

“Đã bị hủy bỏ, không cần phải nói nữa.”

Nhưng mà ngược lại cô cảm thấy có lỗi với Hoắc Đông Lưu, mặc dù cô rất mạnh miệng, nhưng trong lòng cô hiểu, nếu không phải do cô, Hoắc Đông Lưu căn bản sẽ không bị lỗi lớn như thế.

Viêm Nhân nhìn cô ấy một chút, phát hiện một năm nay, cô em gái này đã trưởng thành, mà bọn họ cũng nhìn ra được, cô ấy và Hoắc Đông Lưu có liên quan ở mức độ nào đó, nhưng mà cô nhóc này không muốn thừa nhận thôi, vì vậy bọn họ cũng không có hỏi nhiều.

“Rời khỏi Đài Loan đi!”

“Tại sao?”

Cô đã quen cuộc sống ở nơi này, cũng có bạn bè của mình, một chút cô cũng không muốn rời đi.

Kháng cự và ánh mắt khó hiểu của cô khiến Viêm Nguyệt vỗ nhẹ nhẹ cô, giải thích với cô: “Nếu mà em không muốn có liên quan với Hoắc Đông Lưu, thì rời khỏi Đài Loan là tốt nhất, chúng ta cũng tránh xa gia tộc của hắn ta là tốt nhất.”

Viêm Nương cũng không hiểu cái này cùng với gia tộc của Hoắc Đông Lưu có quan hệ gì, anh ta cũng chỉ là nhà giàu có như người ta, nào có vấn đề gì?

“Bọn anh không yên lòng để một cô bé như em tiếp tục ở Đài Loan một mình, Hoắc Đông Lưu là Thiếu chủ một hắc đạo, anh không muốn em lâm vào nguy hiểm.” Đây chính là nguyên nhân chủ yếu mà bọn họ muốn cô nhóc rời khỏi Đài Loan.

“Hắc đạo?” Hoắc Đông Lưu là bối cảnh hắc đạo, sao cô lại không biết.

“Không sai, hắn ta là con trai của lão đại bang phái lớn nhất Đài Loan, hơn nữa có thể là người thừa kế tiếp theo, em và hắn ta tốt nhất là không nên có bất kỳ quan hệ nào, cho nên anh muốn em rời đi.”

Vậy sao? Hoắc Đông Lưu thật sự là xuất thân hắc đạo, vậy.

“Viêm Nương?”

Cô nhất thời mất hồn khiến các ông anh nghi ngờ kêu cô một tiếng, đồng thời cũng chú ý tới vệt nước mắt trên mặt cô.

“Sao em khóc vậy?”

“Em không khóc.”

Cô mới sẽ không khóc vì một chút xiu chuyện, cô và Hoắc Đông Lưu vốn là không có quan hệ, rời khỏi hay không rời khỏi đối với cô không có ảnh hưởng gì, cô tự nói với mình ở trong lòng như vậy.

“Như vậy, rời khỏi Đài Loan được không?” Viêm Nhân hỏi lại lần nữa.

Viêm Nương không có trả lời anh ta ngay, chỉ là yên lặng cúi đầu, cô biết cô không bỏ được, điều này khiến cô rất khó chịu, nhưng cô không thể không đồng ý, bởi vì cô đã gây họa.

“Được, em rời khỏi.”

Năm đó, cô và Hoắc Đông Lưu đều mười chín tuổi, từ đó cô mất tin tức của anh ta.

Nụ hôn đầu của cô ở năm đó đã cho Hoắc Đông Lưu, mà ngoại trừ hai người bọn họ ra, không ai biết chuyện này.

8. Chương 8

Đài Loan

Mấy năm trước sau khi rời đi Viêm Nương cho rằng, chắc là cuộc đời này sẽ không trở lại Đài Loan nữa, nhưng làm thế nào cô cũng không nghĩ tới, cô vẫn trở lại, hơn nữa lần này là cô cần xử lý công việc, đối mặt chính là Hoắc Đông Lưu người mà lúc ban đầu làm cho cô không muốn có bất kỳ dính líu nào.

Nếu không phải bởi vì Hoắc Đông Lưu làm trở ngại kế hoạch của cô, cô cũng sẽ không ra mặt, mấy chuyện giữa bọn họ đều là chuyện cũ lúc còn trẻ, cô đã sớm không muốn suy nghĩ nhiều, huống chi đã nhiều năm không gặp, cả hai bên đều đã thay đổi, có thể quên thì hãy quên đi.

Cô đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết với dự án này, sau khi lên chức quản lý, cô vì chuẩn bị kế hoạch dự án này mà tốn không ít thời gian, sao có thể vì một câu không thích hợp hoặc là sửa đổi kế hoạch dự án của đối phương mà hủy bỏ, loại lý do này cô không thể tiếp nhận; đặc biệt người bác bỏ lại chính là Hoắc Đông Lưu, làm cho cô càng cực kỳ bất mãn hơn.

Vì thế, cô lấy thân phận đại diện cho công ty tính đến công ty của Hoắc Đông Lưu mặt đối mặt mà bàn bạc; cô biết đây là cơ hội cuối cùng của cô, mà cô sẽ không thất bại, đặc biệt đối thủ còn là Hoắc Đông Lưu; trực giác của cô là Hoắc Đông Lưu đang hướng về phía cô, với lại dự án trước của người khác chưa bao giờ xảy ra loại vấn đề này, điểm này làm cho cô rất không phục.

Trên thực tế, cô không cần mình làm như thế, với gia thế bối cảnh của cô, cùng với bốn ông anh có thành tích riêng của ngày hôm nay, nếu như cô nguyện ý, cô có thể xin giúp đỡ từ các anh ấy, hoặc là trực tiếp đến công ty của bọn họ làm việc, nhưng cô không muốn, điều này không phù hợp với cá tính của cô, cô thích mọi việc đều phải dựa vào chính mình, đặc biệt là công việc, lần này đối mặt với Hoắc Đông Lưu, trong lòng cô lại dâng lên tâm tình khiêu chiến năm đó.

Mười chín tuổi năm ấy khi rời khỏi Đài Loan, cô vẫn chưa có cơ hội trở về, làm như vậy là vì mệnh lệnh của Viêm Nhân, cô vẫn hết sức nghe theo lời nói của người anh trai này, cô tin tưởng anh ấy là vì muốn tốt ình.

Nhưng trong lòng cô, vẫn luôn có một ký ức, giống như là không tìm được vị trí bày ra, hồi ức này cũng không khắc sâu, bởi vì cô vẫn không muốn mình nhớ quá nhiều, cho tới bây giờ, cô vẫn không muốn suy nghĩ nhiều.

Ngày mai, cô có chuyện quan trọng phải làm, cô tin tưởng đó là trận đánh ác liệt, nhưng cô có lòng tin với mình, mặc kệ gặp phải khó khăn gì cô cũng sẽ không lùi bước.

Nhìn đồng hồ, cô ngồi ở trong phòng ăn nhà hàng đã được một một lúc rồi, và thời gian hẹn với Viêm Giản cũng đã qua, vẫn không thấy bóng người của anh ta.

Từ trước đến giờ cô yêu thích mặc trang phục khá trung tính, nhưng vì thích ứng với yêu cầu của ông chủ công ty, mấy ngày qua cô miễn cưỡng thay đổi cách ăn mặc của mình, tận lực làm ình thêm một chút hương vị phụ nữ.

Lại qua mấy phút, cô vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Viêm Giản, đang lúc cô định tiến đến phía quầy hỏi thăm thì sau lưng đã có người ôm rồi.

“Viêm Nương.”

Không cần quay đầu lại cô cũng có thể biết là Viêm Giản, cô xoay người, ôm lại anh ta.

“Chờ đã lâu rồi à?”

Viêm Giản tươi cười mà nhìn cô, người này bề ngoài anh tuần lại nghiêm túc hấp dẫn người vô cùng, cô tin rằng giờ phút này đám phụ nữ trong phòng ăn nhất định đều đã đem ánh mắt tập trung lên trên người bọn họ rồi.

“Cũng may, không tính là lâu.”

Cô đi theo Viêm Giản trở lại chỗ ngồi thì cảm thấy phía sau lưng hình như có người đang nhìn mình chằm chằm, mặc dù ánh mắt kia làm cô cảm thấy không thoải mái, rồi lại giống như đã từng quen biết, làm cô không tự chủ được mà dừng bước, đồng thời cũng quay đầu tìm kiếm chỗ ánh mắt, nhưng cô không phát hiện được gì hết, khi cô còn muốn nhìn một chút nữa thì Viêm Giản đã nhìn cô và hỏi dò.

“Sao thế?”

Viêm Nương nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Không có gì.” Mặc dù trong lòng cô có nghi vấn, nhưng cô nghĩ tạm thời không để ý tới.

Nhưng cô đối với đột nhiên hoảng hốt của mình cảm thấy không hiểu, “Công việc còn bận không?” Vì không để cho Viêm Giản nhìn ra sự khác thường của cô, cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra và mở miệng.

Viêm Giản chỉ nhìn cô đầy thâm ý một lúc, rồi không có hỏi nhiều nữa mà cười, “Cũng được.”

Đối với anh mà nói, vợ của anh là quan trọng nhất, đây cũng là nguyên nhân tại sao anh lần nữa không chịu trở về Nhật Bản, là vì Hạng Uy Nhu không nỡ xa người nhà ở Đài Loan, cho dù cô ấy nói nguyện ý trở về Nhật Bản cùng với anh, nhưng anh không đành lòng nhìn thấy cô ấy mỗi ngày nhớ nhà, vì thế anh chờ đợi; đồng thời cũng giúp đỡ quản lý công ty của Hạng Uy Nhu.

“Uy Nhu đâu rồi, sao không dẫn chị ấy tới?” Viêm Nương rất yêu thích người chị dâu kia, trong nhu nhược mang theo kiên nghị, cô cho rằng đó là điều phù hợp nhất của phái nữ.

“Bận đi họp;” Nói đến bà xã, bất giác đáy mắt của Viêm Giản liền có nụ cười, khiến cho anh ta có vẻ mê người hơn.

“Không sao, chuyến đi này của em vẫn còn nhiều thời gian, hôm khác lại đến chào hỏi.”

Viêm Giản gật đầu, “Em và công ty đối phương đã thương lượng rồi hả?” Từ trước đến giờ Viêm Giản không có hỏi qua cuộc sống của Viêm Nương, từ năm Viêm Nhân mạnh mẽ yêu cầu Viêm Nương rời khỏi Đài Loan đến nay, bọn họ hiểu, Viêm Nương trở lại Đài Loan đã có thể chín chắn để đối mặt với rất nhiều chuyện rồi.

Năm đó con bé chỉ mới mười chín tuổi, chính là giai đoạn tò mò về tình cảm, nếu đối phương không phải là Hoắc Đông Lưu, thì bọn họ sẽ cảm thấy vui vẻ vì cô em gái này, nhưng việc đời không thể như người đoán trước, phương pháp duy nhất của bọn họ chính là mang Viêm Nương đi.

“Ngày mai sẽ chính thức gặp mặt.”

Trong lòng cô rất do dự có nên nói với Viêm Giản người mà lần này cô trở lại gặp chính là Hoắc Đông Lưu hay không, người con trai năm đó hại cuộc sống của cô có điểm nhớ đầu tiên.

“Đừng quá lo lắng, anh có lòng tin với em.”

“Dạ.”

Rồi sau đó hai người bắt đầu dùng cơm, đồng thời cũng hàn huyên mấy chuyện vụn vặt ngày thường, lâu như vậy không gặp mặt, đúng là có rất nhiều lời muốn nói, nhưng Viêm Giản đã nhìn ra được em gái không tập trung.

Không biết tại sao, Viêm Nương lại cảm giác, có người vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, điều đó khiến cho cô không được tự nhiên mà nhìn kỹ, nhưng bởi vì cô vẫn không tìm được nơi có ánh mắt kia nên lộ ra có phần đứng ngồi không yên.

“Viêm Giản, em đi toilet một chút.” Cuối cùng cô cũng đã không nhịn được, nếu không rời khỏi hiện trường, nói không chừng cô sẽ đứng lên kêu to người nọ đừng nhìn mình nữa.

Viêm Giản cười và gật đầu một cái, sau khi Viêm Nương rời đi, anh ta quay đầu nhìn về phía ánh mắt kia, từ rất sớm anh ta đã phát hiện có người nhìn chăm chăm vào Viêm Nương, vốn tưởng rằng là ánh mắt mến mộ, nhưng mà bây giờ anh ta không còn nghĩ như vậy nữa.

Ánh mắt của anh ta chuyển sang lạnh lẽo, bởi vì người kia chính là người ban đầu bọn họ muốn Viêm Nương rời khỏi Đài Loan—— Hoắc Đông Lưu.

Hoắc Đông Lưu đang ngồi ở trong góc cùng với một cô gái, ánh mắt của hắn ta nhìn về nơi xa, nếu mà Viêm Giản không sai, chắc là hắn ta nhìn về hướng Viêm Nương rời đi.

Theo anh biết, hiện nay sự nghiệp gia tộc của Hoắc gia hoàn toàn do Hoắc Đông Lưu nắm trong tay, nhưng mà cho tới bây giờ hắn ta cũng không phải là người hắc đạo, vậy không chỉ là cả gia tộc bọn họ bảo vệ cho hắn ta, thì cũng là bản thân Hoắc gia cố ý đi lên chính đạo, mấy năm qua, Hoắc gia đã từ từ tẩy trắng, tất cả chuyện này đều thuộc về công cùng với tác phong mạnh mẽ của Hoắc Đông Lưu, hắn ta không chỉ là đẩy thế lực gia tộc lên đỉnh cao, đồng thời cũng thể hiện ra năng lực của cá nhân hắn ta; người đàn ông bản lĩnh như vậy, cũng khiến người khâm phục, nếu không phải có gia tộc hắc đạo ở sau lưng của hắn ta, thì hắn ta chính là người đàn ông thích hợp với Viêm Nương nhất, và cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới có thể xứng với Viêm Nương xuất sắc mạnh mẽ, nhưng mà hai người lại vô duyên, như vậy lời như thế cũng không cần phải nhắc lại.

Viêm Giản nhìn thẳng vào Hoắc Đông Lưu, trong mắt của hắn ta có ý lạnh vô cùng rõ ràng, trong nhận thức của anh, đó là người đàn ông ghen mới sẽ có ánh mắt cùng vẻ mặt như thế.

Hắn ta và Viêm Nương đã lâu như vậy không gặp, cộng thêm Viêm Nương thay đổi quá nhiều, đã sớm không còn là cô bé ban đầu, Hoắc Đông Lưu không nên nhanh như vậy đã nhận ra con bé; ngoại trừ hắn ta đã điều tra về con bé, hoặc là hắn ta chú ý Viêm Nương đã lâu, nghĩ tới đây; bất giác Viêm Giản hít mắt lại, sau khi Viêm Nương rời khỏi Đài Loan, Hoắc Đông Lưu có từng âm thầm phái người điều tra Viêm Nương hay không, điểm này là mấy người bọn họ không có suy tính đến.

Lúc này, Hoắc Đông Lưu cùng với bạn gái hắn ta đứng dậy rời đi, rồi sau đó biến mất ở chỗ rẽ, thật may là Viêm Nương vẫn chưa trở lại chỗ ngồi, Viêm Giản vốn tưởng rằng sẽ không có chuyện gì, ai ngờ.

9. Chương 9

Viêm Nương ở toilet đợi một lát, tính toán bình phục tâm tình thật tốt, cô không muốn Viêm Giản nhìn ra sự bất an của cô, cũng không muốn suy nghĩ về người dòm ngó cô nữa, mặc kệ người đó có phải là Hoắc Đông Lưu hay không, trở về Đài Loan lần này, cô sẽ cùng với anh ta gặp nhau, không vì chuyện riêng, cũng là vì công việc, bởi vì chưa đề cập chuyện này với Viêm Giản, cho nên cô không muốn Viêm Giản nghi ngờ. Đứng ở trước gương trang điểm, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt, trên khuôn mặt xinh xắn có trang điểm nhạt, cô thiên sinh lệ chất nên không cần quá nhiều mỹ phẩm, nhưng mà lúc này ngược lại cô cần trang điểm lên một chút để che giấu thần sắc tái nhợt của cô, cho nên cô thoa thêm chút son môi, để cho nhìn mình càng có tinh thần hơn, cũng xinh đẹp hơn một chút.

Sửa sang và quấn lại tóc dài, không biết bắt đầu từ khi nào, cô không còn để tóc dài xõa nữa, luôn theo thói quen mà buộc nó lên, ngay cả chính cô cũng không thể giải thích được đây là vì cái gì.

Chỉnh sửa xong dáng vẻ, cô inh một nụ cười thỏa mãn, rồi sau đó xoay người bước ra khỏi toilet, nhưng làm thế nào cô cũng không nghĩ tới sẽ trùng hợp gặp gỡ người mà cô còn chưa sẵn sàng để gặp mặt như thế.

“Thật xin lỗi.”

Bởi vì không có chú ý, nên cô đụng vào người xông tới trước mặt, còn chưa ngẩng đầu nhìn rõ bộ dáng của đối phương, thì cô đã trực tiếp mở miệng xin lỗi.

Mà người đó lại nhẹ nhàng ôm vai của cô, trên mặt lại càng hiện ra một chút ý cười, nhưng mà nụ cười kia lập tức biến mất.

Viêm Nương cho rằng người đó đợi mình đứng ngay ngắn thì sau đó sẽ lễ phép mà buông mình ra, ai ngờ đối phương không có, lại còn cố ý mang tới cô một chỗ rẽ khác, nơi đó kín đáo đến mức khiến người bên ngoài không thấy được bọn họ.

Cô sực nhớ tới muốn giãy giụa thì đối phương lên tiếng: “Đã lâu không gặp.”

Giọng nói kia quen thuộc như thế, làm cho cô nhất thời có chút sững sờ, hơn nữa trực giác ngẩng đầu lên, cứ như vậy trực tiếp chống lại cặp mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Hoắc Đông Lưu?” Sao lại là anh ta?

“Còn nhớ rõ tên của tôi, điều này bày tỏ vẫn không quên tôi.”

Năm đó trên người Hoắc Đông Lưu có kiêu ngạo làm cho người ta không thể xem nhẹ, mà bây giờ lại có một khí phách làm cho cô không dám nhìn thẳng, chỉ có một người đàn ông trưởng thành mới có được, nhưng mà cô không hiểu, tại sao ngang ngược của anh ta lại hướng về phía mình, cô không ngu ngốc, cô cảm thấy được.

“Mời buông tôi ra.”

Anh ta không có quyền lôi kéo mình không thả như vậy, vì thế cô tỉnh táo lại, không giãy dụa nữa, và đồng thời cũng mở miệng lần nữa, này bộ dáng bình tĩnh khiến trên mặt Hoắc Đông Lưu lần nữa có nụ cười, và lần này anh ta phóng túng nụ cười này ở trên mặt nhiều hơn.

“Sợ tôi?”

“Tôi nên sợ sao?” Viêm Nương cố ý không nhìn tới ánh mắt đục khoét người kia, trong lòng mặc dù bất an, nhưng ngoài mặt cô vẫn hết sức bình tĩnh.

“Vẫn không thay đổi, vẫn khiến người động lòng.” Hoắc Đông Lưu vì chín chắn của cô ấy mà cảm thấy hài lòng, mà còn vì cá tính của cô ấy, anh không muốn cô gái mềm yếu, Viêm Nương thích hợp với anh, đây cũng là vì sao anh vẫn đợi cô ấy trở lại, ngày nay anh đã chờ rất lâu rồi, lâu đến mức anh sắp mất kiên nhẫn.

“Hoắc Đông Lưu, xin anh tự trọng.”

“Ở trước mặt em, rất khó.”

“Anh ——”

“Người kia là ai vậy?”

Trong lúc anh chờ đợi cô, anh tuyệt đối không cho phép có bất kỳ người nào tham gia vào giữa anh và cô, đặc biệt là người kia khiến anh liếc mắt.

“Đó là việc của tôi.” Cô thật sự muốn đi ngay lập tức, nhưng Hoắc Đông Lưu lại không buông cô ra, ngay cả nhảy ra một bước cô cũng thấy khó khăn, bị anh ta vây ở trong góc tường, trong mùi phả nam của anh ta có lẫn vào chút hương vị nước hoa, đây là khác với trước kia, và cũng làm cho cô hiểu, anh ta không còn là Hoắc Đông Lưu trước kia, Hoắc Đông Lưu bây giờ là một người đàn ông trưởng thành, một người đàn ông có lực sát thương.

“Viêm Nương, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi.” Anh nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, trong ánh mắt có không vui, cũng có ngang ngược.

Cô không thoát khỏi vòng tay của anh ta, nên đành phải dời ánh mắt đi, không muốn nhìn anh ta, cặp mắt sáng ngời kia khiến cô lo lắng.

“Không dám nhìn tôi?”

Hoắc Đông Lưu phát hiện nhược điểm của cô, vì thế anh cười, trong nụ cười đó có kiêu ngạo cùng ngang ngược.

“Hoắc Đông Lưu, giữa tôi với anh không có gì cả, ngoại trừ công việc, xin anh đừng quấy rầy tôi.” Bây giờ cô biết quyết định trở về lần này của mình là một sai lầm, cô lại càng phải nói cho Viêm Giản biết chuyện của Hoắc Đông Lưu, trong lòng cô có mấy tại sao mình lại làm như vậy, nhưng cô vẫn không chịu thừa nhận thôi.

“Em thật sự cho là đơn giản như vậy?” Từ ngày cô ấy rời khỏi Đài Loan, anh đã phái người theo dõi cô ấy, làm như vậy là để xác định cô ấy có mạnh khỏe hay không, cũng là xem có người ở bên người cô ấy hay không, mà căn cứ vào những tin tức hồi báo kia, mấy năm nay cô ấy cũng không có giao du với bạn trai, không phải là không có người theo đuổi cô ấy, nhưng mà tất cả những người này đều bị Viêm Nương trực tiếp cự tuyệt, Viêm Nương làm chuyện dứt khoát như vậy, càng hấp dẫn anh hơn.

Cô ấy luôn rõ ràng cái gì thích hợp với cô ấy, cái gì nên buông tha, cô gái như cô ấy tại sao có thể buông tay, chỉ có thể kéo lấy cô ấy, ôm vào trong ngực thật chặt, anh mới có cảm giác chân thật, mới có thể cảm thấy thỏa mãn.

“Anh có ý gì?”

Trong ý thức của cô dâng lên cảm giác nguy cơ, lúc cô còn chưa kịp nói thêm cái gì, thì Hoắc Đông Lưu đã nhanh chóng in cái hôn lên môi cô.

Viêm Nương nhất thời không kịp phản ứng, đợi đến lúc cô nhớ tới muốn phản kháng thì Hoắc Đông Lưu đã rời khỏi môi, trên mặt viết lên đắc ý.

“Mùi vị rất ngọt.” Về mặt của anh ta khiến Viêm Nương muốn cho anh ta một cái tát.

Nhưng lúc cô còn chưa có vung tay của cô ra thì Hoắc Đông Lưu đã mở miệng trước: “Đừng tùy tiện ra tay, nếu không muốn biết hậu quả của ra tay.”

Ý cảnh cáo trong lời của anh ta rất đậm, cô biết anh ta không phải đùa giỡn.

Cô lại tức giận, mình bị chiếm tiện nghi, vẫn không thể phản kháng, bởi vì cô thật sự không muốn biết hậu quả kia.

Đối mặt với Hoắc Đông Lưu thì nóng nảy của cô rất tự nhiên sẽ tỏa ra, cô không khống chế được tính tình của mình, nhưng cô cũng biết, Hoắc Đông Lưu không phải như những người đàn ông khác, anh ta sẽ không cho phép cô phản kháng.

“Anh đang uy hiếp tôi?”

“Em nghĩ sao?”

Anh nhẹ nhàng xoa môi của cô, rồi sau đó lúc Viêm Nương sắp không chịu nổi thì anh ta buông lỏng tay trước, “Cách xa người đàn ông này một chút, tôi không muốn trông thấy em gần gũi với hắn ta.”

Rồi sau đó không đợi cô có phản ứng, Hoắc Đông Lưu đã nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ, Viêm Nương ở lại hoảng hốt cho rằng tất cả mới vừa rồi cũng chỉ là ảo giác của mình.

Cô nghĩ, làm sao Hoắc Đông Lưu lại biết hôm nay cô xuất hiện ở chỗ này? Cuộc hẹn của cô và Viêm Giản là một bí mật, ngoại trừ hai người, cô không cho rằng sẽ có người biết, điều này khiến cô tin tưởng, hôm nay gặp nhau không phải vô tình gặp gỡ.

Lại nghĩ tới nụ hôn của anh ta, còn có hơi thở thuộc về anh ta, cô lần nữa tức giận đi trở về toilet, lúc này cô thật sự cần trang điểm lại thật tốt rồi.

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Viêm Nương cả đêm lẫn lộn không ngủ được nhưng vẫn trang điểm cho lên tinh thần, cô biết hôm nay là cơ hội cuối cùng của cô, nếu như thất bại, như vậy tất cả tâm huyết lúc trước của cô đều uổng phí rồi.

Cô trang điểm rất cẩn thận, làm như vậy là để che lại gương mặt mệt mỏi, cô không muốn nhận thua, không muốn Hoắc Đông Lưu biết anh ta ảnh hưởng tới mình, đó là điều cô không muốn nhất.

Cô ở trước gương nhìn một chút mình cảm thấy hài lòng, xác định tất cả đều đã rất hoàn mỹ, đồ công sở đơn giản hiện ra dáng người thon dài cùng — cặp chân dài của cô, sau đó cô coi lại gương một chút, rồi mới cầm cặp tài liệu rời phòng.

Đi tới công ty của Hoắc Đông Lưu, cô mới nói lên tên của mình với cô gái tiếp khách, thì lập tức đã có người tiến lên kêu, thái độ thân thiết như vậy làm cô cảm thấy không thoải mái; liền nghĩ tới đây nhất định là có liên quan tới Hoắc Đông Lưu, vì thế làm cho cô tâm tình vốn đã không tốt lại càng xuống thấp hơn, cô thay biểu tình giải quyết công việc, một chút cũng không muốn có bất kỳ liên quan tới Hoắc Đông Lưu.

Sau khi cô được đưa đến phòng họp, trong lòng suy nghĩ nên nói như thế nào với đối phương; cô vội vã lấy tài liệu ra thẩm duyệt lần nữa, bởi vì quá chuyên tâm, nên cô cũng không phát hiện có người đang tiến vào phòng họp.

Cho đến khi đối phương mở miệng, lúc này cô mới kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Thật xin lỗi.” Cô cho rằng người tới là Hoắc Đông Lưu, nhưng kết quả không phải, xuất hiện ở trước mặt cô là một cô gái có số tuổi tương tự cô.

“Xin chào, Viêm tiểu thư, tôi là Nguyên Trinh; nghiệp vụ công ty lần này do tôi bàn bạc trực tiếp với cô.”

Nguyên Trinh hướng về phía cô đưa tay ra. Mà Viêm Nương phát hiện trong mắt đối phương có ý quan sát, điều này khiến cô có chút buồn bực, nhưng cô vẫn im lặng gật đầu mỉm cười với cô ta.

“Xin chào, Nguyên tiểu thư.” Nguyên Trinh, cô nhớ kỹ cái tên này.

Đợi sau khi hai người ngồi xuống, Viêm Nương định bắt đầu thảo luận dự án thiết kế, mà ngược lại về mặt của vị Nguyên tiểu thư kia cười nhàn nhả.

“Không cần vội như vậy, dù sao vẫn còn thời gian, có muốn uống ly cà phê nữa hay không?”

Nhìn ra được thái độ của Nguyên Trinh tiểu thư hết sức ung dung, vì vậy, thái độ của Viêm Nương cũng hòa hoãn theo, quyền quyết định ở trong tay đối phương, cô gấp cũng không có tác dụng gì, vậy không bằng thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Trong chốc lát liền có người mang cà phê vào, Viêm Nương ung dung mà mút lấy cà phê, nhìn Nguyên Trinh tiểu thư trước mắt, trong lòng cô thật tò mò, rõ ràng dự án này nên do Hoắc Đông Lưu đàm phán với cô, tại sao lại đổi thành cô gái này đây? Nhưng mà cô cũng không có ý định hỏi tới điểm này, mục đích của cô là bàn xong dự án, sau đó đi, còn lại cô cũng không muốn để ý tới.

Nguyên Trinh lúc này cũng đang lặng lẽ quan sát Viêm Nương, lần đầu tiên gặp mặt, cô liền phát hiện tại sao Hoắc Đông Lưu gặp cô gái động lòng này, thời gian đã qua lâu như vậy, phụ nữ ở bên cạnh anh ta không tính là ít, nhưng trái tim của anh ta luôn cột vào cô ấy, nếu không có nhìn thấy con người của Viêm Nương, cô vẫn rất khó tưởng tượng, đến tận cùng là cái dạng phụ nữ gì có thể kẹp chặt trái tim không bình yên kia.

Cô đã từng thích Hoắc Đông Lưu, lúc đại học bọn họ là bạn học, bởi vì trò chuyện hợp ý, cho nên trở thành bạn bè, lúc cô muốn tiến thêm một bước thì Hoắc Đông Lưu trực tiếp nói cho cô biết, trong lòng anh ta đã có người, lời như vậy làm cho cô do dự hồi lâu, nên tiếp tục tình bạn của bọn họ, hay là chấm dứt như vậy? Cuối cùng cô lựa chọn tiếp tục làm bạn của anh ta, bởi vì cô thật sự quý nhân phẩm của Hoắc Đông Lưu, coi như không được làm tình nhân; thì làm bạn cũng không tồi.

Đã nhiều năm như vậy, sau khi tốt nghiệp cô tiến vào làm việc trong công ty của Hoắc gia, dựa vào năng lực của mình mà thăng lên chức vị như bây giờ, mà quan hệ của bọn họ vẫn là giống như thời còn đi học, không có bất kỳ thay đổi nào.

Viêm Nương có thể cảm thấy rõ ràng đối phương đang nhìn mình chăm chăm, cô ngênh đón ánh mắt của cô ta, trên mặt có nụ cười nhạt, “Nguyên tiểu thư, sao nhìn chăm chăm tôi thế?”

“Cô gọi tôi là Nguyên Trinh là được rồi, không cần khách sáo như thế.”

“Vậy được, cô cũng gọi tôi là Viêm Nương là được rồi.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, không khí vì vậy trở nên hòa hợp, giữa hai người dường như không còn xa lạ nữa.

“Tên của cô rất đặc biệt.” Hai chữ Viêm Nương này làm cho người ta cảm thấy cực kỳ nhu hòa, nhưng bản thân Viêm Nương lại kiên nghị, cô gái như vậy ngay cả cô cũng thích.

“Viêm Nương, về dự án lần này, tôi muốn nghe cô báo cáo một lần nữa, có thể không?” Nguyên Trinh hỏi dò, bởi vì cô còn phải trình báo với Hoắc Đông Lưu, anh ta mới chính là người hạ quyết định. Thật ra thì cô cảm thấy kế hoạch dự án này căn bản không có bất cứ vấn đề gì, hoàn toàn hợp với yêu cầu của công ty, nhưng không biết Hoắc Đông Lưu không hài lòng chỗ nào, muốn người ta đến công ty rồi mới nói.

“Không thành vấn đề, bây giờ tôi có thể nói trực tiếp cho cô rõ.”

Cô không muốn làm lỡ quá nhiều thời gian, công việc quan trọng hơn, muốn giao thiệp với người bạn này cô có thể chậm một chút lại nói, cô thích người như Nguyên Trinh vậy, không điệu bộ, thành thật, cùng với cô có mấy phần tương tự, nhưng Nguyên Trinh tóc ngắn gọn gàng hợp với khí chất mềm mại đáng yêu của cô ta, càng nhiều hương vị, mà cô phải thừa nhận, Nguyên Trinh rất đẹp, cái loại xinh đẹp đó không chỉ là đáng ngoài xuất sắc, còn có khí chất mà người khác không có.

“Cũng tốt.” Nguyên Trinh vừa mới nói xong, thì điện thoại vang lên, sau khi cô ta cười một tiếng xin lỗi với Viêm Nương, thì tiếp nhận điện thoại.

Viêm Nương vô tình tiếp tục uống cà phê, cũng thừa dịp thời gian này mà nghĩ nên làm như thế nào để nói rõ cái kế hoạch dự án này.

“Đông Lưu? Ừ, Viêm tiểu thư đang ở chỗ này.”

Hoắc Đông Lưu? Cô rất nhạy cảm với tên này, cô muốn mình không quan tâm, nhưng vẫn không tự chủ được mà chú ý, mặc dù cô hiểu đó là chuyện riêng của người ta.

“Được, vậy thì có vấn đề gì, chẳng qua tôi muốn hỏi đối phương thử xem, anh chờ tôi một chút.”

Nguyên Trinh che lại ống nói, cười rất vui vẻ, giống như đó là tình nhân gọi điện thoại tới.

Tình nhân? Nguyên Trinh cùng với Hoắc Đông Lưu?

Làm thế nào cô cũng không có nghĩ ra khả năng này, cô sớm nên nghĩ tới chứ, cô gái xuất sắc như thế cùng với Hoắc Đông Lưu vừa vặn xứng thành một đôi, hơn nữa cô ta vừa là người của công ty anh, nước gần lâu đài, lâu ngày sinh tình, cơ hội tốt như vậy, làm sao cô lại không nghĩ tới chứ?

Nghĩ tới đây, cô bất giác cúi đầu, không biết làm thế nào, tâm tình tốt của cô đột nhiên biến mất rồi.

“Viêm Nương, một lát cùng ăn cơm được không?”

Nguyên Trinh mở miệng hỏi cô, làm Viêm Nương có chút luống cuống mà ngắc đầu.

“Cái gì? Không cần.”

“Mời cô nhất định phải nể mặt, đây là vinh hạnh của chúng tôi.”

Nguyên Trinh yêu cầu, vẻ mặt nhìn cô mong đợi, làm Viêm Nương không thể từ chối nữa.

“Tôi. . . .” Cô muốn tìm lý do thoát thân.

Không đợi cô nói xong, Nguyên Trinh đã mở miệng lần nữa: “Đến lúc đó chúng ta có thể bàn bạc dự án một chút.”

“Được; vậy thì quá好吧.” Như thế cô cũng không tiện từ chối nữa rồi.

Nguyên Trinh rất vui vẻ mà báo lại với Hoắc Đông Lưu, khi cô ta kết thúc trò chuyện thì Viêm Nương ra vẻ vô tình nhìn tài liệu trên tay.

“Xin lỗi, điện thoại của cấp trên.”

“Không sao.”

Nguyên Trinh tuy là nói hời hợt, nhưng lại hết sức chú ý thái độ của Viêm Nương, cô có thể cảm giác được, khi Viêm Nương nghe đến tên của Hoắc Đông Lưu thì trên mặt thoáng qua một vẻ mặt tương đối không tầm thường, nhưng mà cô ấy rất thông minh đã che giấu đi, cô có thể xác định rằng, Viêm Nương cũng không phải là không có cảm giác với Hoắc Đông Lưu, đã nhiều năm như vậy, cô ấy có để ý đến đoạn tình cảm kia giống như Hoắc Đông Lưu hay không, cô cũng không rõ ràng, nhưng mà cô chúc phúc cho hai người bọn họ, đặc biệt là sau khi Hoắc Đông Lưu đợi những năm này.

“Viêm Nương, nghe nói cô từng ở Đài Loan một thời gian?”

“Đúng vậy.”

“Vậy khẳng định có một chút hiểu rõ đối với Đài Loan chứ nhỉ!”

“Cũng được, khi đó tôi vẫn chỉ là học sinh.”

“Vậy sao? Thời đại học sao?”

“Không, cấp ba.” Đó là một thời kỳ làm cho cô không thể quên lãng.

“Là trường cấp ba nào vậy?”

Viêm Nương suy nghĩ trong chốc lát, mới nhẹ nhàng nói: “Trung học Tử Dương.”

Nguyên Trinh vừa nghe đến lời của cô ấy, liền nhìn chăm chăm vào cô ấy, “Trung học Tử Dương?”

Đó là trường học Quý tộc nổi danh, nếu không có bối cảnh thân phận nhất định thì không vào được, Hoắc Đông Lưu ban đầu chính là học trường học này, nhưng cuối cùng chẳng biết tại sao trước khi tốt nghiệp thì anh ta chuyển trường rồi đi.

“Thế thì sao?”

“Tôi có người bạn cũng học trường trung học này, đáng tiếc chưa tốt nghiệp đã chuyển trường rồi.”

Viêm Nương không trả lời, bởi vì cô không xác định người trong miệng Nguyên Trinh có phải là Hoắc Đông Lưu không.

“Nhưng mà tuy rằng là như thế, bây giờ anh ta cũng đã có thành tựu, có thứ anh ta muốn.”

“Vậy thật sự nên chúc mừng anh ta.”

Năm đó cô cũng bị buộc rời khỏi Tử Dương, mặc dù khi đó cô rất thích trường này, nhưng cô vẫn phải ra đi.

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, Nguyên Trinh lúc đứng dậy đi mở cửa thì quay đầu lại nói với cô: “Người bạn của tôi chính là Chủ tịch công ty —— Hoắc Đông Lưu.”

11. Chương 11

Nếu có thể, Viêm Nương thật sự muốn quay đầu đi liền, nhưng cô chỉ có thể đứng lên, rất lễ phép mà chào hỏi với Hoắc Đông Lưu.

“Xin chào, tôi là Viêm Nương.”

Thái độ của cô lạnh nhạt nhưng không thất lễ, khiến Hoắc Đông Lưu cố ý liếc cô nhiều hơn một chút.

“Hoắc Đông Lưu.” Đơn giản nói lên tên của mình, ánh mắt của anh trước sau đều không rời khỏi cô.

Viêm Nương cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, cô có loại kích động muốn bảo anh ta đừng nhìn nữa, nhưng mà cô vẫn phải nhin xuống.

“Đông Lưu, sao đột nhiên anh lại tới?” Nguyên Trinh nhìn đồng hồ; vẫn chưa tới buổi trưa, người dám phá nhiều cuộc họp của cô như vậy ngoại trừ anh ta ra không còn ai khác.

“Tôi muốn nói chuyện với Viêm tiểu thư một chút về dự án này.”

Hoắc Đông Lưu ngồi xuống vừa nhàn nhai lại tùy tính, anh như vậy lại khiến cho cô có một cảm giác bị áp bức, mặc dù cô nỗ lực muốn mình đừng để ý.

“Cũng tốt, vậy tôi đi xử lý những chuyện khác trước.” Nguyên Trinh đứng lên, “Viêm Nương, lần sau nếu có cơ hội sẽ hàn huyên với cô, thật vui vì có thể biết cô.”

Viêm Nương cho cô ta một nụ cười, rồi sau đó Nguyên Trinh rời đi, chỉ để lại cô và Hoắc Đông Lưu, anh ta vẫn giống như muốn nhìn thấu cái gì đó mà nhìn chăm chăm vào cô.

“Hoắc tiên sinh, anh đều nhìn người sao như vậy?”

Hoắc Đông Lưu sau khi nghe được lời của cô, thì nâng khóe miệng lên cười, nhưng mà ánh mắt của anh vẫn là không có một tia ấm áp, “Đối với bạn cũ thì như thế.”

Viêm Nương không vui nhìn lại anh, “Anh có ý gì?” Cá tính kích động của cô theo tuổi đã từng bước thu lại rất nhiều, nhưng mà ở trước mặt của Hoắc Đông Lưu cô lại không thể khống chế được tính tình của mình.

Hoắc Đông Lưu không vội trả lời, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô, rồi sau đó anh đột nhiên nhỏ giọng và hỏi: “Người đàn ông kia là ai?”

Anh để ý người đàn ông ngày đó cùng với cô hết sức thân mật, anh có thể nhìn thấy được Viêm Nương cực kỳ dễ chịu ở trước mặt anh ta, anh thích cô như vậy.

“Đó là chuyện riêng của tôi, anh không có quyền hỏi tới.” Viêm Nương đảo tài liệu trên tay, muốn dè xuống cơn giận gần như muốn nổ tung của mình.

“Nếu mà tôi nhất định muốn biết thì sao?”

“Đó là chuyện của anh.”

Cho tới bây giờ cô và anh ta đều không nói chuyện riêng, coi như cho dù từng xảy ra chuyện, cũng đều là chuyện đã qua, bây giờ cô chỉ đơn thuần muốn nói công việc với anh ta. “Trước mắt tôi chỉ muốn xác định dự án này.” Cô chỉ chỉ văn kiện trên tay.

“Viêm Nương.”

“Tôi nghĩ vẫn là hôm nào tôi trở lại vậy.” Một tiếng kêu kia, làm cho cô không nhin được nữa, cô đứng lên, tính thu xếp đồ đạc rời đi.

Hoắc Đông Lưu vừa thấy động tác của cô, trước khi cô lấy tài liệu trên tay bỏ vào túi, anh đã bước một bước dài đi tới trước mặt cô, không cho cô trốn tránh mà một tay kéo cô vào trong lòng ngực mình.

“Anh làm gì đấy? Buông tôi ra!”

Viêm Nương làm thế nào cũng không nghĩ tới anh ta sẽ có hành động làm càn như vậy, nói thế nào thì nơi này cũng là công ty, cho dù anh ta là ông chủ cũng không thể làm như vậy.

“Vĩnh viễn làm không được.” Anh đợi thời gian lâu như vậy, làm như vậy là để gặp lại cô một lần, làm như vậy là để nói lại tiền duyên (duyên phận kiếp trước), hôm nay cô đang ở trước mặt mình, dù thế nào anh cũng sẽ không buông tay nữa.

“Hoắc Đông Lưu, anh đừng có quá đáng.”

Bộ dạng tức giận của cô làm cho cô có vẻ mê người hơn, khiến cho Hoắc Đông Lưu cực kỳ động lòng, anh không tự chủ được mà xoa gương mặt của cô. “Tôi không có ý định để cho em đi.”

“Anh dựa vào cái gì?”

“Dựa vào tôi muốn em.” Hoắc Đông Lưu nói trắng trợn khiến Viêm Nương muốn đưa tay đánh người, nhưng cô ấy vừa mới giơ tay lên, đã nghe thấy cảnh cáo của Hoắc Đông Lưu.

“Đừng ra tay, tôi không phải sẽ không đánh trả.”

Giọng nói lạnh lẽo của anh ta làm cho cô do dự một chút, nhưng nghĩ tới anh ta vô lễ, lý trí liền rời khỏi cô, cô không có suy nghĩ nhiều mà trực tiếp cho anh ta một cái tát.

“Đây là em tự chuốc lấy.”

Hoắc Đông Lưu không có đưa tay ngăn cô lại, nhưng lại nhìn chăm chăm vào cô giống như đục khoét người, biểu tình kia cô chưa từng thấy qua, anh ta năm ấy có khinh cuồng của tuổi trẻ, nhưng bây giờ anh ta là một người đàn ông, một người đàn ông hiểu được làm thế nào chế ngự phụ nữ.

“Đừng.”

Cô còn chưa kịp phản ứng, thì Hoắc Đông Lưu đã ôm cô chặt hơn, như muốn đem lấy cô khảm vào trong thân thể, cô cảm nhận rõ ràng hai cánh tay của anh ta có vô lực.

Viêm Nương mới vừa muốn đưa tay đẩy anh ta ra thì Hoắc Đông Lưu đã tìm môi cô, anh thô bạo mà hôn lên môi anh đào của cô, hưởng thụ ngọt ngào nó mang tới.

Anh nhớ mùi vị đôi môi cô, nhưng khi đó bọn họ còn quá trẻ tuổi.

Viêm Nương muốn nghiêng đầu tránh né lại không làm được, không thể làm gì khác hơn là để mặc cho anh ta hôn cô, rồi sau đó khi lưỡi của anh ta thăm dò vào trong miệng cô thì cô không chút chậm trễ mà dùng lực cắn anh ta một cái.

“Em dám cắn tôi?” Hoắc Đông Lưu ném được mùi máu tươi.

Viêm Nương thấy bộ dáng anh ta giật mình, thì có chút đắc ý, tối thiểu cô vẫn không phải buộc mình ở thế yếu, vì thế cô tiếp tục phản kháng anh ta, “Tại sao không dám? Tôi cho anh biết, nếu như anh không buông tôi ra, tôi sẽ làm lại một lần nữa.”

Hoắc Đông Lưu bởi vì lời nói của cô mà hí hí mắt, “Em đang mời tôi sao?”

Anh vừa mới nói xong, liền hôn cô lần nữa, lần này anh khéo léo tránh né hàm răng của cô, trêu chọc đầu lưỡi của cô, đôi tay vẫn ôm lấy cô, ngồi lên ghế làm việc, để cho cô ngồi ở trên đùi mình.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, lâu đến mức Viêm Nương gần như sắp nghẹt thở, cho đến khi cô cho rằng mình sẽ thiếu dưỡng khí mà chết thì anh ta mới buông cô ra.

Môi của cô sưng đỏ, trên môi truyền tới cảm giác nhoi nhói làm cho cô nhất thời không thể mở miệng, chỉ có thể tức giận mà nhìn chăm chăm vào anh ta.

Bởi vì anh ta hôn mà tức giận, làm cho cô nhất thời quên mình đang ngồi ở trên đùi Hoắc Đông Lưu, mà tay của anh ta vẫn còn ôm eo của cô.

“Còn dám cắn tôi không?” Giọng của Hoắc Đông Lưu có một tia tức giận, bởi vì Viêm Nương không thuận theo mà phản kháng anh.

“Anh.”

Viêm Nương từ nhỏ chưa từng bị nhục nhã như vậy, đặc biệt là để cho người ta hôn mình, điều này làm cho cô không thể nguôi cơn lửa giận trong lòng, cô vươn tay ra, tính cho anh ta thêm một cái tát.

Nhưng mà Hoắc Đông Lưu đã sớm có phòng bị, nhanh chóng bắt được tay của cô, cũng kéo lấy hai tay của cô đến phía sau mình, để cho cô gần sát mình hơn, không còn cơ hội phản kháng.

Viêm Nương chưa từng gần sát với bất kỳ đàn ông nào như vậy, hướng chỉ người trước mắt còn là Hoắc Đông Lưu, người đàn ông nhiều lần đối nghịch cùng với cô, làm cho cô khó có thể quên lãng, nếu cô đã từng là mình đã quên anh ta, như vậy thì cô sai lầm rồi, phần trí nhớ này làm thế nào cô cũng sẽ không quên.

“Nói xin lỗi.” Anh không bao giờ ra tay đánh phụ nữ, Viêm Nương không phải là người đầu tiên, nhưng mà cô đã chọc giận anh.

Viêm Nương dĩ nhiên biết anh ta đã nổi giận, lúc này cô rất gần lồng ngực của anh ta, nên có thể nghe được nhịp tim cấp tốc của anh ta, cô biết anh ta chính là chịu đựng không nổi giận.

Nhưng cô vẫn không lên tiếng, làm thế nào cô cũng sẽ không xin lỗi anh ta, đặc biệt là sau khi anh cưỡng hôn cô, anh ta đã không có lập trường lại yêu cầu cô nói xin lỗi.

“Không muốn phải không?”

Hoắc Đông Lưu thấy cô cố chấp như vậy, bất mãn mà liếm hôn vành tai của cô, khiến cho cô run rẩy một trận.

“Viêm Nương, tính nhẫn nại của tôi có hạn.”

Anh ta đe dọa khiến Viêm Nương ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, “Cho dù mặt trời mọc ở hướng tây tôi cũng sẽ không nói xin lỗi, Hoắc Đông Lưu.”

Mà tức giận trong mắt cô khiến Hoắc Đông Lưu hiểu, cô chưa bao giờ thay đổi.

12. Chương 12

Hai người đang giảng co thì cửa phòng họp bị người mở ra.

“Đông Lưu. Ách, xin lỗi.”

Tiến vào không chỉ là Nguyên Trinh, còn có một người đàn ông khác mặc tây trang, xem ra không giống như là nhân viên công ty.

Nguyên Trinh làm thế nào cũng không nghĩ đến, Hoắc Đông Lưu từ trước đến giờ lấy công việc làm trọng lại ở trong công ty ôm phụ nữ, hành động như vậy làm cho cô có chút giật mình, khiến cho cô sững sờ ở cửa.

Viêm Nương vừa thấy có người mở cửa, trên mặt không tự chủ mà đỏ bừng, đồng thời liều mạng giùng giàng muốn rời khỏi Hoắc Đông Lưu, có lẽ là vì có người ngoài ở đây, cho nên anh ta buông cô ra, Viêm Nương vội vàng thối lui cách xa anh ta mấy bước, cô hiểu Hoắc Đông Lưu rất không nói lý lẽ không phải là cô có thể dự liệu.

“Có chuyện gì?”

Hoắc Đông Lưu không vui lắm vì đột nhiên có người xông vào, phá hư chuyện của anh cùng với Viêm Nương, nhưng mà mặt anh vẫn không chút thay đổi; làm người ta đoán không ra tâm tình của anh ta lúc này.

Nguyên Trinh đương nhiên có thể cảm nhận được áp suất thấp tán phát trên người anh ta, nhưng mà cô vẫn lên tiếng: ” Hoắc gia có người tìm anh.”

“Đáng chết, lại có chuyện gì?”

Hoắc Đông Lưu đứng lên, nhìn người đàn ông bên cạnh Nguyên Trinh một cái, rồi sau đó, trước khi anh ta cùng với người kia đi ra phòng họp, quay đầu nói với Viêm Nương: “Lần này tôi không có ý định để cho em chạy trốn.”

Sau khi anh ta rời đi, Nguyên Trinh vẫn lẳng lặng nhìn Viêm Nương.

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ vẫn là tôi nên rời đi trước.” Viêm Nương đã không còn tâm tình bàn công việc rồi, Hoắc Đông Lưu đã làm phức tạp hóa mọi chuyện.

“Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Đông Lưu thân mật cùng với cô gái như vậy.” Đặc biệt là ở trong công ty, người của Hoắc gia khẳng định còn giật mình hơn, đây cũng là nguyên nhân làm cho Hoắc Đông Lưu vui

mừng như thế chẳng, Nguyên Trinh biết anh ta không có ý định kéo Viêm Nương vào gia tộc của anh ta, anh ta muốn bảo vệ Viêm Nương.

“Nguyên Trinh, cô nghĩ quá nhiều rồi, tôi và anh ta hoàn toàn một chút quan hệ cũng không có.” Cô tới nơi này thuần túy là vì công việc.

“Này có thể nói không chắc, đặc biệt là Đông Lưu muốn lấy được, thì anh ta nhất định sẽ lấy tới tay.” Viêm Nương là cô gái anh ta đợi nhiều năm; Nguyên Trinh hiểu cô ấy đặc biệt.

Viêm Nương nhìn Nguyên Trinh và nói: “Tôi chưa bao giờ thuộc về bất cứ người nào, tương lai cũng sẽ không thuộc về bất cứ người nào, điểm này tốt nhất Hoắc Đông Lưu hãy rõ ràng.”

Không đợi Nguyên Trinh đáp lời, Viêm Nương cầm tư liệu cùng cặp tài liệu trên bàn rồi trực tiếp rời đi, đi ngang qua bên cạnh Nguyên Trinh thì cô đặc biệt nhắc nhở một câu: “Hi vọng chúng ta lần sau có thể thuận lợi tiến vào điểm vấn đề của dự án.”

Nguyên Trinh nhìn bóng lưng của cô ấy, cô không khỏi suy đoán Viêm Nương làm gì để bắt lấy trái tim của Hoắc Đông Lưu, làm thế nào mà khiến cho Hoắc Đông Lưu khó quên như thế? Mặc dù cô vẫn luôn lấy thân phận bạn bè đợi ở bên cạnh Hoắc Đông Lưu, nhưng phần tình yêu say đắm kia không có biện pháp nói quên là quên, cô chỉ có thể dấu phần tâm tình này ở trong lòng.

Giờ phút này, cô thật sự rất muốn dò xét đến cùng, rốt cuộc Viêm Nương là dạng phụ nữ gì, mà khiến cho Hoắc Đông Lưu yêu say đắm như thế.

Sau khi rời khỏi phòng họp, Hoắc Đông Lưu đi thẳng ra công ty, mà anh chàng ở bên cạnh anh ta lại rất cung kính mà đi theo phía sau anh ta, cho đến lúc đi tới bãi đậu xe, anh chàng kia rất nhanh chóng, lễ độ mà mở cửa xe.

Hoắc Đông Lưu im lặng ngồi lên xe, anh ta đeo mắt kính lên làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc.

“Có chuyện gì xảy ra?” Cho đến khi xe lái về phía Hoắc gia thì anh ta mới mở miệng.

Ở Hoắc gia, anh ta vẫn cố ý làm một người tàng hình, một người ở sau lưng lãnh đạo nắm cả gia tộc trong tay.

“Lão gia có chuyện muốn tìm ngài.”

Cha của Hoắc Đông Lưu từng là lão đại hắc đạo ở Đài Loan khiến người nghe mà biến sắc, nhưng mà những năm qua ông ta thay đổi rất nhiều, không can thiệp chuyện của gia tộc, tất cả sự nghiệp đều giao cho Hoắc Đông Lưu xử lý, nhưng mà sẽ có lúc ông ta triệu hồi đứa con trai độc nhất này, là để giao phó cho anh ta một chuyện.

“Tôi biết rồi.”

Đối với cha, cho tới nay Hoắc Đông Lưu đều rất kính sợ ông ta, từ nhỏ đến lớn giữa anh và cha đều có một cự ly không thể vượt qua, hai người rất ít nói chuyện với nhau, nhưng mấy năm gần đây, anh hiểu được cha để tâm tới anh, nhưng mà thói quen đã dưỡng thành, muốn thay đổi thì rất khó.

Từ trước đến giờ anh đều rất nghe lời của cha, nhưng chỉ có một chuyện là anh kiên trì muốn mình làm chủ, đó chính là anh muốn lựa chọn người bạn đời của mình.

Mặc dù cha thúc giục, yêu cầu anh nhiều lần, đã từng hạ lệnh điều tra phụ nữ bên cạnh anh, thậm chí Nguyên Trinh cũng từng là một trong những thí sinh, nhưng mà thái độ của anh hết sức kiên định, làm cho ông Hoắc rất khó xử, vì thể tiết mục bức hôn đã trình diễn nhiều lần, mà anh cũng đã quen.

Xe rốt cuộc cũng dừng lại, Hoắc Đông Lưu không đợi người đàn ông kia đã tự mình mở cửa xe bước xuống, tiến vào trong khu nhà cao cấp trước mắt.

Anh đi vào phòng khách thì nhìn thấy cha đang ngồi ở trên ghế sa lon nhàn nhã nhấp rượu, anh hiểu khẳng định lần này lại muốn trình diễn tiết mục buộc anh lập gia đình rồi, anh nhìn túi tư liệu trên bàn trà một chút, khẳng định bên trong đó là tài liệu của cô gái có quan hệ với anh.

“Nhanh như vậy đã trở về rồi hả ?”

Ông Hoắc nhìn thấy con trai, biểu hiện trên mặt cũng không có biến hóa bao nhiêu, nhưng mà trong mắt ông ta có nụ cười, có mùi vị chờ xem kịch vui, điều này khiến anh cảm thấy có vấn đề.

Hoắc Đông Lưu không trả lời, chỉ lẳng lặng ngồi ở đối diện cha.

Dáng ngoài cùng tính tình của anh rất giống cha, đây cũng là một điểm ông Hoắc vẫn lấy làm kiêu ngạo, tài năng cùng thông minh của anh, càng làm cho ông Hoắc yên lòng đem trọn gia tộc giao cho anh.

”Cô gái này là ai? ” Ông Hoắc không nhiều lời, chỉ là đem túi tài liệu đẩy về phía anh, muốn Hoắc Đông Lưu mở nó ra.

Hoắc Đông Lưu cầm lấy túi và mở ra, sau khi anh nhìn hình bên trong, biểu tình nhẹ nhõm thoải mái kia biến mất, thay vào đó là nghiêm túc chưa bao giờ có.

“Cô ta là ai?”

Ông Hoắc mở miệng lần nữa, giọng của ông ta không còn nhàn nhã nữa, trong giọng nói có nhiều phần uy nghiêm, anh hiểu cha rất quan tâm câu trả lời của anh.

“Bạn trước kia.” Anh không giấu giếm, nhưng cũng không có ý định nói thật.

Những tấm hình này, nhìn ra được đều là chụp mấy ngày gần đây, mà tất cả bên trong đều là cùng một người, cô gái mà trước đây không lâu anh cam kết phải lấy được —— Viêm Nương.

“Đơn giản như vậy?”

“Tại sao muốn điều tra cô ấy?” Cô ấy là người của anh, ai cũng không được phép đụng.

“Bởi vì cô ta không thích hợp với con.”

Hoắc Đông Lưu không có hỏi nhiều, nhưng mà anh nhìn cha, muốn ông ỉn một giải thích hợp lý.

“Bối cảnh sau lưng của cô ta không thích hợp với Hoắc gia.”

“Có ý gì?”

“Viêm phái của Nhật Bản.”

Một cô gái xuất thân có gia tộc bí ẩn như vậy, không thích hợp với Hoắc gia, hơn nữa cô gái này chính là người ban đầu làm cho con trai của ông rời khỏi trung học Tử Dương, cô ta quá xuất sắc, khiến Hoắc Đông Lưu hao phí quá nhiều tinh thần, một người đàn ông không thể ném quá nhiều tâm lực vào tình yêu, nếu không nhất định sẽ không được như ý về mặt sự nghiệp, con của ông không thể phạm lỗi như vậy.

Hoắc Đông Lưu bởi vì cha nói mà im lặng, anh rót ỉn ly rượu, uống một hớp và sau đó nói: “Con muốn cô ấy.”

Chuyện rất đơn giản, Viêm Nương là cô gái anh muốn, anh nhất định sẽ lấy được cô ấy, ai cũng không thể thay đổi sự thật này.

“Không thể.”

“Cha, đây là cuộc sống của con, con sẽ tự mình xử lý.” Cô gái của anh, anh muốn tự mình chọn lựa.

“Thiên hạ nhiều con gái như thế, tại sao con nhất định phải là cô ta?”

Ông Hoắc đối với kiên trì của con trai rất là nghi hoặc, nhưng mà ông không có ý định đồng ý sự lựa chọn của anh ta, cho dù không thừa thủ đoạn nào, ông cũng muốn ngăn cản con trai cùng cô gái kia ở chung một chỗ.

“Vì cô ấy là người con muốn.” Hoắc Đông Lưu nhìn cha, anh rất hiểu cha của mình có thể dùng thủ đoạn, vì thế anh nói: “Đừng động vào cô ấy, cô ấy là người phụ nữ của con.”

“Đông Lưu.”

“Con sẽ không ở cùng cô gái mà con không thương, con chỉ muốn cô ấy, đây là đáp án của con, hơn nữa con hi vọng cha có thể đừng tham gia vào chuyện này.”

Anh không có ý định bàn luận đời sống tình cảm của anh với cha, bởi vì đó là thế giới nội tâm kín đáo nhất của anh.

Ông Hoắc không mở miệng, nhưng điều này không có nghĩa là ông đồng ý; ông chỉ tiếp tục thưởng thức rượu, vẻ mặt có vẻ nhẹ nhõm thoải mái.

Hoắc Đông Lưu không nói không rằng, bởi vì anh đang lo lắng có cần người của anh ra mặt hay không, mặc dù anh không muốn đối nghịch với gia tộc mình, đặc biệt người đó còn là cha của mình; nhưng mà nếu là vạn bất đắc dĩ, như vậy anh cũng chỉ có thể làm như vậy.

13. Chương 13

Mấy ngày liên tục, Viêm Nương cũng không có rời khỏi phòng khách sạn, trong thời gian này, nhiều lần cô bàn bạc với Nguyên Trinh, làm như vậy là muốn xác định tính khả thi của dự án, còn có chính là cô sẽ phải gặp mặt Hoắc Đông Lưu, nói chuyện một chút cho ổn thỏa, cô không thể vì chuyện riêng của mình mà làm lỡ công việc, đây không phải là tác phong của cô.

Nhưng mà Hoắc Đông Lưu đột nhiên trở nên bận rộn, điều này làm cho cô khó hiểu, đối với việc anh ta không coi trọng dự án này mà nổi giận, nhưng cô muốn mình nhìn xuống cảm giác không vui này, dù sao giữa đôi bên là quan hệ hợp tác, cô không muốn hành động theo cảm tính.

Hôm nay, Viêm Giản lại hẹn cô gặp mặt, khó có được một ngày nghỉ, nên cô tính đi qua chỗ Viêm Giản chơi, cứ đợi mãi ở trong khách sạn, cô cũng muốn buồn bực đến bệnh.

Cô ăn mặc đơn giản đi ra ngoài khách sạn, vốn định bảo khách sạn gọi cho cô chiếc xe tắc xi, nhưng cuối cùng cô bỏ đi cái ý niệm này, cô đi bộ dọc theo con đường, đã nhiều ngày không có tiếp xúc ánh mặt trời rồi, cũng không có tiếp xúc với đám đông, cô muốn đi bộ một chút, dù sao cũng không gấp đi đến chỗ Viêm Giản, ngày nghỉ mà! Vợ chồng họ có thể thừa dịp nghỉ ngơi một chút, nếu không phải thường ngày bận công việc thì bọn họ thật sự sẽ mệt chết.

Cô đi dạo ở trên đường phố, trong lúc cô dừng lại ở trước một cửa hàng thì một đám đàn ông xem ra rất có kỷ luật vây lấy cô, tình trạng này khiến cho cô ngáy ngẩn cả người trong khoảng thời gian ngắn, cô đang muốn phản kháng thì lại khiến cho người ta bắt được.

Viêm Nương nhìn mấy người vây quanh cô, cô có thể cảm giác được mấy người này không phải là người thường, trên người bọn họ có hơi thở hắc đạo, cô không biết tại sao mình lại gặp phải chuyện như vậy, cô cũng không có trên chợ đến nhân vật hắc đạo nào, đặc biệt là cô vừa mới tới Đài Loan chưa được mấy ngày, căn bản là không có cơ hội trên chợ đến hắc đạo.

“Mấy người là ai?”

Cô bình tĩnh hỏi, cô xuất thân “Viêm phái” Nhật Bản, đối với nhân vật hắc đạo cũng không có xa lạ gì.

Mấy người kia thấy cô bình tĩnh như thế, không giống những cô gái khác hô to gọi nhỏ, ngoài dự liệu của bọn chúng.

Rồi sau đó một người trong đó mở miệng nói: “Lão gia chúng tôi muốn nói chuyện với cô một chút, xin mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Viêm Nương cảnh giác mà nhìn chằm chằm vào bọn họ, đồng thời lui tới bên tường để tránh bị bao vây tứ phía, vừa vặn sau lưng đã có người ngăn trở đường đi của cô, “Nếu mà tôi không muốn thì sao?”

“Vậy rất xin lỗi, chúng ta chỉ có thể mạnh mẽ mời rồi.”

“Ai yêu cầu các người làm như vậy?”

Cho dù muốn cô đi nói chuyện, tối thiểu cô cũng phải biết rõ đối phương là ai, cô sẽ không lấy sinh mệnh của mình đùa giỡn.

“Cô nhìn thấy người thì biết.”

Mấy người kia ép cô đi về phía trước, mà bởi vì bị bao quanh, cho nên cô không thể trốn thoát được.

Cô biết là mình hỏi không được nguyên do rồi, nhưng cô lại không muốn để mặc cho người ta mang đi dễ dàng như vậy, nếu mà Viêm Giản đợi không thấy cô, nhất định sẽ lo lắng.

“Tôi đã có hẹn rồi.”

Cô đang nói thì bị đẩy mạnh vào trong xe.

“Sẽ không làm chậm trễ thời gian của cô quá lâu.”

Mấy người kia cũng vào xe, đồng thời xe cũng nhanh chóng khởi động, tình huống trước mắt khiến cho cô chỉ có thể nhắm mắt lại cười khổ, cô cảm thấy chuyến đi Đài Loan này của mình căn bản là sai lầm, cô không nên trở về nữa, ban đầu đi cũng đi rồi, cho dù Hoắc Đông Lưu bất mãn với dự án của cô như thế nào, thì cô có thể yêu cầu công ty phái người khác đi, nhưng cô đã không có, cái ý này là như thế nào đây? Cô biết rất rõ sẽ gặp lại anh ta, nhưng cô vẫn muốn đi.

Bây giờ lại liên quan đến nhân vật hắc đạo, cô thật tò mò, đến tột cùng là ai muốn nói chuyện cùng với cô, ở Đài Loan cô biết nhân vật hắc đạo duy nhất cũng chỉ có Hoắc Đông Lưu, nhưng anh ta cũng không thuộc về thế giới kia, như vậy còn ai vào đây chứ? Điều này làm cô nghĩ không ra.

Xem ra chỉ có nhìn thấy người đó, cô mới có thể biết rõ chân tướng rồi, lúc này tốn nhiều suy nghĩ cũng không có đáp án, cho nên cô dứt khoát ngậm miệng không nói.

Sau khi xe ngừng lại, Viêm Nương thấy một khu nhà cấp cao, ở Đài Loan đất nhỏ như vậy, người vẫn có thể có loại khu nhà cấp cao này, chắc là có lai lịch lớn, nhưng cô thật không nhớ mình đã từng biết đại nhân vật này.

Nhưng cô không hỏi nhiều, chỉ thuận theo mà bước xuống xe, đi theo bọn họ vào trong nhà, cô tò mò muốn nhìn người “mời” cô rốt cuộc là ai.

Cô vừa vào trong nhà, ánh mắt rất tự nhiên bị một bức chữ ở trên tường đại sảnh hấp dẫn.

Một chữ “Hoắc” thật to, tràn đầy khí thế cùng khí phách.

Phản ứng đầu tiên của cô là chuyện này có liên quan với Hoắc Đông Lưu, nhưng mà khi cô nhìn lại người trung niên ngồi ở trên ghế sa lon thì cô lại do dự, ông ta không phải là Hoắc Đông Lưu, như vậy là ai đây?

“Viêm tiểu thư, mời ngồi bên này.”

Mấy người mời cô tới chỗ này trên đường đi ngược lại đối với cô hết sức khách khí, ngay cả bây giờ cũng như thế.

Cô đi tới trước mặt người đàn ông trung niên kia, trực tiếp nghênh đón ánh nhìn của người kia, trong ánh mắt không có sợ hãi, cô tin tưởng mấy người này sẽ không làm thương tổn cô, cho nên cô cũng không lo lắng tình cảnh của mình có nguy hiểm hay không.

“Ngồi.”

Người đàn ông trung niên kia lên tiếng, khí thế kia cùng ngang ngược làm cho cô liên tưởng đến người kia, đặc biệt là người trung niên trước mắt gần như có khuôn mặt giống Hoắc Đông Lưu, cô tin tưởng người trước mắt là cha của Hoắc Đông Lưu.

Sau khi ngồi xuống, cô liền hỏi ông ta ngay: “Tại sao tới tìm tôi?”

Cô không cho rằng cô có làm chuyện gì liên quan đến Hoắc gia, cô cũng chỉ có quan hệ trên phương diện làm ăn nên mới qua lại với Hoắc Đông Lưu, còn lại không có liên quan đến cô.

“Cô rất có can đảm.”

Mới gặp cô bé này, ông Hoắc liền cảm thấy tán thưởng phát ra từ nội tâm, nhưng mà ông vẫn không muốn thay đổi ước nguyện ban đầu của ông.

Cô không nói gì, chỉ chờ người nọ nói tiếp.

“Tôi muốn nói chuyện Đông Lưu với cô.”

“Tôi cùng với Hoắc Đông Lưu không có bất kỳ quan hệ gì, nếu đây là chuyện ông lo lắng, như vậy xin ông yên tâm.”

Cô sẽ không ngốc đến mức tái phạm lỗi giống vậy, hơn nữa còn có liên quan đến hắc đạo Đài Loan, cô cũng không muốn bị người như vậy “mời” tới nơi này nhiều lần.

“Bây giờ là không có quan hệ, nhưng về sau thì không có ai biết.”

“Ông có ý gì?”

Cô đến Đài Loan chỉ là vì xử lý công việc, một khi chuyện kết thúc cô sẽ đi ngay lập tức, điều này cô rất rõ ràng.

“Rời khỏi Đài Loan.”

“Tôi sẽ rời khỏi, nhưng phải đợi tôi làm xong chuyện muốn làm, khi đó tôi tự nhiên sẽ đi.”

Cô không chấp nhận uly hiếp, đặc biệt là loại yêu cầu vô lý này.

“Tôi hi vọng cô có thể rời khỏi Đài Loan lập tức.” Ông Hoắc nhấn mạnh lần nữa, giọng nói kia rõ ràng nặng đi nhiều.

“Cho tôi lý do.”

Nhưng ông Hoắc im lặng, chỉ nhìn cô cười.

“Không có lý do có thể thuyết phục tôi, tôi sẽ không rời đi, xin lỗi.”

Cô không cho rằng cần nói nhiều, vì thế cô đứng lên, muốn rời khỏi.

“Vì tốt cho cô, tôi không hy vọng cô tiến vào trong cuộc đời của Đông Lưu.”

Năm ấy sự xuất hiện của cô ta, khiến cuộc đời của Hoắc Đông Lưu xuất hiện một bước ngoặt, chẳng những bị trường học ghi tội, đồng thời còn bị buộc chuyển trường, hiện tại mặc kệ nói như thế nào, ông cũng muốn ngăn cản cô ta tham gia vào cuộc sống của con trai lần nữa, đặc biệt là Hoắc Đông Lưu sẽ là người thừa kế của ông, mặc dù trước mắt nó chỉ là ẩn thân phía sau màn, nhưng có một ngày nó sẽ chính thức là người nối nghiệp ông, ở trong gia tộc Hoắc thị này mọi người đều biết chuyện.

Viêm Nương nghe những lời này, cơn tức trong lòng bất giác nổi lên, cô xoay người nhìn chằm chằm vào ông Hoắc, “Vì tốt cho tôi sao? Vậy thì cảm ơn sự quan tâm của ông, không nhọc ông lo lắng, giữa tôi và Hoắc Đông Lưu ngoại trừ công việc, không có gì khác, nếu mà ông muốn tôi bảo đảm, như vậy tôi có thể nói cho ông biết, một chút tôi cũng không muốn đi vào cuộc đời của anh ta, ông không cần phải lo lắng như vậy.”

Ông Hoắc cùng với cô nhìn nhau một lúc rồi mới chậm rãi đứng lên, “Nhớ lời bây giờ cô nói, nếu không thì cô có phiền toái.”

Viêm Nương chỉ trợn mắt nhìn ông ta, rồi sau đó cô không nói thêm gì nữa mà rời khỏi khu nhà cấp cao này, mấy người đưa cô tới lại đưa cô về trung tâm thành phố, ở nơi này lúc này coi là chẳng đường xa, cô lại dâng lên một cảm giác kỳ dị, lúc cô tỏ rõ cô sẽ không có liên quan gì tới Hoắc Đông Lưu, thì trái tim giống như là bị thứ gì đó đè ép nặng nề, điều này làm cho cô cảm thấy hết sức phiền muộn.

14. Chương 14

Viêm Nương còn chưa có cơ hội để suy nghĩ tại sao ông Hoắc lại biết sự tồn tại của cô, cô trở về khách sạn, đang định về phòng gọi điện thoại hủy bỏ cuộc gặp mặt với Viêm Giản, ai ngờ vừa tiến vào phòng thì gặp được người mà cô không muốn gặp nhất.

“Tại sao anh ở chỗ này?”

Hoắc Đông Lưu nhìn cô cười cười, nhưng mà trên mặt anh ta lại không có một nụ cười, Viêm Nương cảm thấy có sự tức giận ở trên người anh ta, nhưng cô lại không biết được là vì sao.

“Chẳng lẽ không có ai nói với em, khách sạn này là một trong những sản nghiệp của Hoắc gia sao?” Anh là ông chủ, đương nhiên có cách đi vào.

Cái gì? Cô hoàn toàn không biết chuyện này, trách nhiệm của cô đều do công ty an bài, “Cho dù như thế, thì anh cũng không có quyền đi vào, mời đi ra ngoài lập tức.”

Hôm nay cô thật sự là chịu đủ rồi, yêu cầu vô lý của ông Hoắc đã làm cho cô cảm thấy tức giận và không nhịn được, Hoắc Đông Lưu xuất hiện càng làm cho cô nhớ tới cuộc nói chuyện của cô và ông Hoắc, càng khiến cho cô cảm thấy khó chịu.

“Làm không được.”

Thái độ ngang ngược của Hoắc Đông Lưu làm cho cô muốn đánh người. “Vậy được, anh tiếp tục đợi, tôi đi ra ngoài.” Cô có quyền trả phòng mà.

“Viêm Nương, tới bên cạnh tôi.” Hoắc Đông Lưu đột nhiên thay đổi giọng nói, nhìn cô chăm chú.

“Đến tận cùng là anh muốn làm gì?” Cô tức giận mà xông về phía anh ta, sau đó dừng ở trước mặt anh ta và nhìn chăm chăm vào anh ta, “Giữa tôi với anh rõ ràng không có quan hệ, tại sao anh muốn quấy rối tôi?”

“Tôi đã nói rồi, tôi muốn em.” Chỉ có cô mới là người anh muốn, các phụ nữ còn lại, anh nhìn không vừa mắt.

“Điều này rất đáng tiếc, tôi không muốn anh, tôi không có hứng thú với anh.” Cô kiên định nói, không để ý tới biểu tình của Hoắc Đông Lưu bởi vì lời của cô mà xanh mét.

“Là vì người đàn ông đó?” Anh còn nhớ rõ người đàn ông ngày đó gặp mặt cô ở trong khách sạn.

Trong lòng Viêm Nương hiểu rõ nếu không nói rõ ràng, chuyện như vậy sẽ phiền toái hơn, mà cô không muốn lại bị mời đi đối mặt với ông Hoắc, cô không có nghĩa vụ giúp bọn họ xử lý chuyện nhà.

“Anh muốn nghĩ như vậy cũng được, nhưng tôi có thể nói cho anh biết, ngoại trừ anh ấy ra, tôi còn có người khác theo đuổi, mà một chút cũng không liên quan tới anh.” Cô cố ý, cố ý muốn khơi lên lửa giận của anh ta, cô cho rằng như vậy, có thể bỏ suy nghĩ muốn lấy được cô của anh ta.

Nhưng mà cô sai lầm rồi, cô không biết đàn ông là không thể bị chọc giận như vậy, đặc biệt là lấy một người đàn ông khác tới kích thích anh ta.

Cô vừa mới dứt lời, thì Hoắc Đông Lưu dùng sức kéo cô về phía mình, hơn nữa lúc cô còn chưa kịp phản kháng, đã ôm cô lên.

“Hoắc Đông Lưu, anh làm gì đấy? Buông tôi ra?”

Cô bị kinh sợ vì anh ta đột nhiên hành động như vậy, cô hiểu mình đã thật sự chọc giận anh ta, nhưng cô không nghĩ tới phản ứng của anh ta lại kịch liệt thế này, anh ta không phải nên quay đầu đi sao?

Anh đã cho cô cơ hội, nhưng cô cố ý chọc anh nổi giận, như vậy thì đừng trách anh.

“Anh không có quyền làm như vậy, buông tôi ra!”

Cô thử muốn thoát ra, nhưng Hoắc Đông Lưu lại ôm cô rất chặt, rồi sau đó anh ta ném cô về phía giường lớn.

Hoắc Đông Lưu ngồi lên giường, vây cô ở trên giường, mà vẻ mặt lãnh khốc đó làm cho cô cảm thấy lo lắng làm cho cô muốn trốn tránh.

“Nói cho tôi biết, có đàn ông chạm qua em hay không?” Những người anh phái đi điều tra cô đến tận cùng đã làm gì, thế mà lại không có báo cáo với anh chuyện người đàn ông kia, để cho anh có một đạo hết sức yên tâm, xem ra là anh sai lầm rồi.

Viêm Nương bởi vì câu hỏi của anh ta mà sững sốt, lo lắng ban đầu đã biến mất bởi vì câu hỏi kia của anh ta, thay vào đó là lửa giận trong lòng, anh ta lại có thể hỏi cô như thế, anh ta coi cô là dạng phụ nữ gì?

“Cho dù có, chuyện đó cũng không liên quan tới anh.”

Chống lại ánh mắt gần như muốn phun lửa của Hoắc Đông Lưu, trong lòng cô dắc ý một chút, nhưng mà chỉ trong nháy mắt sau đó, cô lập tức hối hận, bởi vì Hoắc Đông Lưu bắt đầu xé rách quần áo của cô.

“Anh làm gì đấy? Dừng tay!” Cô không phải là phụ nữ tùy tiện như vậy, nếu mà anh ta cần phụ nữ thì có thể tự mình đi tìm, cô mới không theo.

“Tôi muốn xác định một chuyện.” Mặc dù bức bối của Hoắc Đông Lưu còn chưa tiêu ta, nhưng mà anh hiểu rõ Viêm Nương.

“Anh không được đụng tôi!”

Nút áo của áo sơ mi trên người Viêm Nương đang bị anh ta cởi ra, cô đưa tay đánh anh ta, muốn anh ta dừng lại, nhưng cô thật là không ngờ Hoắc Đông Lưu đối với hành động như thế của cô càng vượt qua khuôn phép.

Hoắc Đông Lưu không lên tiếng, chỉ giữ chặt hai tay của cô, muốn cô không thể phản kháng, còn một tay kia lại tiếp tục động tác của anh ta, hoàn toàn không để ý đến phản kháng của cô.

“Hoắc Đông Lưu, tôi không cho phép anh làm như vậy.”

Cô bắt đầu sợ, cũng biết anh ta không nói đùa, nhưng cô không biết làm thế nào mới có thể làm cho anh ta ngừng động tác bên trên.

“Tôi có hỏi ý nguyện của em sao?”

Sau khi anh ta mở nút áo của áo sơ mi xong, thì lộ ra làn da trắng như tuyết của cô, mềm mại đầy đặn của cô khiến áo lót ôm trọn lấy, áo lót màu tím đậm làm tôn lên làn da mềm mại trắng nõn của cô.

Hoắc Đông Lưu không để ý đến giây giụa của cô, kìm lòng không được mà vạch áo sơ mi ra, tay phải ở trên mềm mại của cô lưu luyến không đi, điều này làm cho cô gần như muốn thét chói tai.

“Dừng tay!”

Tay Hoắc Đông Lưu đụng đến thân thể của mình thì Viêm Nương dùng sức giùng giàng hơn, cô không muốn bị anh ta định đoạt như vậy.

“Nói cho anh biết, em từng có đàn ông chưa?” Thân thể này chỉ có thể thuộc về anh, anh không có ý định cùng hưởng với người khác, vậy sẽ khiến cho anh điên cuồng.

Viêm Nương chỉ nhìn chằm chằm vào anh ta, không muốn trả lời vấn đề của anh ta.

Rồi sau đó Hoắc Đông Lưu tháo cà vạt của mình, lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì trói chặt hai cổ tay của cô.

“Hoắc Đông Lưu, anh không được làm như vậy với tôi.” Lúc này Hoắc Đông Lưu không còn là người mà cô quen thuộc, cô nên hiểu sớm, hai người tách ra lâu như vậy, anh ta không còn là chàng trai trẻ năm đó, mà là người đàn ông, một người đàn ông có thể tổn thương cô.

“Chỉ cần là chuyện anh muốn làm, không ai có thể ngăn cản anh.” Đây chính là Hoắc Đông Lưu, trong mắt không có người như vậy, cuồng vọng như vậy.

Bởi vì áo sơ mi đã bị anh ta kéo ra, cô thử muốn quay người tránh ánh mắt nóng bỏng của anh ta, đồng thời muốn giãy hai tay bị cà vạt cột, làm gì cổ găng của cô đều uống phí.

“Tôi không phải con rối của anh, anh không có quyền đối với tôi như vậy.”

“Không có sao? Anh nói rồi anh muốn em, anh muốn em trở thành phụ nữ của anh.”

Nhìn thấy lo lắng trong mắt cô, Hoắc Đông Lưu vẫn không chịu lui ra mà ép hỏi cô, anh muốn cô biết kết quả đối nghịch với anh, anh muốn thương yêu cô ấy, cưng chiều cô ấy, nhưng tuyệt đối sẽ không phóng túng

cô ấy, mà bây giờ, anh chỉ muốn biết, có đàn ông chạm qua cô ấy hay không, đó chỉ có thể là quyền thuộc về anh.

Hoắc Đông Lưu nghe mùi thơm tản ra từ trên người cô ấy, mùi thơm nhàn nhạt làm cho anh kìm lòng không được mà hít sâu một cái, “Nói cho anh biết, có người chạm qua em hay không?”

Viêm Nương bị lời nói của anh ta dọa sợ, trong lòng không khỏi cảm thấy bị thương, điều này làm cho cô muốn vĩnh viễn trốn anh ta.

“Hoắc Đông Lưu, không cho phép anh đụng tôi.”

Nhịn xuống run rẩy lo lắng, cô tiếp tục thử ngăn cản anh ta, cô biết Hoắc Đông Lưu không phải đang đùa giỡn với mình; mà lúc này ý nghĩ duy nhất của cô chẳng qua là muốn anh ta cách xa mình, tốt nhất là đời này không nhìn thấy anh ta nữa.

Nhưng Hoắc Đông Lưu đã không để ý tới cảnh cáo của cô, anh ta lần nữa cúi đầu liếm vành tai của cô, “Nói hay không?” Anh ta kiên trì hỏi đáp án mình muốn.

Viêm Nương muốn nói cho anh ta biết, đến nay chính xác mình không có nói qua chuyện tình cảm, nhưng mà tự ái của cô không để cho cô mở miệng, cho tới nay, cô đều không muốn chịu thua ở trước mặt Hoắc Đông Lưu, huống chi đó là chuyện riêng của cô, anh ta không có quyền hỏi đến, mà anh hôm nay đối với cô như vậy, món nợ này cô nhất định sẽ ghi nhớ.

Bởi vì không đợi được câu trả lời của cô, Hoắc Đông Lưu liền dọc theo cổ hôn mềm mại của cô, tham lam lại ngang ngược mà mút lấy.

“Anh dừng tay!” Sao anh ta càn rỡ như thế?

Tay của anh ta không an phận mà dao động ở trên người cô, rồi sau đó Hoắc Đông Lưu cởi áo lót của cô ra, mềm mại đứng thẳng của cô lập tức rơi vào tầm mắt anh ta, kích thích anh ta.

Lời của cô bị hành động của Hoắc Đông Lưu cắt đứt, thân mật giữa nam nữ là lần đầu cô tiếp xúc, làm thế nào cô cũng không nghĩ rằng đối tượng chính là Hoắc Đông Lưu mà cho tới nay cô đều muốn quên lãng, hơn nữa còn là sau khi hai người tách ra lâu như vậy, tất cả đến tận cùng là chuyện gì xảy ra? Cô liều mạng giãy dụa nửa người trên muốn tránh môi của anh ta.

Hôn lên môi của cô, tư vị ngọt ngào này làm cho anh ta mê muội, anh ta vuốt ve mềm mại của cô, cảm xúc đầy đặn lại co dãn này làm cho anh ta yêu thích không buông tay.

Viêm Nương thử dùng sức đẩy hai tay vẫn bị càn vạt của anh ta trói nhiều lần, nhưng không có hiệu quả bao nhiêu, đặc biệt là sức lực của cô căn bản không bằng anh ta, muốn đẩy anh ta ra căn bản là không thể làm được.

“Đủ rồi, không được đụng tôi.”

Bởi vì thân mật này đột nhiên tới, làm sợ hãi trong lòng cô rồi cuộc chiến thắng kiêu ngạo, cô lên tiếng mang chút ghen ngạo, điều này đại biểu cô đã nhượng bộ.

Hoắc Đông Lưu bởi vì cô nói mà ngừng đầu, trong mắt có dự vọng mãnh liệt, “Nguyện ý nói?”

Anh theo động tác không lưu loát của Viêm Nương thì phát hiện cô thiếu kinh nghiệm, anh biết mình nên dừng lại, nhưng tư vị ngọt ngào của cô làm cho anh không thể vì vậy mà dừng tay.

“Không có ai chạm qua tôi.”

Đúng vậy, vẫn luôn không có ai chạm tới cô, ngoại trừ anh ta ra, nụ hôn đầu năm kia của anh ta, nhiều năm sau, thân thể của cô còn để cho anh ta nhìn, sờ soạng, chỉ có anh ta, không có người khác.

Hoắc Đông Lưu nhìn cô, thân thể cùng gương mặt xinh đẹp của cô khiến cho anh mê muội, nhưng anh muốn mình khắc chế phần kích động này.

Sau khi nói xong, Viêm Nương nhắm nghiền hai mắt, không muốn nhìn anh ta nhiều hơn nữa.

Không biết qua bao lâu, cà vạt trên cổ tay cô bị tháo ra, cô lập tức xoay người đưa lưng về phía anh ta, cả thân thể co lại thành một cục.

Cô kéo áo sơ mi của mình thật chặt, dùng sức đến mức đốt ngón tay trắng bệch, “Mời đi ra ngoài.”

Hoắc Đông Lưu xoay người cô lại, muốn cô ngó mặt mình, đồng thời còn cài nút áo sơ mi cho cô, Viêm Nương cũng không có phản kháng, giãy giụa, anh ta giúp cô mặc quần áo tử tế, lại ở trên trán của cô hôn một cái, “Đây chỉ là bắt đầu, giữa chúng ta chỉ mới bắt đầu, mà em chỉ thuộc về anh.”

Viêm Nương trợn to mắt vì lời anh ta nói, cô cho rằng anh ta không nghiêm túc, nhưng anh ta, cô có thể theo ánh mắt thâm trầm của anh ta mà phát hiện anh ta kiên quyết.

“Tôi không muốn!” Sau khi cô mặc lại áo sơ mi xong, lui thân thể ra lần nữa, cách xa anh ta.

Hoắc Đông Lưu cười nhạt, thể nhưng trong cười lại có mùi vị không cho phản kháng, “Anh cũng không có hỏi ý kiến của em, anh chỉ là đang nói cho em biết, anh muốn em.”

“Tôi cũng nói cho anh biết, tôi không muốn!”

“Trừ phi em có thể làm cho anh tìm em không được, nếu không em nhất định là của anh.” Hoắc Đông Lưu nói rất tự tin, đồng thời cúi người nghiêng về phía cô lần nữa, “Nói cho anh biết, em yêu thích anh không?”

Câu hỏi đột nhiên của anh ta làm cho Viêm Nương có chút kinh ngạc, mà bộ dạng này của cô khiến cho Hoắc Đông Lưu hài lòng, anh ta bắt giắc vuốt mái tóc dài của cô, một mái tóc dài đến eo làm cho anh ta yêu thích không buông tay, mà anh ta tin tưởng có một ngày cô sẽ nhảy vào trong ngực anh, đến lúc đó cô lại cam tâm tình nguyện sống ở trong ngực anh ta.

“Im lặng là đại biểu em yêu thích anh đúng không?”

Viêm Nương nghe ra ý giễu cợt của anh ta, không phục mà trừng anh ta, “Tôi đã có người mình thích, xin anh đừng làm khó tôi.”

Hoắc Đông Lưu bởi vì lời nói của cô mà híp mắt lần nữa, “Viêm Nương, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của anh, em sẽ không muốn nhìn thấy tính khí bộ dạng mất khống chế của anh, tốt nhất đừng chọc anh tức giận, hiểu không?”

Anh quần lấy tóc dài của cô, sức lực này làm cô hơi đau.

Viêm Nương không để ý tới lời của anh ta, chỉ xoay đầu bước đi, muốn tránh xa cái nhìn chăm chú của anh ta, nhưng tóc lại để cho anh ta bắt được, làm cho cô không nhúc nhích được.

15. Chương 15

Sau ngày đó, Hoắc Đông Lưu phái người theo dõi Viêm Nương, bất kể cô đi đâu, luôn có thể phát hiện rõ ràng có người theo đuôi ở phía sau.

Cô không ngu ngốc, cô biết là kiệt tác của ai, vì vậy cô gọi điện thoại thẳng đến công ty của Hoắc Đông Lưu.

“Nguyên Trinh, tôi tìm Hoắc Đông Lưu.” Bởi vì quá phẫn nộ, làm cho cô quên mình không nên kêu thẳng tên Hoắc Đông Lưu như vậy, nhưng cô thật sự là quá tức giận.

Nguyên Trinh nghe thấy giọng điệu tức giận của Viêm Nương, có chút kinh ngạc, “Viêm Nương, Đông Lưu đang họp.” Mà từ trước đến giờ anh ta không thích có người cắt đứt cuộc họp của anh ta.

“Tôi muốn lập tức nói chuyện với anh ta.” Viêm Nương kiên trì.

Nguyên Trinh từ trong điện thoại nghe được kiên trì không đạt mục đích không bỏ qua của cô, “Được rồi, tôi đi hỏi một chút.”

Viêm Nương chờ đợi, trong điện thoại truyền đến tiếng nhạc êm ái, lại không làm tan được cơn giận của cô, mà đang lúc cô cho là Hoắc Đông Lưu không muốn nghe điện thoại của cô thì đầu kia truyền đến giọng trầm thấp của anh ta.

“Viêm Nương, thế nào?” Hiếm khi cô ấy lại chủ động gọi điện thoại tìm anh như thế, cho nên mặc dù là ở trong cuộc họp, anh vẫn nhận điện thoại, nhìn vẻ mặt Nguyên Trinh lo lắng, còn có mấy vị cao cấp chủ quản kinh ngạc, anh ta nhẹ nhõm thoải mái mà mở miệng.

Mà trong lòng những người ở trong phòng họp đều nghĩ, người bên đầu điện thoại kia, khẳng định lai lịch không nhỏ, nếu không thì không thể khiến cho Hoắc Đông Lưu phá lệ từ trước đến giờ chưa từng nghe điện thoại trong cuộc họp.

“Tại sao phái người theo dõi tôi?” Viêm Nương đã đợi đến mức không có kiên nhẫn, cô liền hỏi ngay.

Hoắc Đông Lưu nghe thấy lời nói của cô, bất giác lộ ra nụ cười, “Vì tốt cho em.” Anh không có ý định để cho cô ấy có cơ hội đơn độc gặp mặt người đàn ông khác.

“Anh dựa vào cái gì?” Bất giác cô nâng cao âm lượng.

Hoắc Đông Lưu nhíu mày một cái, “Chuyện anh quyết định, sẽ không thay đổi.”

“Anh.” Viêm Nương tức giận đến mức cúp điện thoại.

Hoắc Đông Lưu làm như không có việc gì mà cúp ống nghe, anh tiếp tục cuộc họp chưa xong.

Nghĩ tới bộ dáng xinh đẹp của cô tức giận lúc này, trên mặt Hoắc Đông Lưu bất giác lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Liên tục nhiều ngày, Viêm Nương phát hiện kháng nghị của cô không có hiệu quả, hơn nữa Hoắc Đông Lưu cũng không có lộ diện, cô không thay đổi được sự thực mình bị theo dõi, vì thế cô có tính toán khác, nếu mà anh ta thật sự muốn biết hành tung của cô như vậy, hoặc là có ý định vây khốn cô, như vậy cô sẽ cho anh ta như ý, vì thế, hôm nay cô mặc kệ đám người đi theo phía sau, hẹn Viêm Giản gặp mặt ở trong nhà hàng, cô biết làm như vậy sẽ chọc giận Hoắc Đông Lưu, nhưng cô nhớ tới mình đã từng nói với ông Hoắc, cô bảo đảm với ông ta sẽ không tham gia vào cuộc đời của Hoắc Đông Lưu, như vậy cô phải làm được, cô tuyệt đối không muốn trở thành phụ nữ của anh ta, mặc dù cô vẫn không quên được anh ta đã từng đụng chạm, còn có lời anh ta nói.

Anh ta muốn cô trở thành phụ nữ của anh ta, lời nói ngang ngược như vậy do miệng Hoắc Đông Lưu nói ra, cô nên tức giận, nhưng cô không có, cô thích Hoắc Đông Lưu sao? Chính cô cũng không xác định, nhưng cô hiểu, hôm nay nếu là người khác vô lễ với cô như vậy, như vậy cô sẽ làm cho người đó không thấy được mặt trời hôm sau, bởi vì anh ta là Hoắc Đông Lưu, cho nên cô không có làm như vậy, cũng không thật tình nói cho Viêm Giản biết, hành động như vậy đại biểu cho cái gì? Cô không muốn phỏng đoán nhiều, bởi vì điều cô có thể làm duy nhất chính là chặt đứt tất cả quan hệ với anh ta.

Cô ăn mặc rất có hương vị phụ nữ đi tới nhà hàng thì cảm nhận được cái nhìn chăm chú của mọi người, nhưng cô chỉ cười nhạt một tiếng, bởi vì đây cũng là một trong mục đích của cô, Hoắc Đông Lưu từng nói chuyện điện thoại mấy lần với cô, ý tứ trong lời nói là muốn cô đừng trêu chọc quá nhiều ánh mắt, điều này làm cho anh ta cảm thấy không vui, nhưng mà sau đó anh ta lại không có hiện thân, cho nên cô không quan tâm đến lời của anh ta, vẫn tiếp tục cố ý giả vờ của mình.

Viêm Giản ở trong nhà hàng chờ cô, vừa thấy cô xuất hiện, Viêm Giản lập tức đứng dậy và cười, đồng thời cũng vì trang phục xuất sắc của cô mà tán thưởng.

“Sao lại cố ý để mình trở thành tiêu điểm mọi người nhìn chăm chú như vậy?”

Viêm Giản hiểu rõ cô em gái này, từ trước đến giờ con bé không thích trở thành tiêu điểm, đặc biệt là không muốn có đàn ông nhìn con bé chăm chăm, điều này sẽ làm lửa giận của con bé dâng lên, mà bây giờ con bé ăn mặc khêu gợi làm lộ ra vóc người uyển chuyển của con bé, muốn đàn ông không thưởng thức thật là khó khăn.

Anh tin tưởng, con bé làm như vậy nhất định là có mục đích.

“Có sao?” Viêm Nương vẻ mặt cười vô tội, rồi sau đó cô ôm Viêm Giản, khiến đám đàn ông tại chỗ đều bắt đầu đổ kỵ Viêm Giản.

“Em muốn hại anh bị người ta đuổi giết sao?” Viêm Giản chọc ghẹo, nhẹ nhàng kéo cô ra, “Ngồi xuống đi.”

“Em mới không nõ đây.”

“Có phải muốn người nào ghen ghét hay không, cho nên mới cố ý làm như vậy?”

Phụ nữ có loại hành động này, nguyên nhân chỉ có một, chính là muốn tình nhân của mình ghen, anh là người từng trải, cho nên anh hiểu.

Bởi vì bị Viêm Giản đoán được kế hoạch của mình, cho nên cô vội vã cúi đầu nhìn chằm chằm thực đơn nhà hàng, “Em không có bạn trai.” Thế giới tình cảm của cô vẫn luôn trống rỗng.

“Vậy thì vì cái gì?” Viêm Giản mấy ngày nay bận rộn chuyện của công ty, hoàn toàn không có thời gian quan tâm Viêm Nương, vì thế anh cũng không biết chuyện giữa Hoắc Đông Lưu cùng với cô em gái.

Viêm Nương lắc đầu, “Muốn thay đổi mình thôi.”

“Lời thật lòng?”

Viêm Giản nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt sắc bén khiến cô không dám nhìn thẳng.

“Hoắc Đông Lưu tìm tới em?”

Anh biết nhà hàng này là sản nghiệp của Hoắc gia, ngày đó sau khi anh trở về, có điều tra một chút.

Viêm Nương vẫn cúi đầu, cô không dám thừa nhận, “Lần này em tới Đài Loan là vì công việc, xong rồi sẽ trở về.”

“Viêm Nương, nhìn anh nói chuyện.”

“Viêm Giản, em và anh ta không có quan hệ.”

Tại sao mọi người đều muốn hỏi cô như thế, rõ ràng là chuyện rất bình thường, bọn họ lại muốn làm cho nó phức tạp thêm.

“Những người kia theo dõi em à?” Viêm Giản nhìn chỗ ngồi trong góc một chút, trong mắt có suy nghĩ sâu xa.

“Em không biết bọn họ.”

“Viêm Nương, lập tức rời khỏi Đài Loan.”

Viêm Giản làm thế nào cũng không muốn cô em gái có bất kỳ dính líu với Hoắc Đông Lưu, lần trước đối mặt thì anh nên nghĩ tới, Hoắc Đông Lưu xuất hiện cũng không phải trùng hợp.

“Em có công việc phải làm.”

“Tìm người khác làm.”

Anh nghe nói ngày gần đây Hoắc Đông Lưu cùng gia tộc Hoắc thị náo nhiệt vui vẻ không chịu nổi, hẳn ta có khả năng sẽ thừa kế Hoắc gia, đến lúc đó hẳn ta sẽ tham gia công việc của hắc đạo, trước kia hẳn ta có thể ẩn thân phía sau màn, nhưng mà nếu chính thức thừa kế Hoắc gia, thì không thể không ra mặt rồi, nếu hẳn ta thật sự coi trọng Viêm Nương, anh không thể bảo đảm ở Đài Loan mình có thể bảo vệ Viêm Nương không chịu sự quấy rầy của Hoắc Đông Lưu, thế lực Hoắc gia ở Đài Loan không thể khinh thường.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc cùng giọng điệu của Viêm Giản, Viêm Nương biết Viêm Giản là vì muốn tốt cho cô, nhưng cô lại không bỏ được công việc, đó là tâm huyết của cô, giao cho người khác làm đương nhiên là có thể, nhưng cô chưa bao giờ bỏ dỡ nửa chừng, chẳng lẽ lần này vì Hoắc Đông Lưu mà phá lệ sao?

“Viêm Nương?”

Cô vẫn luôn không hiểu, mặc dù Hoắc Đông Lưu có bối cảnh hắc đạo, nhưng mà anh ta chưa bao giờ tham gia hoạt động hắc đạo, tại sao các anh trai lại nhiều lần ngăn cản cô tiếp xúc anh ta.

“Để cho em suy nghĩ thêm một chút được không?”

Lòng của cô có chút không nở, cô không hiểu là vì cái gì, nhưng cô chính là không nở, dường như có một lực lượng vô hình muốn cô lưu lại, muốn cô dừng đi. Thời niên thiếu cô có thể đi thoải mái, nhưng bây giờ cô lại không làm được.

“Ba ngày sau anh phái người đến khách sạn đón em rời đi.” Viêm Giản không có bất kỳ thương lượng nào mà nói.

“Anh chỉ là muốn phòng ngừa Hoắc Đông Lưu tìm tới em, hay là không muốn em có quan hệ với anh ta?”

Viêm Giản lắc đầu một cái, “Chuyện hắc đạo em không thể tưởng tượng được đâu.” Bởi vì anh hiểu rõ, cho nên anh càng bảo vệ Viêm Nương tốt hơn, tự bản thân Hoắc Đông Lưu cũng nên hiểu, nếu hắn ta thật sự yêu thích Viêm Nương, như vậy phương pháp tốt nhất chính là để cho con bé đi, như vậy mới là bảo vệ con bé.

“Anh ta không phải người của hắc đạo!”

Viêm Nương không có suy nghĩ nhiều mà phản bác Viêm Giản, mà cô đột nhiên đáp lời làm cho Viêm Giản im lặng mấy giây.

“Viêm Nương, có phải em đã gặp mặt hắn ta hay không?”

Cô không có trả lời ngay, nhưng nét mặt của cô làm cho Viêm Giản cũng biết mình đoán không sai.

“Lập tức rời khỏi Đài Loan.”

Viêm Nương cúi đầu, “Viêm Giản, nếu em thật sự thích Hoắc Đông Lưu.”

Cô không rõ tại sao mình lại đột nhiên nói như vậy, nhưng những lời này chính là tự nhiên cô nói ra miệng, cô không có suy nghĩ nhiều.

“Thích Hoắc Đông Lưu?”

“Em không biết.”

Cô thật sự không biết, mấy ngày nay anh ta phái người theo dõi cô, nhưng đồng thời anh ta cũng thường gọi điện thoại tới hỏi thăm cô, cô biết Hoắc Đông Lưu quan tâm cô.

Nhìn Viêm Giản, trong lòng Viêm Nương suy nghĩ đến nhiều năm trước, nụ hôn của người con trai, cái này trong lòng cô đã sớm cho là đã quên lãng thì sau nhiều năm lại hiện lên trái tim lần nữa, sau năm đó, tình cảm của cô vẫn trống không, người theo đuổi cô đếm không hết, nhưng cô cũng không có động lòng, chỉ coi bọn họ như bạn bè.

Mà hôm nay cô phát hiện cô thích một người, thích một người mà cô cũng không biết làm thế nào biểu đạt tình cảm của mình với anh ta, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là lấy thái độ ngược lại để đối mặt với anh ta, năm ấy cô còn rất trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, cho nên không hiểu đó chính là tình yêu, còn tưởng rằng đó chỉ là cảm xúc nhất thời thôi.

Cô càng không nghĩ đến, phần tình cảm này có thể chôn giấu trong lòng cô nhiều năm như vậy, phần cảm giác này cô cũng không có quên, chỉ khắc sâu vào trong lòng mình, chỉ có chính cô mới biết mở ra như thế nào, nhưng cô vẫn không có nhìn thẳng mình, chỉ chờ đợi.

Hiện tại cô mới biết, là vì cô không đủ dũng cảm, vẫn luôn cho rằng mình mạnh mẽ không chịu thua mới có thể quan tâm Hoắc Đông Lưu như vậy, là cô sợ mình đã bị tổn thương, không phải là không thích Hoắc Đông Lưu, nhưng vì cô không xác định được tình cảm của anh ta, cho nên lựa chọn coi thường tình ý trong lòng cô.

Cô phát hiện mình thật ngốc, vẫn luôn để ý kiêu ngạo của mình, không để mắt đến phần cảm tình trong lòng kia, nhưng mà bây giờ hình như cũng đã quá muộn, cô đã không thể quay đầu lại.

“Viêm Nương.” Thấy cô như thế, Viêm Giản đi tới bên người cô, nhẹ nhàng ôm cô, mà mặt của Viêm Nương cúi thấp làm cho anh không thấy rõ tâm tình của cô.

“Em không sao.”

“Thế nào?”

Viêm Giản nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, lúc này mới phát hiện ra Viêm Nương khóc, nước mắt thấm ướt gò má của cô, nhỏ vào trong lòng bàn tay Viêm Giản.

“Tại sao khóc?”

Viêm Nương cũng không khóc thút thít, cũng không rơi lệ, từ trước đến giờ cô không cho phép mình quá mềm yếu.

Viêm Nương không nói, ý vị rơi lệ lúc này như thế nào, cô không biết.

Rồi sau đó Viêm Giản dịu dàng ôm chặt cô, “Anh trước tiên đưa em trở về phòng.” Hành động của bọn họ đã đưa tới những ánh mắt rất hiếu kỳ của những người khách khác.

“Em có thể tự mình trở về.”

Cô muốn biết rõ của bản thân mình, đến tột cùng cô nên làm như thế nào? Có phải nên như Viêm Giản nói hay không, lập tức rời khỏi Đài Loan? Nếu mà ở lại như vậy nữa, thì cô cũng đoán không ra sẽ có dạng liên quan gì tới Hoắc Đông Lưu, bởi vì cho tới bây giờ cô đoán không được bước kế tiếp anh ta sẽ làm gì.

Viêm Giản cùng với cô đi ra khỏi nhà hàng, anh tinh mắt chú ý tới mấy người con trai vốn đang ngồi ở trong góc kia lúc này cũng đứng lên.

Anh tin rằng những người này là Hoắc Đông Lưu phái tới, xem ra hẳn ta thật sự bảo vệ Viêm Nương rất cẩn thận, cho dù hẳn ta bởi vì công việc gia tộc mà không phân thân ra; anh biết với thân phận của hẳn ta, tốt nhất chớ mang Viêm Nương ra công khai.

Viêm Giản cho rằng cách làm của hẳn ta rất thông minh, cũng thích hẳn ta, nhưng mà anh vẫn là không yên lòng để em gái ở lại Đài Loan, anh không biết Hoắc gia sẽ có biến hóa gì, nếu là người có tâm biết được tầm quan trọng của Viêm Nương với Hoắc Đông Lưu, như vậy con bé ở Đài Loan cũng rất nguy hiểm.

Mà Hoắc Đông Lưu sẽ bảo vệ Viêm Nương cẩn thận, anh tin rằng nhất định sẽ có việc xảy ra, nếu không hẳn ta sẽ không quan tâm cẩn thận như vậy.

16. Chương 16

Ngày hôm đó, Hoắc Đông Lưu phải trở về Hoắc gia cùng bạn tốt gặp mặt một chút, mấy ngày liên tiếp bị áp lực đến từ cha, tâm tình của anh thật sự rất tệ.

“Đông Lưu, cậu thật sự muốn phản kháng bác trai?”

Mấy ngày nay, mặc dù Cao Vân rất bận, nhưng mà anh vẫn là lưu ý chuyện của Hoắc Đông Lưu, đặc biệt là ông Hoắc đề cập với anh, muốn anh khuyên nhủ Hoắc Đông Lưu, đừng có để Viêm Nương ở lại bên cạnh; đối với lập trường của anh, anh không tiện nói gì, dù sao đó cũng là chuyện giữa Hoắc Đông Lưu và Viêm Nương, mặt khác còn là tình cha con giữa ông Hoắc và Hoắc Đông Lưu, nhưng anh thân là bạn của cậu ta, cũng không muốn nhìn thấy cậu ta thống khổ khó xử như vậy, cho nên bất luận làm như thế nào anh cũng sẽ ủng hộ Hoắc Đông Lưu, anh tin vào sự phán đoán của cậu ta.

“Cứ cho là vậy đi.”

Cao Vân có chút không tin mà nhìn chăm chăm vào Hoắc Đông Lưu ở trước mắt, trả lời của cậu ta làm anh cảm thấy kinh ngạc, anh không nghĩ tới, Hoắc Đông Lưu là người chân tình như thế.

“Đông Lưu.”

“Mình đã quyết định.”

Những sản nghiệp kia anh có thể không cần, nhưng Viêm Nương chỉ có một, anh không muốn buông tay.

“Vì sao?”

Anh hiểu tình cảm của Hoắc Đông Lưu đối với Viêm Nương, đặc biệt là Viêm Nương xông vào năm đó, khiến cuộc sống của Hoắc Đông Lưu thay đổi, cuối cùng còn bị buộc tạm nghỉ học, mà Hoắc Đông Lưu lại không nói câu nào, lúc đó thì anh đã biết Hoắc Đông Lưu sa vào, không nghĩ tới đã nhiều năm rồi, ngay cả chuyện đó anh cũng sắp quên lãng, không ngờ lại có thể phát triển đến như vậy, Viêm Nương trở lại trong cuộc đời của Hoắc Đông Lưu, phần cảm tình này đến tột cùng có kết cục như thế nào?

“Bởi vì Viêm Nương.”

Lý do của anh chỉ có một, mà anh không có ý định giải thích cái gì nữa.

“Thật sự đáng giá không?”

Hoắc Đông Lưu cười, “Mình chờ cô ấy tám năm, cậu nói cô ấy có đáng giá hay không?” Đúng vậy, trong tám năm nay, anh lúc nào cũng nhớ cô ấy, anh sẽ không để cho cô ấy rời đi.

Cao Vân nhìn Hoắc Đông Lưu lúc nhắc tới Viêm Nương thì trên mặt không che giấu được dịu dàng cùng tình ý.

“Thậm chí buông tha Hoắc gia cũng không đáng tiếc sao?”

Ông Hoắc đã buông lời, nói nếu như Hoắc Đông Lưu kiên trì muốn ở chung một chỗ với Viêm Nương, như vậy ông ấy sẽ đem cả sản nghiệp Hoắc gia cho Cao Vân, nhưng Cao Vân căn bản không muốn sản nghiệp của Hoắc gia, mặc dù anh vẫn luôn là người phát ngôn của Hoắc Đông Lưu, cũng là lãnh đạo nửa sự nghiệp của Hoắc gia, nhưng tất cả đều là hướng về phía mặt mũi của Hoắc Đông Lưu, anh không muốn bán mạng cho công việc như vậy, vì thế, vợ của anh — cũng chính là Giang Tâm Nhi bạn cùng phòng năm đó của Viêm Nương đã nghiêm trọng cảnh cáo anh, anh cũng có ý muốn rời khỏi Hoắc gia, thật sự không nghĩ đến vào lúc này lại náo loạn ra chuyện lớn như vậy, muốn anh nói đi cũng không được.

Hoắc Đông Lưu không có mở miệng trả lời anh ta, cũng không phải anh quyến luyến sản nghiệp của Hoắc gia, mà anh hiểu được tất cả điều này đều là một tay cha tạo ra, anh biết đây là tâm quan trọng đối với cha, huống chi anh họ Hoắc, điều này vĩnh viễn không thay đổi được sự thực.

“Có cậu ở đây, mình rất yên tâm.” Anh cùng với Cao Vân là tình như anh em, nếu cha thật sự đem sản nghiệp cho cậu ấy, như vậy anh sẽ yên tâm, cũng sẽ không có câu nói thứ hai.

“Đông Lưu, đừng có chống lại bác trai, hãy cùng bác ấy nói cho rõ.”

Hoắc Đông Lưu chỉ lắc đầu, “Nếu như thật sự có thể nói, mình cần gì phải đau đầu như vậy.”

Trải qua mấy ngày nay anh vẫn chưa có đi tìm Viêm Nương, chỉ có mỗi ngày nghe những người bảo vệ cô ấy báo lại tin tức về cô ấy, trước khi chuyện vẫn chưa hoàn toàn xác định, anh không muốn cha đi tìm Viêm Nương nữa, nếu không phải hôm đó cãi vã với cha, anh cũng sẽ không biết cha đã từng tìm Viêm Nương tới nhà gặp mặt nói chuyện, còn muốn cô ấy bảo đảm, sẽ không tham gia vào cuộc sống của anh nữa, tin tức như thế khiến cho anh gần như muốn nổi giận, cũng là nguyên nhân chủ yếu đưa đến hôm nay anh lại kiên quyết phản kháng cha như thế.

Cao Vân nhìn gương mặt mệt mỏi của Hoắc Đông Lưu, mấy ngày nay thật sự là khổ anh, lại vừa bận chuyện của công ty, lại vừa đối mặt với ông Hoắc, cho dù là thân thể làm bằng sắt cũng sẽ không gánh nặng được.

“Xem ra Viêm Nương thật sự không thoát khỏi cậu, mà cậu lại bị bao lấy tim từ nhiều năm trước như vậy, thật sự là làm cho người ta nhìn không ra.”

Hoắc Đông Lưu cũng không phải chưa từng có phụ nữ khác, chỉ là gặp dịp thì chơi, anh ta không có bỏ ra tình cảm thật, đối phương cũng hiểu rõ.

Hoắc Đông Lưu vừa mới muốn mở miệng, điện thoại di động trên người đúng lúc này lại vang lên, sau khi anh nghe điện thoại xong, tức giận ở trên mặt anh làm cho người không khỏi nghĩ đến phải tránh xa anh để tránh gặp họa.

Cao Vân hiểu rõ cậu ấy, đó là dấu hiệu cậu ấy nổi giận, mà anh cũng không hiểu được người nào lại có cái khả năng có thể làm cho cậu ấy mất khống chế như thế, đây cũng là chuyện cực kỳ hiếm có.

“Đáng chết!”

“Sao thế?”

Nhìn vẻ mặt gần như muốn giết người kia, Cao Vân suy đoán chuyện chọc giận cậu ấy có phải là có liên quan tới Viêm Nương hay không? Thời gian trước Hoắc Đông Lưu đã từng nói cho anh biết, phải mấy người ở bên người cô ta bảo vệ an toàn cho cô ta.

“Mình có việc đi trước.”

Hoắc Đông Lưu đứng lên, không có nói thêm nữa mà đi về cửa.

“Đông Lưu, mình sẽ không nhận Hoắc gia, chuyện này lần sau chúng ta bàn lại.”

Cao Vân lên tiếng trước khi cậu ấy đi ra ngoài, trong lời nói kia có chắc chắn, mà Hoắc Đông Lưu vẫn không quay đầu lại mà gật gật đầu.

Cao Vân suy nghĩ trong lòng, Viêm Nương năm đó, hẳn là không có gì thay đổi đi, nếu không tại sao vẫn có thể bắt được trái tim của Hoắc Đông Lưu, phần mạnh mẽ cùng quật cường kia khiến cho Hoắc Đông Lưu muốn không yêu cô ta cũng khó.

Hoắc Đông Lưu đi rất cẩn thận đến bên giường, nhìn người trên giường lúc này đang ngủ say, vốn là cảm xúc điên cuồng phần nộ vào lúc này cũng bị ném sang một bên, chỉ nhìn dung nhan ngủ say của Viêm Nương lâu một lúc, giờ phút này, không biết đang nằm mơ thấy cái gì, mà cô ấy nhẹ nhàng nhú mày một cái, mà thân thể dưới mền của cô ấy có vẻ bất an run rẩy, dường như ngủ không được yên lắm, Hoắc Đông Lưu nhẹ nhàng đưa tay xoa gương mặt của cô ấy, muốn vuốt đi phần bất an kia.

Ánh mắt của anh lưu luyến ở trên ngũ quan tỉ mỉ của cô ấy, cô ấy luôn khiến cho anh mê muội như thế, anh biết vẻ đẹp của cô ấy không chỉ có anh thưởng thức, rất nhiều đàn ông cũng động lòng không dứt.

Cái đụng chạm của anh khiến Viêm Nương không còn bất an run rẩy nữa, thân thể của cô ấy không tự chủ mà chuyển sang phía anh, thái độ cũng từ từ thả lỏng.

Bởi vì cô ấy chuyển về hướng mình, cho nên Hoắc Đông Lưu xúc động mà xoa đôi môi xinh xắn mê người của cô ấy, cái cảm mềm mại cũng khiến anh lưu luyến không rời, rồi sau đó anh kim lòng không được mà cúi đầu khẽ hôn tóc đen sáng mềm của cô ấy, sợi tóc mảnh mềm làm động tới tim của anh, làm cho ngón tay của anh cam tâm tình nguyện trở nên mềm mại, anh vén một lọn tóc dài vuốt vuốt, mùi thơm mê người khiến cho vẻ mặt của anh chuyển thành mềm mại, xinh đẹp của cô ấy, có một ma lực bẩm sinh, tính tình của cô ấy cao ngạo, quật cường không chịu thua, cùng trái tim nhạy cảm, cũng khiến anh mê muội, bề ngoài của cô ấy rất hấp dẫn người, nhưng cá tính của cô ấy càng khiến anh si mê hơn.

Hôm nay trước khi anh nói chuyện với Cao Vân, anh đã sớm có quyết định, đó là bí mật của anh, anh vẫn không có ý định công khai, nhưng mà anh nhất định sẽ thực hành nó, kết quả như thế nào, anh vẫn không biết được, nhưng mà anh đã không còn cách nào lo lắng hậu quả nữa, anh không muốn làm cho chuyện giống vậy xảy ra lần nữa, không cho cô ấy đi xa lần nữa.

Mới vừa rồi ở trong điện thoại, đàn em anh phái đi bảo vệ cô nói cho anh biết, Viêm Nương gặp mặt một người đàn ông, sau khi nghe bọn họ miêu tả, Hoắc Đông Lưu hiểu rõ, nhất định đó là người đàn ông lần trước anh đã gặp, vì thế anh mới vội vàng tiến đến như vậy, sau khi thấy bộ dáng ngủ say của cô ấy mảnh mai như vậy, khiến anh không thể nổi giận.

Nhưng mà anh vẫn sẽ tra lai lịch người đàn ông kia, trước đó anh đã điều tra mấy bận, nhưng vẫn không có cách nào lấy được tư liệu có liên quan đến đối phương, điều này làm cho anh có chút ngạc nhiên; đến tốt cùng là người như thế nào mà có thể làm cho anh dùng lực lượng của Hoắc gia vẫn không tra được tài liệu? Người như vậy khẳng định rất có lai lịch.

Mà anh rất muốn biết là quan hệ giữa hắn ta và Viêm Nương, anh sẽ không để trong lòng của cô ấy có một người đàn ông khác, anh tuyệt đối sẽ không cho phép có chuyện như vậy.

Anh nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cùng cái trán của cô ấy, mà Viêm Nương bởi vì anh đến gần nên rên nhẹ một tiếng, khẽ giãy dựa thân thể, anh mỉm cười thưởng thức cô ấy vì vậy mà chân mày nhíu lại, nhìn cô ấy như vậy lại hết sức ngây thơ, cũng cực kỳ hấp dẫn người, khiến anh kìm lòng không được mà hôn lên môi của cô ấy, anh lấy đầu lưỡi đẩy môi của cô ấy ra, xâm nhập vào trong miệng mềm mại ẩm ướt của cô ấy, mút ngọt ngào của cô ấy đến quên mình, cảm thụ vui sướng bởi vì cô ấy mà đến.

Cho đến lúc này, Hoắc Đông Lưu mới hiểu được mình rất khát vọng cô ấy, môi của cô ấy mềm mại mà ngọt ngào, từ từ dưới sự hướng dẫn của anh có đáp lại.

Hoắc Đông Lưu dùng lý trí còn sót lại kết thúc nụ hôn này, hơi thở không yên trong mắt của anh tràn đầy dục vọng, biết rõ cô ấy vẫn đang nửa mê nửa tỉnh, nhưng anh vẫn không khắc chế được mình, môi lưỡi của anh lướt qua cần cổ của cô ấy, đồng thời lại nằm lên mép giường, đặt nửa người trên lên cô ấy, cảm thụ lỗ mũi mềm mại của cô ấy.

Nhìn cô ấy, Hoắc Đông Lưu đưa tay cởi áo ngủ trên người cô ấy ra, nguyên liệu mềm mại nhẹ này bao lấy cô ấy, giống như là tầng da thịt thứ hai của cô ấy, anh nhẹ nhàng kéo áo ngủ cô ấy xuống, đầy đặn bóng loáng mềm mại của cô ấy liền hiện ra trước mắt anh hoàn toàn, môi của anh nhẹ nhàng đặt lên mềm mại tinh tế của cô ấy trên chọc, còn đôi tay thì thăm dò làn da nóng lên của cô ấy.

Viêm Nương ở dưới cái hôn cẩn thận của anh, có vẻ hơi tỉnh lại, cô uốn éo người, muốn đẩy ra nhưng cảm xúc này khiến cô có chút không thích rồi lại ngọt ngào.

Hoắc Đông Lưu trước khi cô ấy còn chưa tỉnh lại hoàn toàn, đã trần trọc mút mềm mại của cô ấy, một tay kia đặt lên một chỗ khác, thuần thực mà vuốt ve.

Tiếp xúc thân mật như vậy khiến cho Viêm Nương đang ngủ phải mở hai mắt ra, đồng thời giãy dựa thân thể nóng lên.

Hoắc Đông Lưu ngẩng đầu nhìn cô ấy, muốn đợi cô ấy tỉnh lại, anh biết lần này anh không thể cố nén dục vọng trong cơ thể nữa rồi, muốn khẩn cầu cô ấy để cho anh dừng nhẫn nại nữa.

Trong giấc mộng Viêm Nương cảm nhận có một áp lực xa lạ thì trực giác đưa tay muốn đẩy ra sức mạnh làm cho cô cảm thấy có chút khó chịu, làm thế nào cô cũng không thể đẩy được áp lực đó lúc này thì cô mê muội mà mở mắt ra.

Mà làm thế nào cô cũng không nghĩ tới, sau khi mở mắt ra lại thấy Hoắc Đông Lưu, anh ta đang trong phòng của cô, đang ở trước mắt cô, chuyện gì đang xảy ra?

“Tại sao anh ở chỗ này?”

Bởi vì quá khiếp sợ, nên cô lớn tiếng kêu, đồng thời thân thể còn liều mạng muốn né tránh, nhưng Hoắc Đông Lưu đè ở trên người cô chỉ cúi đầu nhìn cô, không nhìn ra có ý buông cô ra, lửa dục d trong mắt của anh ta làm cho cô biết nguy hiểm mà vẫn dùng lực đẩy anh ta.

“Tránh ra!”

Hoắc Đông Lưu không mở miệng, nhìn cô một lúc lâu, sau đó anh cúi đầu lần nữa, “Nói cho anh biết, tại sao lại gặp mặt người đàn ông kia?”

Hoắc Đông Lưu nhớ tới thuộc hạ báo cáo với anh, cô ấy lại gặp mặt người đàn ông kia, hơn nữa hai người còn ở tình trạng quá thân mật, tưởng tượng hình ảnh như vậy khiến anh không nhận được, anh thừa nhận là anh ghen.

“Không được đụng vào tôi! Buông tôi ra!” .

Viêm Nương cắn bản không muốn trả lời lời của anh ta, lúc này ý nghĩ duy nhất của cô chính là làm như thế nào để anh ta rời khỏi gian phòng của cô.

“Anh sẽ không thả em ra nữa, em nhất định sẽ là của anh.” Hoắc Đông Lưu rất nói khẳng định, hoàn toàn không để ý tới phản ứng của cô ấy mà cúi đầu hôn cô ấy.

“Ừm.”

Bị nàng hôn môi đỏ mọng nhất thời không cách nào mở miệng, thân thể hần lại hoàn toàn bị hần áp chế, như thế nào cũng không nhúc nhích được.

Hần tức giận lại cuồng loạn hôn nàng, tràn đầy độc chiếm vị đắc ý, Viêm Nương bởi vì hần hôn mà giấy giữa phải lợi hại hơn, thấy nàng như thế, hần lửa giận hơn rực, hần lấy lưỡi cạy ra môi của nàng, dám đem lưỡi đưa vào trong miệng nàng, trêu chọc nàng giác quan.

Nụ hôn này không có một tia dịu dàng, bá đạo khí thế làm nàng thiếu chút nữa hít thở không thông; cho đến môi của nàng rời đi nàng, không khí lúc này mới thuận lợi tiến vào trong cơ thể nàng.

Hần vẫn tiếp tục dùng lưỡi miêu tả môi của nàng hình, đôi tay đem lấy nàng muốn tránh ra đầu cho cố định trụ.

“Không. Ừm.”

Nàng lần nữa giấy giữa, rồi lại bị hần cho hôn, lần này thô bạo không thua gì lần trước, cho đến hần lần nữa buông nàng ra môi thì đỏ hồng cái miệng nhỏ nhắn đã sớm sưng đỏ, còn không ngừng được run rẩy.

Hần bắt được hai tay của nàng đặt trên đầu, không để cho nàng có giấy giữa chống cự cơ hội của hần, nàng cả nửa người vì vậy mà trần truồng mà phơi bày khi hần trước mắt.

“Buông ta ra!” Môi của nàng đau đớn, nhưng nàng không để ý tới nó.

Nàng sớm nên theo Viêm Giản rời đi, sớm nên hiểu Hoắc Đông Lưu cần chính là cái gì, mà nàng lại còn chưa đủ cẩn thận, mới có thể để ỉnh lâm vào nguy hiểm như thế tình huống trong.

Hoắc Đông Lưu trầm mê ở nàng thân thể mềm mại, trong cơ thể vẻ này khó nhìn nóng ran dạy hần không cách nào

Tỉnh táo, hần mặc dù nhìn ra được Viêm Nương trên mặt tức giận, nhưng mà lúc này hần đã không rảnh lại đi bận tâm những thứ kia, hần chỉ muốn phải có nàng, này phần khát vọng đã vượt qua tất cả.

“Làm không được.”

Hoắc Đông Lưu làm sao bằng lòng để cho cô ấy có cơ hội rời khỏi anh lần nữa, mặc cho đôi tay cô ấy liều mạng vỗ vào trên người anh, tay của anh vẫn xoa lấy mềm mại trước ngực cô ấy, cho đến lúc bọn nó đứng thẳng mới thôi, môi của anh càng tham lam dao động thăm dò ở trên người cô ấy hơn.

“Tôi không phải là người của anh, anh không có quyền.”

Viêm Nương biết là lần này Hoắc Đông Lưu nghiêm túc, cô vung cả hai tay liên tục, nhưng thét chói tai cùng đám của cô căn bản là không có hiệu quả với Hoắc Đông Lưu.

Trong khoảng cách gần, cô ngửi được mùi vị thuộc về anh ta, hơi thở nam tính của phái nam bao quanh cô, mà môi của anh ta mang theo đáng vẻ chiếm đoạt hướng về phía cô.

Môi của anh ta dời qua bên lỗ tai của cô, liếm hôn nơi nhạy cảm đó, làm cho cô cắn chặt môi dưới, còn đôi tay thì tiếp tục liều mạng đẩy anh ta, muốn anh ta dừng lại.

“Không muốn!”

Cô cảm giác có một cổ lửa nóng xa lạ đang đánh úp về phía cô, điều này làm cho cô sợ hãi.

“Không muốn cái gì?”

Ác ý in dấu cái hôn ở bên cổ cô, dấu vết đỏ thắm rõ ràng rơi ở trên làn da trắng nõn của cô, kích thích thị giác của anh.

“Không được đụng tôi!” Trong mắt cô có uất ức.

Hoắc Đông Lưu vừa thấy cô ấy cự tuyệt anh như vậy, thì tức giận trong lòng dâng lên lần nữa, “Nói cho anh biết, em muốn anh.”

Lúc này toàn thân hai người đã trần truồng, mà thân thể của Viêm Nương đã hoàn toàn bị thân thể Hoắc Đông Lưu đè ở phía dưới, cô hoàn toàn cảm nhận được trọng lượng cùng nhiệt độ của anh ta, còn có tiếng tim đập nhanh của anh ta, trong phút chốc có một trận sợ hãi đánh tới phía cô.

“Tôi không muốn, không muốn. . . . Anh tránh ra, không được đụng vào tôi!” Lúc này cô chỉ muốn chạy trốn khỏi Hoắc Đông Lưu.

Nhưng lời như vậy của cô, không thể nghi ngờ là làm tăng thêm cơn tức giận của Hoắc Đông Lưu.

Vì thế anh ta ngang ngược tách hai chân của cô ra, lúc cô hồi hộp và muốn khép hai chân lại thì thân thể anh ta đã sớm đặt giữa hai chân cô.

“Không muốn. . . .”

Lúc này cô không còn lực kêu nữa, sợ hãi trong mắt đã cực kỳ rõ ràng, cô biết lần này Hoắc Đông Lưu không từ bỏ ý định chiếm đoạt cô, vì thế cô đỏ vành mắt.

Hoắc Đông Lưu nhìn cô, trong mắt lóe ra lửa dục rõ ràng, anh đương nhiên hiểu cô ấy chưa biết mùi đời, nhưng anh không dừng được dục vọng của anh.

Anh dùng nửa người dưới ma sát cô ấy, làm cho cô ấy nhiều hồi hộp cùng sợ hãi hơn.

“Không được, anh không thể. . . .”

Viêm Nương chảy nước mắt, và thử cầu xin anh ta dừng tay, muốn anh ta đừng làm tổn thương cô nữa, lúc cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng thì đừng để cô vì vậy mà hận anh ta.

“Có muốn anh hay không?”

Hoắc Đông Lưu không để ý đến lời của cô ấy, giữ chặt thân thể muốn phản kháng của cô ấy, để cho cô ấy không thể lui ra, đầu tiên là anh thử dò xét và đẩy mình về phía trước vào một chút, đồng thời kéo hai tay của cô ấy lên đỉnh đầu, cúi đầu liếm mút mềm mại trước ngực cô ấy, lần nữa cảm thụ tư vị ngọt ngào này.

“Tôi không muốn, không muốn. . . .” Viêm Nương lắc đầu không ngừng, trong mắt kia có nước mắt không cầm được.

Lúc này Hoắc Đông Lưu dùng sức một chút, tiến thẳng vào trong cơ thể cô ấy, hơn nữa đè thân thể của cô ấy ép cô ấy chịu đựng.

Anh chưa từng khát vọng một phụ nữ như thế, đối mặt với Viêm Nương, anh không chỉ thường mất đi lý trí, mà ngay cả tự chủ cũng đánh mất.

Đau đớn phía dưới, làm cho Viêm Nương không tự chủ được mà há mồm hô to, đôi tay vùng vẫy muốn rời khỏi kiểm chế của anh ta, nhưng sức lực của Hoắc Đông Lưu cô không thể phản kháng được đâu, chỉ làm đau hai tay của mình thôi.

Lúc cô đau đến mức thét lên thì Hoắc Đông Lưu nhanh chóng lấy nịt hôn che môi của cô lại, anh ta hung hăng hôn cô, để cho cô không thể mở miệng nữa.

Anh tạm thời dừng lại động tác dưới thân, chờ cô ấy thích ứng của anh, chờ cô ấy qua cơn khó chịu cùng đau đớn, người phía dưới là anh duy nhất muốn quý trọng, anh đương nhiên hiểu rõ hành động của anh như vậy là làm tổn thương cô ấy, nhưng mà anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đoạt lấy cô ấy, có được người của cô ấy, để cho cô ấy không thể rời khỏi anh.

Khi anh xác định cô ấy ở phía dưới đã dần dần buông lỏng, không giãy dụa nữa thì anh mới buông môi cô ấy ra, nhìn gò má của cô ấy bị nước mắt thấm ướt, còn có cánh môi bị anh hôn sưng, trước mắt trên mặt Viêm Nương đã không còn phần cao ngạo thường ngày, mà là tràn đầy yếu ớt làm cho anh đau lòng.

“Không muốn, không muốn. . . .”

Cô lắc lư đầu hai bên; muốn anh kết thúc trận chiếm đoạt này.

“Không, còn chưa kết thúc.”

Anh không để ý tới cự tuyệt của cô ấy, bắt đầu chậm rãi di chuyển nửa người dưới, cô ấy run rẩy, bị buộc chịu đựng xâm nhập cùng chiếm đoạt của anh.

Viêm Nương thừa nhận toàn bộ sức nặng của anh ta, mặc dù Hoắc Đông Lưu đã buông lỏng hai tay của cô ra, nhưng Viêm Nương chỉ có thể vô lực mà đẩy anh ta, làm thế nào cũng không ngăn cản được chiếm đoạt của anh ta.

Giờ phút này, Hoắc Đông Lưu không thể đè nén mình tiếp tục, anh bắt đầu di chuyển điên cuồng.

Viêm Nương chỉ có thể thở gấp, rên rỉ vì cảm nhận lửa nóng kia từ từ dài lên mà uốn éo người, sau khi qua cơn đau đớn, cô chỉ cảm thấy trong cơ thể dấy lên một ngọn lửa làm cho cô cảm thấy xa lạ.

Cô nhắm mắt lại, và biết tất cả không thể thay đổi, quan hệ giữa cô và Hoắc Đông Lưu giờ khắc này dường như dấy lên nhiệt hỏa ở trong cơ thể cô, bắt đầu lan tràn, và cũng không dừng lại được.

17. Chương 17

Không biết qua bao lâu, Viêm Nương rốt cuộc cũng tỉnh lại từ trong giấc mộng, ánh mặt trời đang xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, bắn nghiêng vào trong phòng, cô mơ mơ màng màng mà ngồi dậy, đồng thời vì đau nhức trên người mình mà cảm thấy khó hiểu, rồi sau đó cô bị cảnh tượng xa lạ ở trước mắt làm cho kinh hãi đến ngây ngẩn cả người, nơi này không phải phòng khách sạn của cô, cô vội vã nhìn chung quanh, phát hiện quanh mình ngoại xa lạ vẫn là xa lạ, rồi sau đó cô lại phát hiện áo ngủ mình mặc trên người cũng không phải áo ngủ ban đầu của cô, mà là một cái áo sơ mi to lớn cho nam dùng, lúc này cô mới nhớ tới tất cả xảy ra đêm qua, Hoắc Đông Lưu tới phòng cô, lại còn chiếm đoạt cô, sau đó cô vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, không biết vì sao sau khi mình tỉnh lại thì lại ở chỗ này, cô hoàn toàn không hiểu là xảy ra chuyện gì.

Đây là một gian phòng rất nam tính, trang trí trong phòng đầy hương vị nam tính, có vẻ chủ nhân của gian phòng này có cá tính rõ ràng.

Cô còn chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ thì cửa phòng bị người ta mở ra.

Cô kéo chăn lên che mình theo trực giác; cô đề phòng mà nhìn chằm chằm vào cửa phòng, làm thế nào cũng không nghĩ tới, người tiến vào lại là anh ta.

Hoắc Đông Lưu!

“Tỉnh rồi sao?”

“Đây là đâu?”

Hoắc Đông Lưu nhìn thấy phòng bị trong mắt cô ấy, trên mặt hiện lên nụ cười, “Em nói đi?”

Viêm Nương thấy vẻ mặt anh ta bình tĩnh, cô tức giận mà cầm lấy một cái gối đầu ném tới phía anh ta, đồng thời định đứng dậy rời khỏi căn phòng này, cô không còn băn khoăn chỉ có một cái áo sơ mi dài đến gối trên người mình nữa, nhớ tới chuyện Hoắc Đông Lưu đã làm với mình, cô căn bản không còn bình tĩnh nữa.

Hoắc Đông Lưu tránh được gối đầu bay tới phía anh, đồng thời trước lúc cô ấy muốn đứng dậy đi xuống giường, thì nhanh chóng đi tới trước mặt cô ấy, kéo cô ấy vào trong ngực, đồng thời không để cho cô ấy có cơ hội phản kháng và áp chế cô ấy ở trên đùi mình.

“Hoắc Đông Lưu, lập tức buông tôi ra!” Viêm Nương phát hiện tức giận của mình bị anh ta hạn chế lần nữa, cô tức giận mà đánh anh ta. Nhớ tới sự trong sạch của mình cứ như vậy bị hủy ở trên tay anh ta, cô càng tức giận hơn và tăng thêm sức lực.

Hoắc Đông Lưu thờ ơ với quả đấm rơi lên trên người, nhìn bộ dáng cô ấy lúc này khêu gợi, anh thỏa mãn mà ôm chặt cô ấy một chút.

“Còn đau không?”

Kích tình đêm qua sau khi kết thúc, Viêm Nương vẫn khóc không ngừng, hơn nữa mấy lần cố gắng giãy khỏi ngực của anh, rồi sau đó có lẽ là cô ấy mệt mỏi, không bao lâu sau đã ngủ thiếp đi, cũng may mắn là như vậy, nên anh mới dễ dàng mang cô ấy về.

“Không cần anh lo!”

Câu hỏi đột nhiên của anh ta, khiến Viêm Nương khó chịu lại không vui nên xoay đầu đi, đôi tay vẫn cố ý chống ở trước ngực anh ta, kiên trì giữ một khoảng cách với anh ta.

“Anh nên phụ trách, không phải sao?” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy đỏ bừng, Hoắc Đông Lưu xúc động mà hôn lên tóc của cô ấy, đáy lòng tràn đầy cảm xúc vừa yêu vừa thương.

“Không cho phép nhắc lại sự kiện đó!”

Nếu cô không thể thay đổi chuyện đã xảy ra, như vậy thì tùy nó đi, cô không phải loại phụ nữ không rộng rãi, cho nên, cô cũng không cần anh ta phụ trách.

Hoắc Đông Lưu nâng cằm của cô lên, muốn nhìn rõ vẻ mặt cô lúc này.

Viêm Nương lại cố ý tránh cái nhìn chăm chú của anh ta, làm thế nào cũng không chịu nhìn thẳng vào anh ta, cô muốn bảo vệ mình, không muốn anh ta biết nội tâm yếu ớt của cô.

Hoắc Đông Lưu không để ý đến thái độ kháng cự của cô ấy, chỉ nhìn chằm chằm vào im lặng của cô ấy, giống như luôn nhìn cô ấy không đủ.

“Tôi muốn đi.”

Cô mặc kệ nơi này là nơi nào, cô chính là không muốn có bất kỳ liên quan nào với anh ta, vì thế cô dùng sức giãy dụa, muốn rời khỏi ngực của anh ta.

“Không được, em không được đi.”

“Tại sao?”

Cô trợn tròn mắt nhìn anh ta, cảm thấy không hiểu lời nói của anh ta, cô là tự do, ai cũng không thể ngăn cô lại.

“Em có biết nơi này là đâu không?” Hoắc Đông Lưu xoay người nhìn gian phòng một chút, sau đó nhìn cô cười cười, trong mắt có tình cảm dịu dàng.

Viêm Nương cố ý làm ình không để ý tới tình ý trong mắt của anh ta, bởi vì cô sợ mình sẽ lâm vào.

“Tôi không muốn biết.” Nơi này không phải là nơi cô ở lâu, cô biết cũng không có ý nghĩa.

Hoắc Đông Lưu thấy cô ấy quay đầu đi, nhẹ nhàng đưa tay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại, “Đây là nhà anh.”

Đúng vậy, nơi này là Hoắc gia, mà cô ấy là người phụ nữ duy nhất đi vào phòng của anh, cũng là người phụ nữ duy nhất có quyền tự do ra vào.

“Cái gì?”

Anh ta đang nói gì, nhà anh ta? Tại sao anh ta dẫn cô tới nơi này.

“Trừ phi anh nguyện ý để cho cô đi, nếu không em không tìm thấy lối ra Hoắc gia.”

Dĩ nhiên cô ấy cũng từng nghĩ sẽ gặp bất kỳ đàn ông nào, đây chính là mục đích của anh, cô ấy chỉ có thể thuộc về anh, anh muốn độc chiếm thì anh chỉ có thể làm như vậy.

“Anh điên rồi!”

Viêm Nương cũng nhận không được nữa mà giãy giụa điên cuồng, làm thế nào cô cũng không nghĩ tới, Hoắc Đông Lưu lại dẫn cô về Hoắc gia, điều này đại biểu cho cái gì? Anh ta thật là quá đáng!

“Có lẽ vậy.”

Vì cô ấy, anh có thể buông tha quyền thừa kế; vì cô ấy, anh có thể không tiếc làm cường, trở mặt với cha; vì cô ấy, anh có thể rời khỏi Hoắc gia, chỉ vì muốn giữ cô ấy ở bên người.

“Hoắc Đông Lưu, tôi muốn rời khỏi nơi này lập tức, anh không thể giữ tôi lại như vậy được.” Nếu như Viêm Giản vẫn không liên lạc được với cô, hậu quả kia có thể dễ dàng nghĩ ra được.

“Anh nói rồi, em phải ở lại chỗ này.”

Mấy ngày nữa chính là lễ lớn mỗi năm một lần của Hoắc gia, anh định khiến cho tất cả mọi người biết cô ấy, cũng hiểu rõ tầm quan trọng của cô ấy với anh, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh muốn mang cô ấy về nhà.

“Tôi không muốn!”

Nhưng Hoắc Đông Lưu căn bản không nghe kháng nghị của cô ấy, anh cố định khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, ngang ngược mà hôn lên môi của cô ấy, muốn cô ấy không thể giãy giụa, cự tuyệt, mùi vị của cô ấy ngọt ngào như thế, khiến anh không thể khống chế được mà kích động muốn cô ấy lần nữa.

“Ừm. Không muốn!”

Cô chống cự lần nữa, thật vất vả mới tránh được môi của anh ta, cô không suy nghĩ nhiều mà vung tay tới gò má của anh ta, ở nơi đó để lại dấu bàn tay.

“Hình như em có thói xấu ra tay đánh người.”

Hoắc Đông Lưu khẽ vuốt ve gò má của mình, trong mắt có tia sáng nguy hiểm, ánh mắt anh chuyển lạnh khiến Viêm Nương không tự chủ mà tránh cái nhìn chăm chú của anh.

Thấy cô ấy quật cường như vậy, Hoắc Đông Lưu lần nữa xoay mặt của cô ấy qua, trước khi cô ấy mở miệng, thì rất thô bạo mà hôn cô ấy, che lại tất cả kháng nghị cùng bất mãn của cô ấy, tay còn lại anh lớn mật muốn xoa bóp đùi của cô ấy, xúc cảm trơn láng nơi đó khiến anh không muốn dừng tay.

Cho đến khi anh kết thúc nụ hôn này, Viêm Nương mới thở hổn hển không ngừng, “Tôi nhất định phải rời khỏi nơi này, anh lập tức để cho tôi đi!”

“Không được.”

Không có sự đồng ý của anh, thì cô ấy không thể rời đi, hướng chỉ người của anh tùy thời đều đi theo cô ấy, cho nên để cho cô ấy đi lại ở chung quanh nhà, anh cũng không lo lắng.

“Hoắc Đông Lưu, anh không sợ sẽ có người phát hiện tôi mất tích sao?” Nếu như Viêm Giản không tìm được cô, nhất định sẽ cho người của “Viêm phái” điều tra, đến lúc đó sẽ làm cho vấn đề phức tạp hơn.

Hoắc Đông Lưu chỉ lắc đầu một cái, rồi sau đó nhẹ nhàng thả cô lên trên giường, mình cũng nằm xuống giường, “Anh không quan tâm.” Anh quan tâm chỉ có cô ấy, trừ cái này ra cái gì anh cũng không để ý.

“Anh.” Cô bị anh ta kéo.

“Đừng nói chuyện, ngoan ngoãn ngủ tiếp đi.”

Hoắc Đông Lưu ôm cô rồi hai mắt nhắm nghiền, anh chưa từng được nghỉ ngơi thật tốt, trừ yêu cầu xử lý chuyện của công ty, còn phải đối mặt với gia tộc, còn phải khắc chế nhớ nhung của mình với cô ấy, mà bây giờ, thật vất vả cô ấy đã ở trong lòng mình rồi, yên tâm đột nhiên tới làm cho anh phát giác mình thật sự mệt mỏi.

“Hoắc Đông Lưu!”

Viêm Nương một chút cũng không muốn vì anh ta mà miễn cưỡng mình, cô lại giãy giụa, nhưng Hoắc Đông Lưu đã ôm chặt cô vào trong ngực, tầm mắt hừng hực của anh ta làm cho cô an tĩnh, lại không dám tùy ý lộn xộn nữa, bởi vì cô hiểu ánh mắt của anh ta đại biểu ý nghĩa gì.

“Ngủ, nếu không anh có thể làm việc khác đó.”

Anh ta đang uy hiếp cô, và xác thực đã có tác dụng, Viêm Nương cảm thấy dục vọng của anh ta, cho nên cô vội vàng an tĩnh không lên tiếng nữa, ngay cả động tác giãy giụa cũng dừng lại.

Nhìn thấy phản ứng của cô ấy, Hoắc Đông Lưu hôn một cái ở trên chóp mũi cô ấy, rồi sau đó đổi tư thế thoải mái hơn ôm cô ấy, muốn cô ấy đừng tránh né mà dựa sát vào anh hơn.

Tiếng tim đập của anh ta đang ở bên tai cô, mà lồng ngực to lớn của anh ta trở thành gối đầu của cô, cô phát hiện mình ở trước mặt anh ta lại nhỏ nhắn như thế.

Có lẽ cô cũng mệt mỏi, nên không lâu sau đó, cô cũng buồn ngủ theo, hơn nữa còn bất giác hướng tới gần anh ta, phản ứng như thế từ đầu có vẻ là tâm ý thật sự của cô.

18. Chương 18

Tin tức Hoắc Đông Lưu mang phụ nữ trở về Hoắc gia, không bao lâu đã truyền khắp cả Hoắc gia, đương nhiên cũng truyền đến tai ông Hoắc.

“Tại sao con mang cô gái này trở về, chẳng lẽ con quên mấy ngày nữa chính là lễ lớn trong nhà?” Ông Hoắc nhìn thấy lúc con trai xuống lầu về mặt tự nhiên, không khỏi tức giận mà rống to.

“Con không quên.”

Tuần này chính là ngày công bố người thừa kế Hoắc gia, mà anh vốn là người thừa kế Hoắc gia thích hợp nhất, nhưng, đối với anh việc thừa kế Hoắc gia không có một chút ý nghĩa nào, nếu như muốn anh lựa chọn, anh thà muốn mỹ nhân không cần giang sơn.

“Vậy thì lập tức đưa cô ta đi!”

Tính nhẫn nại của ông Hoắc đã đến cực hạn, con trai của mình vì một cô gái mà nhiều lần làm trái lại ý ông, làm cho lửa giận trong lòng của ông càng tăng lên.

“Không thể.”

“Con định cho cô ta ở lại chỗ này?”

“Con muốn cưới cô ấy.”

“Cái gì?” Ông Hoắc làm thế nào cũng khó tin tưởng điều mình nghe được, vì thế ông ta hỏi lại lần nữa: “Con muốn cưới cô ta?”

“Không sai.”

“Cha không đồng ý!” Cái nhà này nói như thế nào thì người chủ trì vẫn là ông, ông nói gì cũng sẽ không để cho cô gái Nhật Bản này trở thành nữ chủ nhân kế tiếp của Hoắc gia.

“Con đã quyết định, chính là cô ấy.” Hoắc Đông Lưu không nói thêm nữa, anh đi thẳng xuống lầu, đi về phía cửa chính.

“Đông Lưu! Con đứng lại đó cho cha!”

Ông Hoắc giận đến mức rống to, nhưng Hoắc Đông Lưu lại không để ý tới, anh cũng không quay đầu lại mà rời đi, anh hiểu dù nhiều lời với cha thế nào cũng dư thừa, vậy thì không bằng nhân cơ hội này công khai với bên ngoại chuyện của anh và Viêm Nương.

Mất thấy con trai rời đi cũng không quay đầu lại, ông Hoắc nghĩ trong lòng, hôm nay biện pháp duy nhất, chính là trực tiếp đưa Viêm Nương đi.

* * *

Viêm Giản phát hiện không liên lạc được với Viêm Nương thì trong lòng anh vang lên báo động, trái tim hiện lên một dự cảm chẳng lành.

“Viêm Giản, em nói cái gì? Không thấy Viêm Nương?”

Đã ba ngày rồi, hôm đó gặp mặt con bé, anh đã nói với nó, ba ngày sau sẽ đón nó rời khỏi Đài Loan, trực tiếp đến Mỹ, mà bây giờ nó lại biến mất.

Ngày hôm qua anh đến khách sạn, thì nhân viên phục vụ nói cho anh biết Viêm Nương đã trả phòng rồi, nhưng con bé không thể không nói rõ đã rời đi, trừ phi là có người mang nó đi, hoặc là nó không thể liên lạc với anh.

“Ừ.” Anh đã nói từ đầu, không nên để cho con bé trở về nữa, hiện tại thì tốt rồi, anh nắm chắc tám phần, là Hoắc Đông Lưu mang Viêm Nương đi.

Viêm Nhân bên đầu điện thoại kia im lặng một lúc lâu, “Em nói xem có thể là ai mang Viêm Nương đi?” Dựa vào sự hiểu biết của bọn họ với Viêm Nương, con bé sẽ không vô duyên vô cớ mà rời đi, đó không phải là phong cách hành sự của Viêm Nương.

“Một người chúng ta không nghĩ nhất có liên quan tới con bé.”

“Hoắc Đông Lưu?”

“Đáng chết, chúng ta nên nghĩ tới từ đầu.” Xem ra Hoắc Đông Lưu là thật tâm với Viêm Nương, nhưng hẳn ta cứ như vậy mà dẫn người đi là không đúng, bởi vì loại hành động này chẳng khác gì là trực tiếp khiêu chiến với “Viêm phái” rồi.

“Viêm Nhân, anh định làm gì?” Viêm Giản biết mấy ngày nữa chính là lễ lớn của Hoắc gia, mà anh tin rằng tới thời điểm nhất định Hoắc Đông Lưu sẽ xuất hiện, anh nghĩ, nói không chừng Viêm Nương cũng sẽ xuất hiện ở trong trường hợp đó.

“Trực tiếp thăm viếng Hoắc gia.” Anh ngược lại muốn gặp tên Hoắc Đông Lưu đó, dám bắt Viêm Nương đi như thế, biết rõ con bé là người của Viêm Phái Nhật Bản, mà còn dám to gan như vậy, xem ra là hẳn ta có lòng nhắm vào bọn họ, nếu không phải như thế, chính là hẳn ta vì Viêm Nương bất cứ giá nào rồi.

“Cao Vân!”

Viêm Nương làm thế nào cũng khó tin, sau nhiều năm không gặp như vậy, lại ở Hoắc gia gặp được bạn học trung học, Cao Vân vóc người cao lớn cùng ngũ quan tuần tú, làm cho cô trong một lúc liền nhận ra anh ta.

“Đã lâu không gặp, Viêm Nương.”

Nhiều năm như vậy gặp lại cô ấy, vẻ mặt xinh đẹp của cô ấy vẫn như cũ, ngoài ra còn thêm mấy phần hương vị phụ nữ, loại phụ nữ này làm cho người ta không thể dời ánh mắt đi, nhưng mà anh tin nguyên nhân Hoắc Đông Lưu lại chung tình như vậy, ngoại trừ vẻ ngoài của cô ấy, còn có bản tính của cô ấy, đây mới thực sự là lý do chủ yếu hấp dẫn Hoắc Đông Lưu.

“Thật sự là anh, tại sao anh lại ở chỗ này?” Anh ta là bạn tốt của Hoắc Đông Lưu năm đó, đã nhiều năm như vậy, xem ra phần tình nghĩa này vẫn còn.

Viêm Nương cười rất vui vẻ, tạm thời quên đi không vui vẻ trong lòng, tối thiểu cô còn có thể gặp được bạn cũ, điểm này lúc cô bị mang đến Hoắc gia làm thế nào cũng không nghĩ tới.

Cao Vân có thể tùy ý ra vào phòng của Hoắc Đông Lưu như vậy, chắc là vì Hoắc Đông Lưu tin tưởng anh, nhưng mà bây giờ anh lại bị ông Hoắc nhờ, định dẫn cô ấy đến phòng khách gặp ông Hoắc.

Viêm Nương hôm nay mặc áo trắng quần dài đơn giản, tóc dài thả nhẹ nhàng sau lưng,

“Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Vui vẻ nhìn thấy bạn cũ không bao lâu thì biến mất, Cao Vân xuất hiện lúc này, nên với ý nghĩa có chuyện sắp xảy ra.

“Hoắc lão gia muốn mời cô đi nói chuyện một chút.”

Lại ông ta, cha của Hoắc Đông Lưu, “Tôi không đi!”

“Viêm Nương?”

“Tôi không có lời nào để nói với ông ta.” Ban đầu ông ta muốn mình cách xa Hoắc Đông Lưu một chút, không tham gia vào trong cuộc đời của anh ta, hiện tại ông ta lại muốn nói gì?

Cao Vân thấy cô quật cường như thế, bộ dáng không muốn thỏa hiệp, thì bất đắc dĩ lắc đầu, “Cô nhìn tâm nhìn thấy Đông Lưu mất đi quyền thừa kế Hoắc gia?”

Vậy là ý gì? Viêm Nương đi tới bên cửa sổ, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, lại phát hiện, tim của mình không được thoải mái. “Chuyện của anh ta chẳng quan hệ tới tôi.”

“Cô thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Không phải là tôi yêu cầu anh ta dẫn tôi tới, cũng không phải là tôi nguyện ý, tôi cũng không có ý định tham gia vào cuộc sống của anh ta, đó là cuộc đời của anh ta, Hoắc Đông Lưu tự mình có thể lựa chọn, anh ta biết cái gì mới là cái anh ta muốn, nếu như anh ta thật sự không muốn thừa kế Hoắc gia; đó cũng là quyết định của anh ta, ai cũng không có quyền miễn cưỡng anh ta.” Đây là ý nghĩ của cô, mà đổi thành một nguyên nhân ích kỷ, thì cô căn bản không muốn Hoắc Đông Lưu liên quan đến hắc đạo.

Cao Vân không nghĩ tới cô ấy lại trả lời anh như vậy, vì thế anh cũng sững sờ một chút, rồi sau đó anh cười yên tâm, “Tôi biết rồi.” Khó trách tim của Hoắc Đông Lưu luôn cột với cô ấy, Viêm Nương thật sự rất đặc biệt, khác với cô gái bình thường, anh nghĩ lần này ông Hoắc không thể làm gì khác hơn là nhượng bộ.

“Tôi sẽ nói với Hoắc lão gia cô vì Hoắc Đông Lưu mà nguyện ý ở lại.”

“Tôi mới không phải vì anh ta!” Viêm Nương lên tiếng phản bác vì lời nói của Cao Vân, cô chỉ là vì bảo vệ tôn nghiêm của mình, mới không phải vì Hoắc Đông Lưu, cô nói với mình như thế ở trong lòng.

“Vậy sao? Vậy cô nguyện ý đi gặp Hoắc lão gia với tôi không?” Ngày mai là lễ lớn của Hoắc gia rồi, mà anh cho rằng, có người bọn họ buộc phải mời, nếu không đến lúc đó sẽ có phiền toái.

Viêm Nương hiểu là Cao Vân đang cố ý kích cô, nhưng cô sẽ không mắc mưu anh ta, “Không muốn.” Cô không muốn nói chuyện với lão gia độc tài đó.

Nhìn ra cô ấy tâm ý đã quyết, Cao Vân biết anh nói thêm cũng vô ích, cho nên anh rất dứt khoát mà buông tha, “Ừ, vậy tôi biết rồi.”

Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng sẽ gặp nhau, theo kế hoạch của Hoắc Đông Lưu, cô ấy — chắc chắn sẽ tham gia đại hội Hoắc gia, Hoắc Đông Lưu muốn tất cả mọi người biết cô ấy, hiểu cô ấy, bởi vì cô ấy sẽ là một nửa kia của cậu ta, là phụ nữ duy nhất đi qua cuộc sống cùng với cậu ta.

Sau khi Cao Vân rời đi, Viêm Nương an tĩnh ngồi ở phía trước cửa sổ, bị Hoắc Đông Lưu ngang ngạnh mang đến Hoắc gia, cô phải là hận không thể lập tức rời đi mới đúng, nhưng cô lại không có, tâm tình của cô hình như còn bình tĩnh hơn cô nghĩ nhiều, đây tốt cùng là nguyên nhân gì, cô không muốn ngẫm nghĩ, lúc này cô chỉ muốn biết làm thế nào để liên lạc với Viêm Giản, cô tin rằng sau khi Viêm Giản phát hiện không thấy cô sẽ liên lạc với Nhật Bản, đến lúc đó thì chuyện phiền toái, khi đó chuyện của cô và Hoắc Đông Lưu cũng sẽ bị biết.

Cô vẫn luôn cho rằng giữa anh ta và cô không có bất kỳ quan hệ nào, nhưng mà anh ta lại thành người đàn ông đầu tiên của cô, nhớ tới hành động việc làm của Hoắc Đông Lưu, cô không thể không thừa nhận, anh ta là thật lòng bỏ ra vì cô, nhưng mà ngang ngược của anh ta cũng là sự thật không sai, anh ta ham muốn độc chiếm làm cho cô có chút khó chịu.

Sáng sớm hôm nay, cô tỉnh lại sớm hơn anh ta thì lại không tự chủ được mà bị tướng ngủ của anh ta hấp dẫn, vì vậy quên muốn đứng dậy, quên muốn đẩy tay anh ta đặt ở thắt lưng mình ra, quên mình muốn rút chân mà mình và anh ta quấn quýt ra, thân mật như vậy vốn là cô không thể tiếp nhận, nhưng bởi vì anh ta là Hoắc Đông Lưu, cô mới không có cự tuyệt, cũng không có cự cự mình. Giống như là thói quen rồi.

Thời gian mới mấy ngày, Hoắc Đông Lưu đã làm cho cô quen sự hiện hữu của anh ta, cô buộc phải thừa nhận, không phải vì anh ta để tâm tới cô, chính mình cũng có tình với anh ta.

Nhìn gương mặt ngủ say của anh ta, nghiêm túc cùng thận trọng thường ngày lúc này đều không còn thấy nữa, ngủ say trông anh ta có vẻ trẻ tuổi hơn rất nhiều, dấu vết mệt mỏi giữa lông mày làm cô không tự chủ được mà đưa tay vuốt nhẹ, muốn vuốt đi mệt mỏi của anh ta.

Nghe nhịp tim của anh ta, cảm thụ nhiệt độ da thịt hai người kề nhau, cô dịu dàng vén sợi tóc tán ở trên trán anh ta, rồi sau đó cô phát hiện mình đối với hiện trạng này chán hẳn là thỏa mãn, giống như là ở trong

ngực của anh ta chính là kết cục tốt nhất của cô.

Ý nghĩ như vậy khiến cô vội vàng rút tay trở về, đồng thời bắt đầu muốn đẩy anh ta ra, lúc này, Hoắc Đông Lưu cũng tỉnh, “Tại sao trốn tránh?”

“Anh đã tỉnh?”

Nhìn hai mắt của anh ta, Viêm Nương phỏng đoán chắc là anh ta đã tỉnh được một lát rồi, tin rằng anh ta cũng nhận thấy cử chỉ vừa rồi của cô, điều này làm cho cô càng muốn tránh anh ta.

Hoắc Đông Lưu ở lúc cô giùng giàng muốn xuống giường lần nữa thì lật người đè cô ở dưới thân thể, “Em có thích anh không?”

Hoắc Đông Lưu nhẹ giọng hỏi, giọng trầm thấp này khiến cô nhìn anh mê hoặc.

“Không thích.” Bị anh ta hỏi như vậy, Viêm Nương vội vàng phủ nhận, nhưng gò má ửng hồng của cô đã sớm nói rõ tất cả.

“Anh yêu em.” Hoắc Đông Lưu nói thẳng ra cảm thụ trong lòng anh, “Em yêu anh không?”

Bị anh ta tỏ tình bất thành linh mà sợ hãi, Viêm Nương quên trả lời, chỉ là nhìn thẳng vào anh ta, cảm giác anh ta đang nói ngôn ngữ cô nghe không hiểu.

“Tôi không biết.”

Lòng của cô loạn, lại mơ hồ, đặc biệt là bị anh ta tỏ tình như vậy, lòng của cô luống cuống hơn.

Hoắc Đông Lưu không có ép cô trả lời, chỉ cúi đầu hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng mà trêu chọc, muốn cô ấy cảm thụ tim của mình, cảm thụ anh — luôn không nói ra lời yêu dễ dàng.

Bị nụ hôn thương yêu của anh, Viêm Nương dần dần không cự tuyệt anh nữa, mấy ngày nay giống như là Hoắc Đông Lưu hôn cô hôn đến nghiện, hôn nhiên lần, mà cô từ lúc bắt đầu phản kháng đến quen đi, đến nay hẳn là có chút yêu thương, đối với loại chuyển biến này của mình, cô không muốn suy nghĩ nhiều.

Sau khi Hoắc Đông Lưu kết thúc nụ hôn của anh, cô chỉ an tĩnh nhìn anh, trong mắt có phức tạp.

“Tại sao nhìn anh như vậy?” Hoắc Đông Lưu hôn cổ của cô, quyến luyến mềm mại của cô.

Cô lắc đầu một cái, trong lòng suy nghĩ, chia lìa lần sau là lúc nào đây?

“Nói cho anh biết.”

Hoắc Đông Lưu cảm thấy cô có tâm sự, anh nhìn hai mắt của cô, nhưng đôi tay lại không ngừng mà bắt đầu thăm dò thân thể xinh xắn của cô.

Viêm Nương vẫn im lặng.

Không chiếm được trả lời của cô, Hoắc Đông Lưu nhẹ nhàng kéo tay của cô qua, muốn cô vòng chắc mình, anh lấy phương thức tình dục trêu chọc cô, khiến cô không cách nào khắc chế mà rên rỉ ra tiếng, hơn nữa theo động tác của anh không tự chủ được mà uốn éo người, hoàn toàn khơi lên dục vọng của Hoắc Đông Lưu.

Viêm Nương lắc đầu một cái, không cho phép mình lại suy nghĩ nhiều, nhưng tiếng lòng của cô đã bị kích thích, khiến cô rối loạn một mảnh, đã tới đây nhiều ngày như vậy, cô vẫn chưa từng đi ra khỏi gian phòng này, không phải cô không muốn đi, cũng không phải là Hoắc Đông Lưu vây khốn cô, là cô hiểu, trước khi cô chưa liên lạc được với Viêm Giản, thì cô chạy không thoát.

Hiện tại, hình như cô có chút hiểu rõ tình cảm của mình, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn biết rõ.

Mà Hoắc Đông Lưu mạnh mẽ như thế, anh nói yêu cô, đó là thật sao? Anh nói muốn cô ở cùng anh cả đời, là thật sao? Anh nói cô vĩnh viễn thuộc về anh, cô thật muốn kết quả này sao? Tại sao thường ngày cô có năng lực suy tư rõ ràng nhưng đối mặt với Hoắc Đông Lưu thì hoàn toàn mất tác dụng, khiến cô làm thế nào cũng không thể tìm được đáp án cô muốn, thậm chí cô cũng không không chế được mình mà nghĩ tới anh, nghĩ tới anh thật sự không để ý đến cô nữa.

Chẳng lẽ cô. Yêu anh?

19. Chương 19

Hôm nay, là lễ lớn mỗi năm một lần của Hoắc gia, cũng là ngày mà Hoắc gia chính thức tuyên bố người thừa kế với bên ngoài, vì thế, cả Hoắc gia có vẻ rất náo nhiệt.

Viêm Nương không biết vì sao ngay cả mình cũng phải tham gia sự kiện của Hoắc gia, cái này không có chút quan hệ nào với cô; đặc biệt là cô không biết mình dùng thân phận gì để tham gia, nhưng Hoắc Đông Lưu căn bản mặc kệ cự tuyệt cùng không muốn của cô, vẫn muốn cô thay một bộ lễ phục đỏ rực, hợp với bộ tây trang màu đen của anh, có vẻ như thế mới xứng với nhau, rồi sau đó Hoắc Đông Lưu lấy ra một sợi dây chuyền đeo lên cho cô, sau khi cô thay xong quần áo.

Đá quý đỏ rực cùng với khí chất của cô phối hợp với nhau, rất thích hợp với cô, cô xinh đẹp như vậy làm cho người ta không dời được ánh mắt, còn một mái tóc dài đã bị cô xoắn lại, càng hiện ra khí chất tao nhã của cô, dưới bề ngoài xinh đẹp có một trái tim nồng nhiệt, tính tình mạnh mẽ, chính vì như vậy nên cô hoàn toàn bắt được trái tim của Hoắc Đông Lưu.

Sự kiện của Hoắc gia đã mở ra, nhưng ông Hoắc bởi vì không thấy Hoắc Đông Lưu xuất hiện mà tức giận.

“Cao Vân, phái người đi xem một chút là chuyện gì xảy ra?”

Cao Vân cũng không hiểu tại sao Hoắc Đông Lưu vẫn chưa lộ diện, tối nay cậu ấy là nhân vật chính, mà tất cả khách quý cũng đã tới rồi, tất cả mọi người chờ Hoắc Đông Lưu sắp là người thừa kế Hoắc gia xuất hiện.

“Cháu biết rồi.”

Lúc anh xoay người định đi thông báo với Hoắc Đông Lưu nhân vật quan trọng thì tầm mắt lại đối với một người, một người mà anh vẫn luôn muốn gặp mặt.

Đó là Viêm Nhân của “Viêm phái” Nhật Bản, mà Cao Vân tin rằng ba người khác ở bên cạnh hắn ta cũng là người của Viêm phái, nói vậy bọn họ là vì Viêm Nương mà đến.

Cao Vân gật đầu hỏi thăm với đối phương, còn Viêm Nhân lại nhấc ly rượu trong tay lên, trên mặt của hắn ta không có biểu tình, nên không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ có Cao Vân hiểu, tối nay bọn họ đến là vì Viêm Nương rồi đi, mà anh hi vọng Hoắc Đông Lưu đã chuẩn bị tốt để đối mặt bọn họ, nếu không nhất định cậu ấy không thể đối mặt với Viêm Nhân mạnh mẽ như thế, còn có những người khác của Viêm phái.

Lúc này, anh nghe thấy từng tiếng vỗ tay cùng ca ngợi, liền vội vàng xoay người nhìn về phía cầu thang, phát hiện Hoắc Đông Lưu đứng đó, còn có Viêm Nương yêu quý của cậu ấy.

Hai người mặc trang phục một đen một đỏ, có vẻ xứng đôi như thế, hai người như vậy làm cho tất cả mọi người ở chỗ này không dời được ánh mắt, mà Cao Vân nhìn ra được, Viêm Nương xuất hiện ở hội trường, nhất định là bị Hoắc Đông Lưu cưỡng ép, mà anh không biết cậu ấy dùng phương pháp gì mà khiến Viêm Nương đồng ý tham dự, nhưng mà cậu ấy thật sự là có biện pháp, xem ra tình cảm của cậu ấy cùng với Viêm Nương, đích xác là liên tục tăng lên.

Bước xuống cầu thang, Viêm Nương không nghĩ tới lại có nhiều người tham dự như vậy, cô hơi tức giận mà nhìn chằm chằm vào Hoắc Đông Lưu, mà anh chỉ nhìn cô cười, trong mắt kia có thâm tình dịu dàng, khiến người ta vừa nhìn liền hiểu rõ, tình yêu của anh đối với cô rất nồng đậm.

“Viêm Nương, cho anh một nụ cười được không?”

Sau khi cô vừa đến hội trường, biểu tình trên mặt vẫn cứng ngắc.

“Tại sao anh không nói cho tôi biết lại có nhiều người tham dự như vậy?”

Cô còn ngây ngốc tin lời anh ta nói, chỉ cần cô tham dự với anh ta cuộc họp này, như vậy cô có thể rời đi, điều kiện như vậy làm cho cô không thể không đồng ý, bởi vì cô muốn liên lạc với Viêm Giản ngay, chuyện với Hoắc Đông Lưu có thể bàn lại sau, cô không muốn chuyện ầm ĩ.

Hoắc Đông Lưu chỉ in cái hôn ở trên má cô, mà mọi người đương nhiên cũng nhìn ra được thân mật của hai người, hành động như vậy chọc tức ông Hoắc, đồng thời cũng khiến cho anh em Viêm Gia ở bên cạnh muốn tiến lên đánh người, nhưng mà bọn họ vẫn chịu đựng, bọn họ tin tưởng Viêm Nương có thể ứng phó tình huống như thế.

Giống như bọn họ nghĩ, Viêm Nương không chút suy tính, mà nhấc chân lên dùng sức đạp Hoắc Đông Lưu một cước, đau đớn bất thành hình khiến cho anh lườm cô một cái.

“Là lỗi của anh.”

Hoắc Đông Lưu còn muốn nói gì đó thì bọn họ đã đi tới trước mặt ông Hoắc, cho nên anh tạm thời nhịn xuống, tính toán đợi lúc hai người ở một chỗ mới tính rõ ràng món nợ này.

“Không phải cha bảo con đừng tới trễ sao?” Ông Hoắc bất mãn nên tăng thêm giọng nói, trên mặt có tức giận.

Hoắc Đông Lưu chỉ nhún nhún vai, không thêm để ý đến tiếng gầm của ông Hoắc.

“Cha, xin bớt giận.”

“Không phải cha đã nói với con, không cho phép mang cô ta tham dự sao?” Trong ánh mắt của ông viết không đồng ý thậm chí giọng điệu cũng rất khinh thường.

“Cô ấy là người phụ nữ của con, dĩ nhiên là phải tham dự cùng con.”

Viêm Nương nhìn ra được ông Hoắc cực kỳ bất mãn cô, nhưng Hoắc Đông Lưu lại che chở cô như thế, cử chỉ anh ôm cô càng chặt hơn đã nói rõ tất cả.

“Anh nói cái gì?”

Mọi người trong hội trường, bởi vì lúc bọn họ nói lớn tiếng, cũng nghe được đối thoại của hai người, bọn họ bất giác nhìn Viêm Nương nhiều hơn.

Anh em Viêm Gia khi nghe lời nói của Hoắc Đông Lưu thì thái độ cũng thay đổi.

“Viêm Nhân, anh nói nên làm thế nào đây?”

“Trong sạch của Tiểu Nương nhi nhà chúng ta đã cho Hoắc Đông Lưu rồi.”

“Vậy còn muốn mang con bé trở về Nhật Bản không?”

Ngoại trừ Viêm Nhân, ánh mắt ba người khác của Viêm phái cũng không có rời khỏi Viêm Nương, bọn họ nhìn ra được, Viêm Nương cũng không phải hoàn toàn bị ép tham dự cuộc họp lần này, mặc dù trên mặt con bé có tức giận, nhưng mà bọn họ nhìn ra được, đó là nhằm vào ông Hoắc mà không phải là Hoắc Đông Lưu.

Viêm Nhân không mở miệng, bởi vì anh xác định Viêm Nương đã phát hiện sự có mặt của bọn họ rồi, trên mặt con bé lóe lên khiếp sợ cùng không tin đã nói rõ tất cả.

Viêm Nương hết sức kinh ngạc, cô lại ở trong trường hợp như vậy nhìn thấy Viêm Nhân còn có các anh trai khác, đã xảy ra chuyện gì? Cô nhìn về phía bọn họ, Viêm Nhân đứng ở nơi đó, ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười của anh ấy làm cho cô muốn lập tức chạy vào trong lòng của anh ấy, nhiều năm không gặp như vậy, cô nhớ bọn họ.

Lúc này ông Hoắc cùng Hoắc Đông Lưu ở bên người cô vẫn là tiếp tục chủ đề của bọn họ.

“Lập tức mang cô ta rời đi.” Ông Hoắc làm thế nào cũng sẽ không tiếp nhận cô ta trở thành nữ chủ nhân kế tiếp của Hoắc gia.

Còn Hoắc Đông Lưu lại trả lời một câu khiến cha anh khó có thể tiếp nhận: “Con có thể mang cô ấy rời đi, nhưng đồng thời cũng sẽ buông tha quyền thừa kế của Hoắc gia.”

Đây chính là đáp án của anh, anh lấy tương lai của mình đánh cược với cha, mà Viêm Nương cũng giắt mình ngăn người, sau khi anh mở miệng.

Anh ta đang nói gì? Buông tha quyền thừa kế, vậy có phải đại biểu anh cùng với Hoắc gia sẽ không còn có bất kỳ liên quan hay không? Cô nhìn về phía Hoắc Đông Lưu, vẻ mặt của anh ta rất nghiêm túc, đáng vẻ hoàn toàn không có một tia đùa giỡn, xem ra là anh ta nghiêm túc.

Ông Hoắc bị trả lời của Hoắc Đông Lưu làm cho giận đến mức thiếu chút nữa nói không ra lời, “Mày vì cô ta mà nguyện ý buông tha hoàn toàn thừa kế Hoắc gia?”

“Hoắc là cùng nhau thừa kế Hoắc gia.”

“Không thể nào!”

Viêm Nương nghe lời nói của ông Hoắc, quay đầu yêu cầu Hoắc Đông Lưu buông mình ra, “Buông tôi ra.”

Cô không để người khác đối với cô như vậy, huống chi, các anh trai của cô đều ở nơi đây, cô sẽ không để cho người ta xem thường Viêm phái Nhật Bản.

“Ông cho rằng tôi rất nguyện ý ở tại Hoắc gia sao?” Viêm Nương nhìn chăm chăm vào ông Hoắc và nói, mà Hoắc Đông Lưu cũng không có ngăn cản hành vi của cô.

“Tôi căn bản không thèm Hoắc gia các người, nếu không phải là vì Hoắc Đông Lưu, tôi đã sớm quay đầu đi.”

“Cô nói rất hay, nhưng mà chờ lúc Đông Lưu hai bàn tay trắng thì cô còn nguyện ý đi theo nó sao?” Ông Hoắc khinh thường nói.

Viêm Nương bị một kích như vậy, làm sao mà có thể không phản kích, “Tôi mới không phải là người phụ nữ nông cạn như thế, tôi để ý là con người của anh ta, không phải địa vị cùng tiền bạc của anh ta, cho nên về điểm này ông có thể yên tâm, huống chi gia tộc của tôi làm thế nào cũng sẽ không vứt bỏ tôi với không để ý tôi lúc đường cùng.”

“Cô lại dám nói chuyện với tôi như vậy, chẳng lẽ cô quên đã từng đồng ý với tôi à, cô bảo đảm sẽ không tham gia vào cuộc đời của Đông Lưu, điểm này cô quên sao?”

“Tôi không quên, nhưng tôi quên nói cho ông biết, trừ phi tôi không thương anh ta, nếu không tôi và anh ta cũng đã sớm tham gia vào cuộc đời của hai bên rồi.” Đây là lần đầu tiên cô nói ra lời thành thực như vậy từ trong lòng, mà cô lại không tự chủ.

Ông Hoắc nhìn Viêm Nương trước mắt, thái độ của ông tuy là bất mãn với thái độ của cô ta, nhưng mà trong lòng ông lại rất thích cô gái có can đảm, cũng chỉ có người phụ nữ dũng cảm như thế mới xứng với Đông Lưu.

“Ý của cô là, vì con tôi, cô nguyện ý ở lại Đài Loan?”

“Đó là chuyện của tôi và Đông Lưu.” Viêm Nương mới sẽ không ngốc mà cam kết như vậy, ở chỗ có nhiều người như vậy, lời nói — đã nói ra khỏi miệng sẽ thu không về được. Ông Hoắc đương nhiên cũng nhìn thấu kiên quyết của con trai, ông biết nếu như phản đối nữa, như vậy ông sẽ thật sự mất đi đứa con trai này, đồng thời Hoắc gia cũng sẽ mất đi người lãnh đạo mới.

Nhưng ông sẽ không ở vào thời điểm này mà nói cái gì, ông im lặng xoay người đi, “Cao Vân, theo bác đi gặp khách quý khác.”

Cao Vân ở bên cạnh vẫn không có lên tiếng thật sự thích thái độ của Viêm Nương, lúc anh xoay người thì cười với cô ấy, bởi vì anh tin tưởng, ông Hoắc đã đồng ý sự tồn tại của cô ấy rồi, hơn nữa Hoắc Đông Lưu xác định là người thừa kế nhiệm kỳ kế tiếp.

Viêm Nhân bọn họ đương nhiên cũng đã nghe được lời của em gái.

“Xem ra, Tiểu Nương nhi của chúng ta đã tìm được hạnh phúc của mình.” Viêm Nguyệt trêu ghẹo nói.

“Như vậy thân phận của Hoắc Đông Lưu thì sao? Thân gia với hắc đạo, có thể không?”

Viêm Nhật đối với lần này cũng rất nghi ngờ, nhưng nếu như Viêm Nương thực sự yêu người này, anh cũng không có phản đối, anh chỉ hi vọng con bé có thể hạnh phúc, đây là điều quan trọng nhất.

Viêm Nhân không nói gì, anh chờ Viêm Nương đi về phía anh. Tổ rõ lựa chọn của con bé với anh.

20. Chương 20

Hoắc Đông Lưu xoay người muốn ôm lấy Viêm Nương thật chặt sau khi cha rời đi, thì Viêm Nương đã sớm xoay người một cái chạy đi, anh còn chưa kịp bắt được cô thì đã thấy cô chạy về phía mấy người đàn ông ở một góc đại sảnh.

“Viêm Nhân!”

Viêm Nương chạy như bay vào trong ngực của Viêm Nhân, cô thật sự rất nhớ người anh trai này, cô hoàn toàn không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải anh ấy.

“Viêm Nương, em thay đổi đến mức có hương vị phụ nữ rồi.” Viêm Nguyệt vỗ nhẹ cô, ở trong ấn tượng của anh, Viêm Nương vẫn luôn ăn mặc trung tính, nhưng trang phục nữ tính, làm lộ ra vẻ đẹp của con bé hơn.

“Viêm Nguyệt, sao anh cũng tới?”

Viêm Nhân không nói gì, chỉ cho cô một nụ cười, anh vẫn luôn như vậy, im lặng mà dịu dàng, anh cười luôn có thể an ủi lòng của cô.

“Tới thăm em, cũng tới xem em lựa chọn người bạn đời.”

Anh chỉ vào Hoắc Đông Lưu, ở bên kia anh ta xanh mặt, nhìn cô gái mình yêu mến ở trong ngực người đàn ông khác, bất luận là ai cũng sẽ không dễ chịu.

Viêm Nương theo tầm mắt của Viêm Nguyệt nhìn lại, chú ý thấy Hoắc Đông Lưu cũng không có đi về phía cô, mà đứng yên tại chỗ nhìn chăm chăm vào cô, trong ánh mắt có lửa giận, nhưng cô cũng không thêm để ý, bởi vì mấy người này là anh trai của cô, là người thân nhất của cô.

“Xem ra có người ghen.”

Viêm Nhật cố ý nhìn về phía Hoắc Đông Lưu một cái, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Còn Viêm Giản lại không lên tiếng mà khẽ vuốt ve sợi tóc của Viêm Nương, đối với cô em gái này, anh vốn rất lo lắng cho con bé, nhưng mà bây giờ thấy thái độ của Hoắc Đông Lưu cùng cảm tình Viêm Nương đối với hắn ta, anh đã không còn phản đối.

“Có muốn giới thiệu cho bọn anh quen biết hay không?”

Hoắc Đông Lưu ở nhiều năm trước đã từng có một đoạn tình cảm như có như không với Viêm Nương như vậy, mà bây giờ, duyên phận thuộc về bọn họ lại trở về trên người bọn họ.

Lời nói của Viêm Nhân làm cho Viêm Nương nhất thời đỏ mặt, “Em. . . .” Cô vì lời mình nói mới vừa rồi ở trước mặt ông Hoắc mà đỏ bừng cả mặt.

“Tại sao Tiểu Nương nhi của chúng ta không cho đi qua chứ, dĩ nhiên là muốn hắn ta tới đây rồi; nếu như lời nói của hắn ta là thật lòng.”

Viêm Nhật ngăn trở bước chân của Viêm Nương.

“Viêm Nhật. . . .”

“Hắn ta sẽ tới, tin tưởng anh.”

Không có người đàn ông nào có thể chịu được khi người phụ nữ của mình ở chung một chỗ cùng người đàn ông khác, trừ phi lòng dạ anh ta rộng rãi khác với người thường.

“Xem ra chỉ có đàn ông ở trong tình cảm mới thật sự hiểu vấn đề ở nơi nào.”

Viêm Nguyệt nhạo báng Viêm Nhật, rước lấy một cái xem thường của Viêm Nhật.

Lúc mấy ngày cười cười nói nói đồng thời, như Viêm Nhật nói, không bao lâu, Hoắc Đông Lưu đã đi đến chỗ bọn họ, trong ánh mắt mang theo lửa giận, vẻ mặt xanh mét dọa người.

Bởi vì cái dạng này, Viêm Nhật càng cố ý kéo Viêm Nương vào trong ngực, cố ý ở trên má cô in cái hôn, bình thường đây là biểu hiện thương yêu đám em gái của anh, nhưng hiện tại anh có dụng ý khác.

“Viêm Nhật, anh. . . .” Viêm Nương đương nhiên cũng đoán ra dụng ý của Viêm Nhật, vì thế cô không biết làm sao, cô không biết được Hoắc Đông Lưu đối với lần này sẽ có loại phản ứng nào.

“Tin tưởng anh, hẳn ta đến là vì em.”

Viêm Nhật cúi đầu nói nhỏ ở vành tai cô, lời đó khiến gương mặt của Viêm Nương ửng đỏ lần nữa.

Hai người vừa nói xong, Hoắc Đông Lưu đã đi tới sau lưng Viêm Nương, cánh tay anh có lực nhẹ nhàng kéo, tính kéo Viêm Nương vào trong ngực, nhưng mà lúc này Viêm Nhật xoay người một cái, khiến cho Hoắc Đông Lưu chập huyệt.

“Lập tức buông cô ấy ra cho tôi!” Anh đè thấp giọng nói tràn đầy tức giận, khí thế của mưa gió muốn tới làm cho người ta không dám xem thường.

“Cậu dựa vào cái gì?” Viêm Nhật lạnh lùng hỏi.

Hoắc Đông Lưu nhìn Viêm Nhật, tay của hắn ta ôm vào thắt lưng của Viêm Nương, làm cho anh ghen ghét dữ dội, anh không thể chịu đựng được nữa nên vươn tay lần nữa muốn ôm chầm Viêm Nương.

“Cô ấy là người đàn bà của tôi.” Hoắc Đông Lưu nói ngắn gọn.

Mà Viêm Nguyệt lại lắc đầu với anh một cái. “Đáng tiếc, cậu và cô ấy không có duyên phận.”

Viêm Nương nhìn Viêm Nguyệt, cô không biết tại sao Viêm Nguyệt muốn nói như vậy, cô không dám ngắt đầu nhìn về phía Hoắc Đông Lưu, cô biết lúc này nhất định là anh rất tức giận.

“Trả cô ấy lại cho tôi.”

“Cô ấy thuộc về chúng tôi, bây giờ chúng tôi sẽ mang cô ấy đi.” Viêm Nhân nhìn ra được Viêm Nhật đang có chủ ý gì, vì vậy phối hợp mà tham gia một cước.

“Cái gì? Tôi không cho phép!”

Lúc này, Hoắc Đông Lưu nhìn Viêm Giản, “Các người là ai?”

Theo cá tính của Viêm Nương, cô ấy không phải là người hoa tâm thế này, cũng chưa bao giờ cùng người ta thân mật như vậy, như vậy duy nhất còn lại có thể chỉ có một.

“Ha ha, rốt cuộc đã hỏi tới trọng điểm.” Viêm Nhật cười, đồng thời cũng nâng cằm Viêm Nương lên, “Tiểu Nương nhi, em có muốn nói cho hắn ta biết, bọn anh là ai không?”

Viêm Nương bị hỏi như vậy, nên đành phải ngắt đầu nhìn về phía Hoắc Đông Lưu, phát hiện anh ngoài lửa giận, còn có lo lắng làm cô cảm thấy xa lạ, “Anh trai của em, bọn họ đến từ Viêm phái.” Viêm Nương vừa mới nói xong, Hoắc Đông Lưu liền không nói lời nào mà trực tiếp ôm chầm lấy cô, lần này động tác của anh nhanh hơn Viêm Nhật.

“Anh làm gì đấy?”

Đã nói rồi, mấy người này là anh trai của cô, tại sao anh ta còn khấn trương như vậy? Cái này không giống tác phong thường ngày của anh ta.

“Anh không cho phép bọn họ mang em đi.”

Một lần của nhiều năm trước đã đủ rồi, lần này anh sẽ không để cho cô rời khỏi anh.

Viêm Nhân nhìn ra được thâm tình của cậu ta đối với Viêm Nương, vì thế anh nói: “Chúng tôi không muốn mang con bé đi.” Lần này, bọn họ để cho Viêm Nương tự mình quyết định.

“Cái gì? Viêm Nhân, thật sự muốn để Tiểu Nương nhi ở chỗ này sao?”

Hắc đạo Đài Loan ! Tiểu Nương nhi của bọn họ mặc dù rất dũng cảm, nhưng không thích hợp với cuộc sống như thế.

“Lần này, anh muốn Viêm Nương tự mình quyết định, nếu như con bé quyết định ở lại, như vậy chúng ta liền rời đi!”

Đây là phương pháp tốt nhất, Viêm Nương thừa nhận tình cảm của mình, đồng thời cũng muốn Hoắc Đông Lưu hứa trước mặt bọn họ, đây mới là Viêm Nhân muốn.

“Viêm Nhân.”

“Đương nhiên con bé có thể lưu lại.”

“Em.”

“Là thế này phải không? Viêm Nương?”

Ánh mắt bốn người đều tập trung ở trên người Viêm Nương, mà Hoắc Đông Lưu lại ôm cô thật chặt, lúc này cho dù cô không muốn, anh cũng sẽ không thả người.

“Viêm Nương, có thể ở lại vì anh không?” Hoắc Đông Lưu nhẹ giọng hỏi .

“Anh thật muốn em ở lại?”

“Anh yêu em, đây là thật .”

Hoắc Đông Lưu thâm tình mà nói lên: “Từ lớp mười hai năm ấy lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền yêu em, nhưng khi đó tuổi chúng ta còn rất trẻ, cho nên anh không thể cho em bất kỳ hứa hẹn nào, vì vậy anh mới để cho em rời đi, anh vẫn tin tưởng có một ngày em sẽ trở về, nếu cho anh cơ hội theo đuổi em, lại tiếp tục tình duyên của chúng ta.”

Lời này vừa nói xong thì Viêm Nương đã đỏ vành mắt, “Có thật không?”

“Chúng ta quả thật gặp lại rồi.”

Viêm Nương nhìn anh, không kìm hãm được mà vùi đầu vào trong ngực của anh, tất cả không cần ngôn ngữ , hành động của cô đã nói rõ quyết định của cô.

“Xem ra, chúng ta nhất định phải tự mình trở về Nhật Bản rồi.”

Mặc dù ngoài miệng Viêm Nhật nói như vậy, nhưng mà trong lòng anh vô cùng vui vẻ, bởi vì Viêm Nương cũng đã tìm được tình yêu của mình.

— —oOo— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-chu-hac-dao>